မွေး–ခင်နှင်းယု

ယခုလို အချိန်သို့ ရောက်ပြီဆိုလျှင် အတွတ်နှင့်မွေးတို့ အတူတကွ မွေးဖွားခဲ့သော ဝါးခယ်မမြို့ပြင်ရှိ လယ်ကွက်များထဲတွင် စပါးစေ့လေးတို့ သည် အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးကြပေတော့မည်။

* * *

မတ်လသို့ပင် တိုင်သော်လည်း အာရောဂျံ၏ နံနက်ခင်းတွင် အအေး ငွေ့သည် မပြေသေးပေ။ အရှေ့မြောက်နှင့် အရှေ့တောင်ဘက်တွင် ဝန်းရံ ပတ်နေသော ကျောက်တောင်ကုန်းများကို ဖြတ်ကျော် တိုက်ခတ်လာသော နံနက်ခင်းလေတွင် ဆောင်း၏ နှင်းကြွင်း နှင်းကျန်လေးများသည် တစ်စွန်း တစ်စ ပါလာခဲ့၏။

ဤနေရာကို 'အာရောဂျံ' ဟု နာမည်ပေးသူ၏ စိတ်ကူးမှာ ယဉ်လွန်း စွတကား။ တကယ်လည်း အဆုတ်နာရောဂါသည်များအတွက် အနားယူ ရာ စခန်းဖြစ်သည်။

အိန္ဒိယပြည်တောင်ပိုင်း မဒရပ်နယ် မဒနာပလီမြို့အနီးတွင် ဖွင့်လှစ် ထားသော အေးချမ်းသည့်စခန်းတစ်ခုပင်ဖြစ်ပေသည်။ အာရောဂျံ ပတ် ဝန်းကျင်သည် နှစ်မိုင်ပတ်လည်ခန့် ကျယ်ဝန်း၍ မြို့ငယ်လေးတစ်ခုလို ပင် အချိုးတကျတည်ရှိပေသည်။

လူနာများ နေရာသည်လည်း ရွာငယ်ရှိ အိမ်များကဲ့သို့ပင် လူနာ တစ်ယောက်ကို တိုက်ငယ်တစ်လုံးစီနှင့်ထားသော်လည်း ပြွတ်ညပ်ခြင်း မရှိဘဲ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ပေ ၅၀ မှ ပေ ၁၀၀ အထိ ခြားပေသည်။ လူနာ များ အိမ်၏ နောက်ဘက်တွင်မှ ဆေးရုံ၊ ရုံး၊ စာတိုက်နှင့် စမ်းသပ်ခန်း၊ ခွဲစိတ်ခန်းများ၊ ဓာတ်မှန်ရိုက်ခန်း၊ ဓာတ်မှန်ကြည့်ခန်းများ၊ စာကြည့်ခန်း များနှင့် လူနာလာရောက်ပို့သူတို့ ခေတ္တနားရာ ဧည့်သည်ဂေဟာတစ်ခု လည်းရှိပေသည်။

အဆုတ်နာရောဂါသည်ကို လာရောက်ပို့သူတို့အတွက် ရောနှော ကူးစက်ခြင်းမရှိရန် သီးသန့်ထားသောနေရာဖြစ်ပေသည်။

ထိုအဆောက်အဦတို့နောက် မိုင်ဝက်အကွာလောက်တွင်မှ ဆေးရုံ အုပ်ကြီးနှင့် အိမ်ထောင်သည်ဆရာဝန်တို့၏ အိမ်လေးများကို စိန်ပန်းပင် များကြားတွင် တွေ့ရပေသည်။

မဒနာပလီမှလာသော လမ်းမကြီးသည် ဆေးရုံဝင်းနှင့် လူပျိုဆရာဝန် တို့ အဆောက်အဦကို အလယ်မှတား၍ ထားပေသည်။ လမ်းမကြီး တစ်ဘက်တွင် လူပျိုဆရာဝန်ဂေဟာနှင့် ဘောလုံးကွင်းများကို ကျောက် တောင်လွင်ပြင်တို့အခြေတွင် သပ်ရပ်စွာတွေ့ရပေသည်။

ယခုလို အချိန်သို့ ရောက်ပြီဆိုလျှင် အတွတ်နှင့်မွေးတို့ အတူတကွ မွေးဖွားခဲ့သော ဝါးခယ်မမြို့ပြင်ရှိ လယ်ကွက်များထဲတွင် စပါးစေ့လေးတို့ သည် အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးကြပေတော့မည်။

* * *

မတ်လသို့ပင် တိုင်သော်လည်း အာရောဂျံ၏ နံနက်ခင်းတွင် အအေး ငွေ့သည် မပြေသေးပေ။ အရှေ့မြောက်နှင့် အရှေ့တောင်ဘက်တွင် ဝန်းရံ ပတ်နေသော ကျောက်တောင်ကုန်းများကို ဖြတ်ကျော် တိုက်ခတ်လာသော နံနက်ခင်းလေတွင် ဆောင်း၏ နှင်းကြွင်း နှင်းကျန်လေးများသည် တစ်စွန်း တစ်စ ပါလာခဲ့၏။

ဤနေရာကို 'အာရောဂျံ' ဟု နာမည်ပေးသူ၏ စိတ်ကူးမှာ ယဉ်လွန်း စွတကား။ တကယ်လည်း အဆုတ်နာရောဂါသည်များအတွက် အနားယူ ရာ စခန်းဖြစ်သည်။

အိန္ဒိယပြည်တောင်ပိုင်း မဒရပ်နယ် မဒနာပလီမြို့အနီးတွင် ဖွင့်လှစ် ထားသော အေးချမ်းသည့်စခန်းတစ်ခုပင်ဖြစ်ပေသည်။ အာရောဂျံ ပတ် ဝန်းကျင်သည် နှစ်မိုင်ပတ်လည်ခန့် ကျယ်ဝန်း၍ မြို့ငယ်လေးတစ်ခုလို ပင် အချိုးတကျတည်ရှိပေသည်။

လူနာများ နေရာသည်လည်း ရွာငယ်ရှိ အိမ်များကဲ့သို့ပင် လူနာ တစ်ယောက်ကို တိုက်ငယ်တစ်လုံးစီနှင့်ထားသော်လည်း ပြွတ်ညပ်ခြင်း မရှိဘဲ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ပေ ၅၀ မှ ပေ ၁၀၀ အထိ ခြားပေသည်။ လူနာ များ အိမ်၏ နောက်ဘက်တွင်မှ ဆေးရုံ၊ ရုံး၊ စာတိုက်နှင့် စမ်းသပ်ခန်း၊ ခွဲစိတ်ခန်းများ၊ ဓာတ်မှန်ရိုက်ခန်း၊ ဓာတ်မှန်ကြည့်ခန်းများ၊ စာကြည့်ခန်း များနှင့် လူနာလာရောက်ပို့သူတို့ ခေတ္တနားရာ ဧည့်သည်ဂေဟာတစ်ခု လည်းရှိပေသည်။

အဆုတ်နာရောဂါသည်ကို လာရောက်ပို့သူတို့အတွက် ရောနှော ကူးစက်ခြင်းမရှိရန် သီးသန့်ထားသောနေရာဖြစ်ပေသည်။

ထိုအဆောက်အဦတို့နောက် မိုင်ဝက်အကွာလောက်တွင်မှ ဆေးရုံ အုပ်ကြီးနှင့် အိမ်ထောင်သည်ဆရာဝန်တို့၏ အိမ်လေးများကို စိန်ပန်းပင် များကြားတွင် တွေ့ရပေသည်။

မဒနာပလီမှလာသော လမ်းမကြီးသည် ဆေးရုံဝင်းနှင့် လူပျိုဆရာဝန် တို့ အဆောက်အဦကို အလယ်မှတား၍ ထားပေသည်။ လမ်းမကြီး တစ်ဘက်တွင် လူပျိုဆရာဝန်ဂေဟာနှင့်ဘောလုံးကွင်းများကိုကျော် တောင်လွင်ပြင်တို့အခြေတွင် သပ်ရပ်စွာတွေ့ရပေသည်။

နံနက်ခင်းတွင် အာရောဂျံသည် အလှပ်ရှားဆုံးအချိန်ဖြစ်ပေသည်။ ငှက်ငယ်များသည်လည်း စောစီးစွာ နိုးလာကြ၏။ လူနာများသည် အိပ်ရာ ထက်မှာပင် နားနေရင်း အလှည့်ကျလာရောက်ကြည့်ရှုမည့် ဆရာဝန်ကို စောင့်မျှော်ကြရသည်။

လူနာများအတွက် အစေခံများမှာ ဆရာဝန်ပြန်သွားပြီးနောက် လူနာသောက်ရန်အတွက် နွားနို့၊ ကြက်ဥ၊ ပေါင်မုန့်များကို အဆင်သင့် ပြင်၍ နေကြရသည်။

ဒေါက်တာမိုးကောင်းသည် လူပျိုဆရာဝန်များအနက် မြန်မာပြည်မှ ရောက်လာî သင်တန်းတက်နေသော ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဘောင်းဘီအဖြူ၊ အပေါ်ကွတ်အင်္ကျီအဖြူဝတ်ကာ လည်စည်းအညိုက စည်း၍ထားသော်လည်း သူ့မျက်နှာသည် မြန်မာပီသသော ရုပ်ပင်တည်း။ အရပ်မြင့်၍ သူလမ်းလျှောက်ပုံမှာ ကြည့်ကောင်းသလို ရှိသည်။ မျက်နှာ မှာ ချောမောသည်မဆိုသာသော်လည်း ကြည့်ကောင်းသော လူငယ်တစ် ယောက်ဖြစ်၏။

နံနက်တိုင်း ဖြတ်ကျော်သလိုပင် မဒနာပလီလမ်းမကြီးကို ဖြတ်၍ ဆေးရုံဝင်းသို့ သူသည် ပေါ့ပါးရွှင်လန်းစွာပင် လျှောက်၍လာသည်။

စိတ်ထဲတွင်တော့ ယနေ့နံနက်သည် ပို၍ ရွှင်မြူးစရာကောင်းသလို ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်ဖြစ်နေသည်။ စိန်ပန်းပွင့်များသည် ယခုအချိန်တွင် စောစီးစွာ ဖူးနေကာ အကိုင်းအခက်တို့ကြားတွင် ထွက်ပြူစပြုနေလေသည်။ ဥသြငှက်သည်လည်း ပန်းဖူးငုံတို့ကြားတွင် နံနက်တေးကို ရွှင်ရွှင် ကြည်ကြည် သီဆိုနေတော့သည်။

ငှက်ငယ်၏ တေးဆိုသံကို သူသည် တအံ့တသြ ခေါင်းမော်၍ ကြည့် မိ၏။ သူ့ရုံးခန်းသို့ အရောက်ထိပင် ဥသြငှက်ငယ်သည် တစ်ပင်မှ တစ်ပင် ကူးကာ လိုက်လာသည်ဟု ထင်ရပေသည်။ ငှက်ငယ်၏ ချိုအေးသော အသံကြောင့် သူ့မျက်နှာပင် ပြုံးရွှင်လာလေသည်။ ရုံးခန်းသို့ ဝင်လိုက် လျှင် ပြတင်းအပြင်မှ ကိုင်းညွတ်နေသော တမာပန်းခက်တို့၏ ရနံ့သင်း ပျံ့ပျံ့မှာ သူ့ကို ဆီးကြိုဟန်ရှိသည်။

သူ့လိုပင် ဒေါက်တာအသီးသီးမှာ နံနက်ခင်းတွင် လုပ်ဆောင်ရမည့် တာဝန်များအတွက် စီစဉ်ခန့်ခွဲနေကြပေသည်။ အချို့ဆရာဝန်များမှာ အသစ်ရောက်လာသော လူနာများ၏ ရောဂါရာဇဝင်၊ ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ် အပိုင်းအခြေအနေကို စစ်မေးရန် သက်ဆိုင်ရာအခန်းသို့ သွားကြရသည်။

တချို့ဆရာဝန်များမှာ screening reading ခေါ် အမှောင်ခန်းထဲ တွင် လေးထောင့်ကျက်ထားသော မှန်သားအား လူနာ၏ ရင်မှာကပ်၍ ရောင်ခြည်ထိုးကာ အဆုတ်ကို ကြည့်သောအလုပ်ကိုလုပ်ရန် ထွက်ခွာသွား ကြသည်။

Tomography ခေါ်အဆုတ်၏အထဲသို့ ရောက်အောင်အထိ တစ်လွှာ ချင်း ဓာတ်မှန်ရိုက်ယူရသော အလုပ်ကိုမူ နေ့ခင်းတိုင်မှ လုပ်ကြရသည်။

အချို့ဆရာဝန်များမှာ လူနာသစ်များ၊ တိုင်းရင်းသား အိန္ဒိယသား များအား ကြည့်ရှုစစ်ဆေးလျက်ရှိကြသည်။ တိုင်းရင်းသား ဆင်းရဲသားများ နှင့် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တို့အတွက်မူ လူနာ ၂၀ ခန့်စီ ထားသော ဟင်းလင်းပွင့်အခန်းရှည်ကြီးများထဲတွင် အခမဲ့ကုသခွင့်ရပေသည်။

ယနေ့အဖို့ ဒေါက်တာမိုးကောင်းအတွက်မူ လူနာများကို နံနက်ပိုင်း လှည့်လည်ကြည့်ရှုရမည်ဖြစ်ပေသည်။

ဂျွန်ဆင်သည် ဒေါက်တာရှေ့မှာ ထွက်ခွာသွားနှင့်ရန် အဆင်သင့် ဖြစ်၍ နေပေသည်။ အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်ဖြစ်သည့်အတွက် သူ့အမည်မှာ ဂျွန်ဆင်ဖြစ်ဟန် ရှိပေသည်။

ဦးထုပ်အဖြူအပြားကြီးအောက်တွင် ဂျွန်ဆင်၏မျက်နှာသည် မည်း မည်းခံ့ခံ့ကြီး ပေါ်လွင်လျက်ရှိ၏။ ဘောင်းဘီအညိုပေါ်တွင် ဖားလျားကျ အောင်ရှည်သော ရှပ်အင်္ကျီအဖြူမှာလည်း ဂျွန်ဆင်၏ အသားရောင်ကြောင့် ပိုမို၍ ဖြူဖွေးနေဟန်ရှိပေသည်။ သူ့လက်ထဲတွင်မူ လူနာများ တစ်ဦးစီ၏ ရောဂါဖြစ်ပျက်ပုံ အလုံးစုံမှတ်သားထားသော ဖိုင်တွဲများကို ပိုက်ထား လျက်ရှိသည်။ ထိုဖိုင်တွဲများထဲတွင် ရောဂါအခြေအနေဖြစ်ရင်းအစမှ စ၍ တိုးတက်ခြင်း၊ ဆုတ်ယုတ်ခြင်းစသည်တို့ကို အစုံအစေ့ရေးမှတ်၍ ထားပေ သည်။ တစ်ပတ်တစ်ခါ စစ်ပြီးတိုင်း မှတ်တမ်းတင်ထားရသောကြောင့် ထိုဖိုင်တွဲမှာ လူနာများအတွက် အရေးကြီးဆုံးဖြစ်သလို ဂျွန်ဆင်အတွက် လည်း အရေးကြီး၏။ ဤဖိုင်တွဲကို ဆရာဝန်မှလွဲ၍ မည်သူမျှ ကြည့်ခွင့်မရ။ သို့သော် စည်းမစောင့်သော လူနာများက ဆရာဝန်မရောက်ခင် ဂျွန်ဆင် ကို ငွေတစ်ကျပ်လောက်ပေးလိုက်လျှင် ဂျွန်ဆင်က ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ကည့်ခွင့်ပြု၏။ ဒီလိုနှင့် လူနာများသည် ကိုယ့်ရောဂါအခြေအနေသိအောင် လုပ်ရင်း ဂျွန်ဆင်ကို လုပ်ကျွေးကြသည်။

ဆာလီအဖြူကို ဦးထုပ်ဖြူနှင့် သူနာပြုဆရာမလေး အဘီဂေးလ်မှာ မူ ဒေါက်တာနှင့်အတူ လိုက်ပါရန် အဆင်သင့်ပင်ဖြစ်၍နေပေသည်။ အဘီဂေးလ်သည် ထိုဆေးရုံ၏ အဆုတ်နာလူနာဟောင်းတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ သူ့ရောဂါပျောက်သွားပြီးနောက် အခြားသို့ မသွားတော့ဘဲ ထိုဆေးရုံတွင်ပင် အလုပ်ဆက်၍ လုပ်နေပေသည်။ သူ့ကိုယ်သည် သွေ့ ခြောက်ခြောက်ရှည်လျားလေးမို့ လမ်းလျှောက်လျှင် အဝတ်ဖြူတလွင့်လွင့် နှင့် ဝိညာဉ်လေးတစ်ခုရွေ့လျားနေသလို ထင်ရပေသည်။ အင်္ဂလိပ်စကား ကို သွက်လက်စွာပြောတတ်သော်လည်း အိန္ဒိယတောင်ပိုင်းသားတို့ အသံ ဝဲက လျှာလိပ်လွန်းလှပေသည်။

ဂျွန်ဆင်မှာ ရှေ့ထွက်သွားနှင့်ပြီဖြစ်၍ ဒေါက်တာမိုးကောင်းနှင့် အဘီဂေးလ်သည်လည်းနောက်မှ လိုက်ကြရန် ပြင်ဆင်နေကြသည်။

'ဟလို. . . . ကောင်းသောနံနက်ခင်းပါ ဒေါက်တာမိုး. . . .'

အင်္ဂလိပ်လို နှုတ်ဆက်လိုက်သော အသံတစ်သံမှာ အပြင်ထွက်ရန် ပြင်နေသော ဒေါက်တာမိုးကောင်း၏ ခြေလှမ်းများကို ရပ်တန့်သွားစေလေ သည်။

သူ့ကို နှုတ်ဆက်သူမှာ ဆေးရုံဆရာမကြီး မစ္စလွန်းဖြစ်သည်။ မစ္စလွန်း သည် ဆွစ်ဇာလန်မှ လာရောက်အလုပ်လုပ်နေသော အသက် ၆၀ ရှိ ဆရာမအပျိုကြီးတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း အလုပ်ကို ယခုတိုင် သွက်လက်စွာ လုပ်ကိုင်နိုင်ပေသေးသည်။ သူ့အသံသည် သားငယ်ကို စကားပြောသော မိခင်အသံလို ချိုချိုအေးအေးရှိ၏။

'ကောင်းသောနံနက်ခင်းပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘာများ အကူအညီ ပေးစရာ လိုပါသလဲ'

သူက ပြန်၍ မေးသည်။

'ဒီလို မိုးရေ့. . . . ညနေက မင်းတို့မြန်မာပြည်က မိန်းကလေးတစ် ယောက် ရောက်လာတယ်။ အခန်းနံပါတ် ၂၉ မှာရှိတယ်။ မင်း ဒီနေ့သွား ရင် ဂရုပြုလိုက်ပါကွယ်။ သူ သိပ်အားငယ်နေတယ်၊ စရောက်ကတည်းက ငိုနေတာ ခုထိပဲ။ သူ့တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ကြောက်နေပုံလဲ ရတယ်'

'တစ်ယောက်တည်း သူ့ကို ဘယ်သူမှ လိုက်မပို့ဘူးလား'

'လိုက်ပို့တဲ့လူတွေက ချက်ချင်းပဲ ပြန်သွားတယ်၊ သူ့မိတ်ဆွေတွေ ထင်ပါတယ်၊ ကိုယ်လဲ ညနေကျ လာပါဦးမယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ'

မစ္စလွန်းက ပြောပြီး အပြင်သို့ ထွက်သွားတော့၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင်မူ လမ်းလျှောက်ရင်း ထိုမိန်းကလေးကို တွေးလာသည်။ တန်းလျားတစ်ခုပြီး တစ်ခုဝင်ရောက်စစ်ဆေးပြီး ဖြတ်လာခဲ့၏။

တိုက်ငယ်ကလေးများ တစ်ဆောင်ပြီးတစ်ဆောင် ဝင်လာခဲ့၏။ မိန်းကလေး၏ အခန်းသို့မူ မရောက်သေးပေ။ ဘယ်သူများပါလိမ့်။ ဘာ ကြောင့် ဒါလောက် ငိုနေပါလိမ့်။ တစ်ယောက်တည်းများ ဘာကြောင့်လာ ပါလိမ့်။ စိတ်ထဲတွင် မမြင်ရသေးသော မိန်းကလေးအတွက် တွေးတော စိတ်မကောင်းဖြစ်နေလေသည်။ အာရောဂျံမှာ ကျန်းမာရေး အနားယူရန် ကောင်းမွန်၍ စိတ်ချမ်းမြေ့သူတို့အဖို့ ကြည်နူးဖွယ် မြက်ခင်းများနှင့် သာယာ သော်လည်း အမှန်တော့ သွေ့ခြောက်တိတ်ဆိတ်ကာ လူနာတစ်ယောက် အဖြစ် စိတ်အားငယ်သူအတွက် ကြေကွဲလွမ်းဆွတ်စရာ နေရာဖြစ်နေ တော့သည်။

စိတ်အားအငယ်ရဆုံးမှာ အစားအသောက်နှင့်ပတ်သက်၍ ဖြစ်သည်။ ပြုန်းခနဲ ရောက်ရောက်ချင်း အစီအစဉ်မရှိလျှင် အလွန်ဒုက္ခရောက်သည်။ ရန်ကုန်ဆေးရုံမှာကဲ့သို့ စာရင်း မပေးရသေးခင် တရုတ်တန်းမှာ အစား အသောက်အဝယ်လွှတ်ကာ ဝယ်စား၍ မရပေ။ အရင်ရောက်နှင့်သော မြန်မာလူနာများက ကရုဏာသက်ရောက် ကာ ဟင်းတစ်ခွက်စီ၊ ထမင်းတစ်ပန်းကန်စီဆိုသလို ပို့၍သာ အစီအစဉ် မရှိသူများအဖို့ အကူအညီရပေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အချို့လူများအဖို့ အာရောဂျံကို ခြောက်သွေ့သောငရဲပြည်လို မြင်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

နံနက်ပိုင်းတွင် ဆရာဝန်ခွင့်ပြုသော လူနာတချို့လမ်းလျှောက်ခြင်း နှင့် နံနက်စျေးလေးတွင် လူနာ၏ အစေခံများ စျေးဝယ်သည်ကလွဲ၍ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားမရှိပေ။ နေ့လယ် ၁၂ နာရီကျော် လူနာများ အနားယူချိန် တွင်မှု ကမ္ဘာ့ဒန်းရိပ်သာလေးလို တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ရွက်ခြောက်လေးများ ကြွေသံ၊ မြေကို ထိသံများကိုသာ တီးတိုးကြား နေရပေသည်။

ထိုမျှ ခြောက်သွေ့သော နေရာကို တစ်ပြည်တစ်ရွာမှ ဘာကြောင့် များ တစ်ယောက်တည်းလာခဲ့ပါလိမ့်။ များသောအားဖြင့် ထိုဆေးရုံတွင် အိန္ဒိယပြည်ထဲ နယ်တစ်ခုခုမှာ လာသူများပင် အဖော်တစ်ယောက် နှစ် ယောက်ပါကြသည်။ မြန်မာပြည်ကဆိုလျှင် နှစ်ယောက်သုံးယောက်ဆို သလို ပါလာကြသည်။ တချို့မှာ လာပို့၍ လူနာနေသားကျမှ ပြန်သွားကြ လေသည်။ အဖော်ရှိသော ယောက်ျားရင့်မကြီးလူနာများပင် ရောက်စတွင် ခဏခဏ ငိုသည်ကို ဒေါက်တာများ တွေ့နေကျဖြစ်ပေသည်။

အခန်းနံပါတ် ၂၉ သို့ ခြေလှမ်းစတွင် သူ့ရင်များသည် လှုပ်ရှား၍ နေပေသည်။ အခန်းဟုဆိုသော်လည်း သီးသန့် အုတ်ကွတ်မိုး တိုက်လေး တစ်လုံးဖြစ်ကာ တစ်ယောက်တည်း နေရလေသည်။ ထိုအိမ်ရှေ့တွင် ကွင်း ပြင်ကြီးတစ်ခုရှိ၍ တခြားမြန်မာလူနာများအိမ်နှင့် အတော်လှမ်းပေသည်။

လူနာမိန်းကလေးသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲကာ မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါတစ်ခုဖြင့် အုပ်၍ထားလေသည်။

'ကျန်းမာပါရဲ့လား ခင်ဗျာ'

သူသည် ကုတင်ဘေးတွင် မတ်တပ်ရပ်ကာ လူနာကို နှုတ်ဆက် လိုက်၏။ လူနာသည် အိပ်ပျော်နေခြင်းမဟုတ်။ ရုတ်တရက်ပင် မျက်နှာမှ လက်ကိုင်ပဝါကို ခွာလိုက်ကာ သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်၏။ မိန်းကလေး မျက်နှာကိုကြည့်ကာ သူ့မှာ ထိတ်လန့်သလို ဖြစ်သွားလေသည်။

ငိုထားလွန်း၍လား မသိ၊ မျက်လုံးကြီးများမှာ မို့၍ ရောင်နေကာ မျက်ခမ်းလွှာများသည်လည်း ထူထူရဲရဲကြီးဖြစ်နေလေသည်။

သို့သော် သူ့မျက်လုံးများသည် မိန်းကလေးမျက်နှာမှ ခွာမရ၊ စေ့စပ် သေချာစွာ ကြည့်ရာမှ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်ကာ အသက်ပင် မရှူနိုင် သလို ဖြစ်သွားလေသည်။

'မွေး. . . . '

သူ့အသံများသည် ဟစ်အော်ခေါ်လိုက်သလို အကျယ်ကြီး ထွက်၍ သွားလေသည်။

'အတွတ်. . . . '

မိန်းကလေး၏ နှုတ်ဖျားလေးမှာမူ လှုပ်ရုံသာ ရွေ့လျားကာ အသံ တိုးတိုးလေးနှင့် တုန်ယင်တုန်ယင်ထွက်၍လာလေသည်။ မျက်ရည်များမှာ မျက်လုံးအိမ်မှ လိမ့်၍ ကျလာပြန်ကာ ကိုယ်မှာ သိမ့်သိမ့်တုန်နေတော့ သည်။ သူ့ကို မြင်ကာမှ ရှိုက်ကာ ငင်ကာ ငိုနေပြန်တော့သည်။

'တိတ်. . . . တိတ်၊ ငိုမနေနဲ့လေ မွေး၊ ကိုယ်နဲ့ တွေ့ရပြီပဲ၊ တိတ်တော့ လေ. . . . တိတ်တော့၊ အမှန်တော့ ဝမ်းသာစရာကြီး၊ ကိုယ်တို့ကွဲနေကြတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲဟင်၊ ကဲ. . . . တော်ကြာ ဆေးခန်းက ရောဂါစစ်ဆေး ရအောင် လာခေါ်ရင် ငိုရုပ်ကြီးနဲ့ လိုက်သွားရမှာ မရှက်ဘူးလား၊ တိတ်စမ်း ငယ်စိတ်ကလဲ ခုထိ မပျောက်သေးဘူး၊ မစ္စလွန်းပြောလို့ ဘယ်သူလဲလို့ စိတ်ထဲမှာ တထိတ်ထိတ်နဲ့ လာလိုက်ရတာ၊ တွေ့တော့မှ မွေးမှန်းသိရတော့ တယ်၊ ကဲ. . . . ရောဂါအတွက်လဲ စိတ်မပူနဲ့၊ အခု ဆီးတွေ ဝမ်းတွေ သူတလာယူပြီမဟုတ်လား၊ ဒီနေ့ ကိုယ်ကို စမ်းသပ်ကြည့် ဓာတ်မှန်ယူပြီးရင် ရောဂါအခြေအနေ သိရမှာပဲ။ ရောဂါသိပ်မများရင် မြန်မြန်ရပါတယ်ကွ၊ အတွတ်တို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ပြန်တွေ့ရတာ မွေး မပျော်ဘူးလား ဟင်၊ ဒါကြောင့် မနက်ကလေ ဥညလေးက ကိုယ့်ခေါင်းပေါ်ကနေ အော် နေတာကိုး'

သူသည် ဝမ်းသာအားရ မိန်းကလေးကို နှစ်သိမ့်အောင် ရွှန်းရွှန်း ဝေဝေ ပြောပြနေသည်။

'ဝမ်းသာပါတယ် အတွတ်ရယ်၊ ဒါပေမယ့် ရောက်ရောက်ချင်း မွေး သိပ်အားငယ်တာပဲ၊ အိပ်ရာပေါ်ကလဲ မထရ၊ ထမင်းချက် ကုလားမကလဲ ကုလားစကားကလွဲလို့ မတတ်၊ မွေးကလဲ ကုလားစကား မတတ်၊ ဘယ် လိုမှလဲ မလုပ်တတ်ဘူး. . . . '

'ညကရော မွေးနဲ့အိပ်ဖို့ ကုလားမ ချက်ချင်းရရဲ့လား၊ ညစာကော စားရရဲ့လား၊ ဒီမှာ အစီအစဉ် မရှိရင် သိပ်ဒုက္ခရောက်တယ်. . . . '

'စားရပါတယ်၊ ဦးပုဆိုတာက အပို့လွှတ်လိုက်တယ်၊ ဘယ်မှာ ထမင်း မျိုကျမလဲ အတွတ်ရယ်၊ စောင့်အိပ်တဲ့ ကုလားမကတော့ အင်္ဂလိပ်စကား တတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ည ၈ နာရီလာပြီး မနက် ၅ နာရီ ပြန်တာ၊ ဘာလုပ် မလဲ'

'ကဲ ဒါတွေ တဖြည်းဖြည်း အဆင်ပြေအောင် လုပ်ကြတာပေါ့၊ ခု မငိုနဲ့တော့နော်၊ ဒီက မြန်မာလူနာတွေကလဲ အင်မတန် ခင်တတ်ပါတယ် ကွယ်၊ တော်ကြာ မွေး ပျော်လာမှာပါ'

သူသည် စားပွဲပေါ်မှ ဖိုင်တွဲကို လှန်ကြည့်ရင်း ပြောပြနေ၏။

'တခြား လူနာတွေ ကြည့်ဦးမယ်နော်၊ မအားသေးဘူး၊ ညနေကျ အားတယ်၊ မွေးအနားမှာ ကိုယ်လာနေမယ်၊ ကဲ. . . . ကဲ. . . . တိတ်တော့၊ ကိုယ် သွားတော့မယ်. . . . '

သူမျက်နှာသည် ပြုံးရွှင်ကာ မွေး၏ နဖူးကို လက်နှင့်သပ်၍ ထွက် သွားတော့သည်။

လူနာမိန်းကလေးသည် အိပ်ရာပေါ်မှ ဒေါက်တာထွက်သွားရာကို လှမ်းကြည့်နေ၏။

ယခုလို ပြန်လည်၍ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရသည်မှာ ဘုရားသခင် တန်ခိုးတော်ပေပဲ၊ ညကလိုသာ အမြဲအားငယ်နေရလျှင် ရောဂါကြောင့် မသေ၊ စိတ်ဆင်းရဲ၍ သေရမည်ဖြစ်သည်။

အိမ်တစ်လုံးလို သပ်သပ်ဖြစ်ရသည့်အထဲ အဝတ်အစားအခန်းများ နှင့် ရေချိုးခန်းတွဲ၍ထားကာ အိမ်နောက်ပိုင်းမှလွဲ၍ အကာအရံမှာ မျက်နှာ စာတွင် လုံးဝမရှိပေ။ ညဉ့်သို့ရောက်လျှင် ကွင်းပြင်ကြီးထဲတွင် အိပ်နေရ သလို လေက ဒလဟောတိုက်နေသည်။ ယင်းချပ်ကြီးများက အင်္ဂတေ တိုင်ကို ရိုက်ခတ်သံသာ ကြောက်စရာလို လှုပ်ရှားလေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး ပိန်း၍ မှောင်အတိကျနေသည်က ပို၍ အားငယ်စရာကောင်း ပေသည်။ ခြေရင်းသံမံတလင်းပေါ်တွင် အစောင့်ကုလားမသည် နှစ်နှစ် ခြိုက်ခြိုက်အိပ်၍ပျော်နေသောကြောင့် သူ့ဟောက်သံမှာ ပို၍ စိတ်ချောက် ချားစရာကောင်းတော့သည်။ မည်းမှောင်နေသော ကန္တာရထဲတွင် နေရ သလို ကြောက်၍ ကြောက်၍လာသည်။ ကြောက်စိတ်များလာတိုင်း ပို၍ ပို၍ ငိုရပြန်သည်။

နံနက်တွင် မျက်လုံးများက ဖွင့်မရလောက်အောင်ပင် ရောင်၍ နေ တော့သည်။

ဒေါက်တာမိုးကောင်း ထွက်သွားပြီးနောက် တစ်ကိုယ်လုံး ကာကီ ယူနီဖောင်းဝတ်ထားသော ကုလားလေးတစ်ယောက်သည် လန်ခြားတစ်ခု ကို ဆွဲကာ သူ့အိမ်လေးရှေ့တွင် ရောက်၍လာလေသည်။ ကုလားလေး သည် လက်ထဲမှစာကို မွေးအား ထုတ်၍ပြသည်။

စာထဲတွင် ရောဂါစစ်ဆေးကြည့်ရှုရန်အတွက် လူနာများကို စာရင်း အလိုက် ခေါ်ခိုင်းခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သူသည် အဝတ်အစားလဲကာ လန်ခြားပေါ်သို့ တက်၍ လိုက်သွား သည်။

ထိုဆေးရုံတွင် မွေးအတွက်ထူးခြားသည်မှာ အပူချိန်ကို မြန်မာပြည် မှာကဲ့သို့ ပါးစပ်တွင် ပြဒါးတိုင် ထည့်၍မတိုင်းဘဲ စအိုဝမှ ယူခြင်းနှင့် လန်ခြားစီးရခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ဆေးရုံလူနာများ စစ်ဆေးရာ အခန်းသို့ ရောက်လျှင် သူသည် အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ဝင်၍ သွားရသည်။

'ရှင် အင်္ကျီတွေချွတ်ပြီးရင် ရင်ရှားထားပါ။ ရှင့်ကို ဆရာဝန်တွေ နားကြပ်နဲ့ အဆုတ်ကို စမ်းသပ်ကြမယ်။ ပြီးတော့ ရှင့်ရောဂါရဲ့ စတင် ဖြစ်ပျက်ပုံတွေကို စစ်ဆေးပါလိမ့်မယ်'

မစ္စဆိုင်မွန်ဆိုသူ ဆရာမလေးသည် သူ့အား မြန်မာလို ဆီးကြိုပြော ပြ၏။ သူသည် အိန္ဒိယတိုင်းသူဖြစ်သော်လည်း မြန်မာပြည်တွင် ကြီးသူဖြစ် ၍ မြန်မာစကားကို ရည်ရည်မွန်မွန်ပြောတတ်ကြောင်းလည်း ထပ်၍ ပြောပြန်သည်။ ဆရာဝန်ရောက်လျှင် စက္ကူပါးလေးတစ်ခုကို မွှေးအား လှမ်းပေးကာ ကုလားထိုင်တစ်ခုတွင် ထိုင်ခိုင်းသည်။ အင်္ကျီအားလုံးကို ချွတ်ထားသောမွှေးသည် အသက်ကို မှန်မှန်ရှူနေရ၏။ သူတို့ပေးသော စက္ကူပါးလေးကို ပါးစပ်တွင် ကပ်ကာ ချောင်းဆိုးပြရသည်။

မွှေးသည် ချောင်းတစ်ခါဆိုးလိုက်၊ အသက်တစ်ခါ ရှူလိုက်နှင့် ၁၀ ခါလောက် လုပ်ပြရသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဆရာဝန်သုံးယောက်ခန့်သည် ကျောအထက်ပိုင်းနှင့် ရင်အထက်ပိုင်းကို နားကြပ်များနှင့် အသီးသီး နား ထောင်ကြသည်။

'ကျွန်တော် မေးခွန်းအနည်းငယ် မေးပါရစေခင်ဗျာ'

သူ့အား အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြောကာ ခွင့်တောင်း၏။

'ဟုတ်ကဲ့ မေးနိုင်ပါတယ်'

'နာမည်ကတော့ 'မွှေး' ပဲနော်'

'မှန်ပါတယ်'

'ဒီကို မလာခင် ဒီရောဂါအတွက် ဆေးကုခဲ့ပါသေးလား'

'ဟုတ်ကဲ့ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှာ နှစ်လ တက်ခဲ့ပါတယ်'

'မွှေးမှာ မိဘရှိသေးလား'

'အဖေ ရှိပါတယ်၊ အမေတော့ မရှိဘူး'

'အို ဝမ်းနည်းပါတယ်ခင်ဗျာ၊ မိခင်က ဘာရောဂါနဲ့ ဆုံးပါသလဲ'

'အဆုတ်နာ'

မွှေးသည် အံကြိတ်၍ ဖြေလိုက်၏။

'ဩော် မွှေးမှာ သားချင်းများရော'

'ခုနှစ်ယောက်ရှိပါတယ်'

'အားလုံးပဲ အခုရှိတယ်နော်'

'ဟင့်အင်း သုံးယောက်ဆုံးပါပြီ၊ နှစ်ယောက်က ရိုးရိုးရောဂါနဲ့ အစ်မ တစ်ယောက်ကတော့ 'အဆုတ်နာ' '

သူသည် အံကြိတ်ရာမှ ထိုစကားလုံးကို မနည်းပါးစပ်ထဲမှ ထွက်ရ ၏။ 'အဆုတ်နာ' ဟူသော စကားလုံးကို သူ့ပါးစပ်မှ ခဏခဏ မရွတ်ချင်။ ရွတ်ဆိုရမည်ကို ရင်ထဲမှာ ကြောက်၏။ ရွံရှာ၏။ စက်ဆုပ်၏။ ပြင်းထန် သော လှိုင်းတံပိုးသည် ကမ်းပါးကို ရိုက်ချိုး ပုတ်ခတ်၍ ကမ်းကို ပြိုစေသလို ဒီရောဂါက သူတို့မိသားစု၏ ပျော်ရွှင်မှုကို ရိုက်ပုတ်ချိုးဖဲ့ဖျက်ဆီးခဲ့သည်။

သွေးစုတ်ဘီလူးကြီး လက်လိုပင် သူတို့မိသားစုထဲမှ မေမေနှင့် မမ တို့အား တစ်ယောက်စီ တစ်ယောက်စီ ဆွဲထုတ်ယူသွားခဲ့သည်။ ထိုဘီလူး ကြီးအရိပ်သည် သူတို့မိသားစုလေးအပေါ်တွင် ထိုးကျစိုးမိုးနေပြန်သည်။

ယခင်က သာယာသည်၊ ချမ်းမြေ့သည်၊ ပျော်ရွှင်စရာကောင်းသည် ဆိုသော သူတို့ မိသားစုလေး၏ အသိုက်အဝန်းသည် ဖရိုဖရဲဖြစ်ခဲ့ရသည် မှာ ကြာပါပကော။

လောကဓံကို အထပ်ထပ်ရင်ဆိုင်ရတိုင်း မကြောက်မရွံ့၊ မိန်းမပင် ဖြစ်သော်လည်း အပြုံးမပျက်ခဲ့သော မေမေသည် ထိုရောဂါကို ဒူးထောက် ခဲ့ရ၏။ ယာဇ်ပလ္လင်အပူဇော်ရသော သားကောင်လို အဆုတ်နာ ယာဇ်ပလ္လင် တွင် အသက်ပျောက်ခဲ့ရသည်။

လွန်ခဲ့သော ဆောင်းဦးပေါက်က လှပ၍ အေးဆေးသော သူ၏ မမကို အဆုတ်နာဘီလူးကြီးသည် ဆွဲ၍ ယူသွားခဲ့ပြန်သည်။ ရင်ထဲမှာ နာနေရုံမက ကြောက်ရွံ့၍နေသည်။ ခိုးကိုးရာမဲ့သလို အားငယ်နေသော စိတ်က ထိုရောဂါမှ လွတ်မြောက်ရာကို ကြောက်အား လန့်အားနှင့် ကြည့် နေရသည်။ ခြသေ့ဖမ်းခံရနေရသော ယုန်ကလေးလို တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် လွတ်မြောက်ရာကို ရှာနေခဲ့သည်မှာ ကြာပါပကော။

ဒေါက်တာသည် မွေး၏ မိခင်နှင့် အစ်မများ သေဆုံးရခြင်းရောဂါကို ရေးမှတ်ပြီး သူ့ကို ပြန်ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် မွေး၏ မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်များ ပြည့်နေပြန်သည်။

'မငိုပါနဲ့ဗျာ ဒီလို စိတ်ထိခိုက်စရာကောင်းတဲ့ မေးခွန်းကို မေးရတဲ့ အတွက် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ တကယ်ကတော့ မွေးရဲ့ရောဂါဟာ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်အရ ကူးစက်လာတာလား။ အမျိုးထဲမှာ မရှိဘဲ အားနည်း ရာကနေ ရောဂါဝင်လာတာလားဆိုတာ သိချင်လို့ မေးရတာပါ'

'မှန်ပါတယ်၊ ဒေါက်တာ့အနေနဲ့ မေးသင့်ပါတယ်၊ ကျွန်မ စိတ်မနိုင် လို့ ငိုမိတာလဲ ခွင့်လွှတ်ပါ'

'အို ဒီလိုပါပဲ၊ အရင်တုန်းကဆို ဒီရောဂါဟာ အင်မတန်ကြောက် စရာကောင်းပါတယ်။ တစ္ဆေလိုပဲ လူတွေရဲ့ စိတ်ကို အမြဲခြောက်နေတာပဲ၊
လွန်ခဲ့တဲ့ ဆောင်းဦးကမှ ခင်ဗျားရဲ့အစ်မ ကွယ်လွန်ခဲ့တယ်ဆိုတာ စိတ် ထိခိုက်စရာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မွေးဟာ ဒီက ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း လိုက်နာ နေထိုင်မယ်ဆိုရင် မွေးရဲ့ရောဂါဟာ မများပါဘူး။ ကုလို့ ပျောက်နိုင်ပါပြီ။ ကင်ဆာရောဂါအတွက်သာ ကုနည်းရှာလို့ မတွေ့ကြသေးတာပါ။ အထူး သဖြင့် စိတ်ချမ်းသာမယ်၊ လုံလောက်တဲ့ အနားယူမှု ကုသမှုရတယ်ဆိုရင် ချက်ချင်းကျန်းမာလာမှာပါ'

ဆရာဝန်ခမျာမှာ ဆရာဝန်ထုံးစံအတိုင်း သူ့ကို အားပေးရှင်းပြရှာ ည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ သူ့ရောဂါ ကု၍မှ ပျောက်ပါ့မလားဟု သံသယဖြစ်နေ ဆဲပင်ဖြစ်ပေသည်။

'ဒါနဲ့ မွေးမှာ အိမ်ထောင်ရှိပါသလား'

'ဟုတ်ကဲ့'

'သူကတော့ ကျန်းကျန်းမာမာပဲနော်'

'ဟုတ်ကဲ့'

'မွေး ဒီရောဂါဖြစ်တယ်လို့ သိရတာ ဘယ်တုန်းလောက်ကလဲ'

'မွေးရဲ့ မမဆုံးပြီး တစ်အိမ်လုံး စစ်ဆေးကြရာမှာ မွေးရဲ့ အဆုတ်နာ အစက်တစ်စက် တွေ့ရတယ်လို့ သိရတာပါပဲ'

'လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လက ဆိုပါတော့'

'မှန်ပါတယ်'

'အဲဒီအတွင်း ဘာများ ထူးထူးခြားခြားဖြစ်ခဲ့သေးလဲ'

'ကိုယ်အလေးချိန်ဟာ တစ်ပတ်အတွင်း ငါးပေါင်လျော့လာခဲ့လို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သက်ာမကင်းဖြစ်လာတာပဲ'

'ကိုယ်အလေးချိန် ရုတ်တရက် လျော့ကျတာဟာ စိုးရိမ်စရာကြီး တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တခြားရောဂါကြောင့် ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဘာရောဂါမျိုး မွေးဖြစ်ခဲ့ဖူးသလဲ'

Jaundice'

'ဘယ်လောက်ကြာလဲ၊ ဘယ်တုန်းကလောက်လဲ'

'သုံးလနီးနီးလောက် လဲနေခဲ့ပါတယ်၊ လက်မထပ်ခင်ကပါ'

'သြော်. . . . ဒါနဲ့ မွေးရောဂါအခြေအနေနဲ့ ပတ်သက်ကြီး အမြန်ဆုံး အကြောင်းပြန်ဖို့ ဗိုလ်မှူးနိုင်ဆိုတဲ့သူဆီက သံကြိုးတစ်စောင် ဆေးရုံအုပ် ကြီးမစ္စတာ ဂျေဇူဒင်ဆီကို ရောက်လာပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အစီရင်ခံ လိုက်ပါမယ်၊ မွေးရဲ့ ရန်ကုန်လိပ်စာကရော. . . . '

'အဲဒီ ဗိုလ်မှူးနိုင်ဟာ မွေးရဲ့ ခင်ပွန်းပါပဲ'

'သြော် . . . . ဒီလိုဆိုပြီးတာပါပဲ၊ ကဲ . . . . ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြဦးစို့နော်၊ Screen reading တော့ နက်ဖြန်မှ ယူပါ့မယ်၊ Tomography လဲ ဒေါက်တာ ဂျေဇူဒင်က လိုတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ယူပါ့မယ်'

ဆရာဝန်သည် မွှေးပြောကြားသမျှထဲမှ အကြောင်းအရာတချို့ကို ရေးမှတ်၍ ဖိုင်တွဲများကို သိမ်းဆည်းကာ အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

မစ္စစ်ဆိုင်မွန်က မွှေးအား အဝတ်အစားပြန်ဝတ်စေကာ ဓာတ်မှန် ခန်းဘက်သို့ ကူးလာကြသည်။

ဒီနေ့အဖို့ မွှေး၏ သွေး၊ ဆီး၊ ဝမ်းနှင့် ကိုယ်ခန္ဓာကို စစ်ဆေး၍ ပြီးခဲ့လေသည်။

တိတ်ဆိတ်သော အာရောဂျံ၏ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် နွေဦးလေသည် အပူငွေ့များကို ဆောင်ယူ၍ လာသောကြောင့် နံနက်က နှင်းကြွင်းငွေ့ လည်း ပျောက်ပျက်သွားတော့သည်။ လူနာအားလုံးပင် အိပ်ရာထက်တွင် နားနေအိပ်စက်ကြလေပြီ။

မန်ကျည်းရွက်ခြောက်လေးများသည် လေငွေ့လိုက်တိုင်း လူနာခန်း များဆီသို့ ဝဲကာဝိုက်ကာ သွန်ကျလာကြသည်။ တမာပွင့်ဖတ်များသည် လည်း မြေပြင်တွင် ဖွေး၍ နေကြတော့သည်။

မွှေးသည် အိပ်ရာထက်တွင် အိပ်မပျော်နိုင်သလို၊ ထမင်းစားပြန် ခေတ္တနားချိန်တွင် အိပ်ရာပေါ်လှဲနေသော ဒေါက်တာမိုးကောင်းအဖို့လည်း မေ့၍မရ။

မွှေးမျက်လုံးထဲတွင် ဒေါက်တာမိုးကောင်းကို မမြင်၊ 'အတွတ်' ဆို သော သူငယ်လေးကိုသာ မြင်ယောင်၍ ဒေါက်တာမိုးကောင်းမျက်လုံးထဲ တွင်လည်း ဆံရစ်ဝိုင်း ရောင်ထုံးလေးနှင့် 'မကျည်းတန်လေး' ၏ မျက်နှာ သည် တရိပ်ရိပ်ပေါ်လာသည်။ အတိတ်ဆိုသည်ကလည်း မေ့ပျောက်နိုင် ခဲ့သော အရာတစ်ခုပဲပေတကား။

အဝေးမှ ကျောက်တောင်ရံကို ပဲ့တင်ပြန်လာသော ဥသြငှက်၏ အသံကလည်း ညှင်းတွဲ့တွဲ့နှင့် သူတို့နှစ်ဦးကြားတွင် လူးလာယှက်နေသလို ကြား၍ နေပေသည်။

ဥသြသံသည် အနီးကပ်ကြားရချိန်တွင် နွေးဦး၏ တမန်တော်သဖွယ် လုပညွတ်နူးစရာကောင်းသည့် နွေ၏သာပုံ၊ တော၏ သာဟန်များကို ရင့် ကျူးသီဆို၍ ကောင်းချီးပေးကာ လူသားတို့အား ပြောပြနေလေသလားဟု ထင်ဖွယ်ဖြစ်သော်လည်း အဝေးမှနေ၍ ဥသြငှက်၏ သာသာညှင်းညှင်း လေးလေးတွဲ့တွဲ့တွန်မြည်သံကမူ ဝေးခဲ့ ကွာခဲ့ပြီဖြစ်သော အတိတ်၏ ပုံပြင်တို့ကို ပြန်လည်ဖွဲ့နွဲ့၍ တင်ပြဟန်ရှိခဲ့၏။

ဥသြသံသည် မျှင်း၍ မျှင်း၍ အဝေးတွင် ကွယ်ပျောက်လုမတတ် သဲ့သဲ့မျှသာ ကြားရသော်လည်း တစ်ခါက ဇာတ်ကြောင်းများကမူ သူတို့ နှစ်ဦး၏နှလုံးသားတွင် ထင်း၍ ထင်း၍ အသစ်ဖြစ်ကာ ပေါ်လာရပြန် သည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏ အတွေးအာရုံတွင် အာရောဂျံသည် မှုန်ကာ မှေးကာ နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ မဒနာပလီလမ်းမကြီးသည် တသွင် သွင်တငြိမ့်ငြိမ့် ဆင်းလျက်ရှိသော ဝါးခယ်မမြစ်အသွင်သို့ ပြောင်းလဲသွား တော့၏။

ထိုမြစ်ကြောင်းတစ်ကွေ့တွင် အတွတ်နှင့်မွှေးတို့ တွေ့ခဲ့ကြ၏။ မြစ် ရေယာဉ်စီးသလို ဘဝဆိုသည်က ရပ်တည်မနေဘဲ ရေကြောင်းပြောင်းခဲ့ သည်မှာ ကာလကြာမြင့်ပါပကော။

အတွတ်ကတော့မူ ဘယ်တော့မှမမေ့။ မြစ်ရေယာဉ်သည် ပင်လယ် သို့ စီးဆင်း၍ အစပျောက်ဆုံးတော့၊ သူသည် ဖွေအဏ္ဏဝါဝယ် ပြီးခဲ့သော ပုံပြင်အစကို ပိုက်၍ရှာဦးမည်။ ပြန်လည် တွေ့ဆုံနိုးနှင့် ဤအဏ္ဏဝါတစ် ဖက်တွင် စောင့်နေဦးမည်သာဖြစ်သည်။ ယခုတော့ သူမျှော်လင့်သလို ပြန်လည်၍ တွေ့ဆုံကြရပါပကော။

မွှေးဆိုသည့် မိန်းကလေးကလည်း ဟိုခပ်ငယ်ငယ် မကျည်းတန်လေး အဖြစ်နှင့်ကတည်းက ဝါးခယ်မမြစ်ကို ဒီမှာဘက်မှ ဟိုမှာဘက်သို့ ရောက် အောင် နေ့စဉ်ကူးနေရသော မွှေးပါတကား။ ယခုလည်း သူ့မှာ မြစ်ကို ကူးနေရဟန်ရှိသေး၏။ မိန်းကလေးနှယ် ဘာကြောင့်များ ကမ်းတစ်ဖက် ဖက်တွင် အခြေမစိုက်နိုင်သေးပါလိမ့်. . . .။ မြစ်ကို ကူးရသည့် အဖြစ်က မြင်နေကျမို့ မခဲယဉ်းသလို အကြောင်းမထူးသလို ရိုးနေသော်လည်း တကယ်တော့ အန္တရာယ်များလှသည်။

လှိုင်းကလည်း ထန်ချင်ထန်မည်။ မိုးသက်က ဆင်ချင်ဆင်မည်။ သဘော်ကြီးတွေကလည်း မွှေးလို လှေငယ်ရှင်အတွက် အန္တရာယ်ကြီးလှ ပါတကား. . . .။ အမှန်တော့ မွှေး နားချိန်တန်ပေပြီ။

မွှေးသည် မြစ်ကြောင်းကိုများ အလျားလိုက် ကူးနေလေသလား. . . .။

မွေး၏ အကြောင်းကို ပြန်လည်တွေးရသည်မှာ ရင်နာစရာကောင်း ပေမယ့် အတွက်အဖို့ အရသာရှိသလို အမြဲတွေးချင်သည်။ အခြေအနေ အရ ဘဝအမျိုးမျိုးကူးပြောင်းခဲ့၍ ယခုဆရာဝန်တစ်ယောက်အဖြစ် လူကြီး ဘဝသို့ ပြောင်းလဲခဲ့သော်လည်း ဤမိန်းကလေး၏ ပုံပြင်က သူ့နှလုံးသား ထဲမှ မထွက်။ ဘယ်တော့မှလည်း မရိုးနိုင်ခဲ့။

လရောင်အောက်မှ မြကြိုးလို သွယ်ပျောင်းတောက်ပနေသော ဝါးခယ်မမြစ်. . . .။

မိုးဦးလေတွင် ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားနေသော စပါးပင်ပျိုများ. . . .။

ကောလိပ်ကျောင်းရုံးရှေ့ရှိ ရေတမာပင်ကြီး. . . . ပြီးတော့ ဗိုလ်မှူးနိုင်။

သူ့ခေါင်းထဲတွင် ထိုကဗျာများသည် တစ်သတ်စီ ရှိခဲ့ကြသည်။

'တေးဆိုကြ ပျော်ကြတာတွေ၊

ငယ်ငယ်က သဘာဝအခြေ။

မြင်ယောင်လို့နေ၊ ခုနေမျှား၊

ဟိုခေတ်ခါတွေ၊ ယှဉ်ကာပဲ

ကြည့်လိုက်ရင်လေ၊ လွန်ကွာခြားပေ။

အမြဲတွေ့ပါရစေ၊ အခါခါဆုတောင်းနေ၊

ကျောင်းဘုရား သွားကာပင်၊

တူယှဉ် မကွဲပေ။'

သူသည် ခေါင်းဖြီးရင်း၊ ရေချိုးရင်း ဤသီချင်းလေးကို မရိုးနိုင်အောင် ခဏခဏဆိုမိသည်။ ဆိုပြီးတိုင်း အသံတိမ်ဝင်ကာ မွေး၏ အာရုံသို့ ကူး ပြောင်းသွားရသည်မှာ များပါသည်။

*　　　*　　　*

ဝါးခယ်မမြစ်တစ်ဖက် ဤမြစ်ကမ်းခြေတွင် သူတို့မိသားစု နှစ်အိမ် ထောင်၏ ဘိုးဘွားများသည် ဘယ်တုန်းကများ အခြေစိုက်ခဲ့သည်ကို အတွက်မမှတ်မိပေ။

တစ်ခါတရံတော့ ဆင်ဝင်ခန်းတွင် အတွက်ကို မေမေက ပုံပြောသလို ပြောပြ၏။ ဘိုးဘွားများ အညာမှ ပန်းတနော်ရောက်လာပုံ၊ ပန်းတနော်မှ သူ့အဘိုးများ လက်ထက်တွင် ဝါးခယ်မမြစ်၏ ဤမှာဘက်၌ အခြေစိုက် လာပုံတို့ကို ပြောပြ၏။ သို့သော် ပုံပြင်များမှ ရှည်ကြာလွန်း၍ ဝိုးတိုးဝါး တားနှင့် ကွယ်ပျောက်ခဲ့လေသည်။

ထင်ထင်ရှားရှားမှတ်မိသည်မှာ မွေးတို့မိသားစုနှင့် ခြံချင်းကပ်နေ ခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့အိမ်နေရာများမှာ သော်ကရွာနှင့် ရွာသစ်ကြားတွင် ဖြစ်၍ သီးသန့်အိမ်နှစ်ဆောင်လို ဖြစ်နေသည်။ အိမ်ပုံစံနှစ်ခုသည် ဆင်တူ၍ ရေးကျလှသည်။ လေးပင်သုံးခန်း၊ နှစ်ထပ်အိမ်မြင့်ကြီးတွင် ဆင်ဝင်ခန်း များသည် ခံ့ခံ့လွင်လွင်ကြီးဖြစ်၍နေပေသည်။

တောအိမ်ဖြစ်၍ ခြံဝင်းများက ကျယ်ပြန့်လှသည်။ အိမ်နှစ်ခုကြား စည်းရိုးနှစ်ခုဆုံရာတွင် ပိတောက်ပင်ကြီးသည် မြင့်မြင့်မှိုင်းမှိုင်းနှင့် နှစ် ဘက်မြေပေါ်တွင် မိုး၍နေကာ နောက်ဘက်တွင်မူကား ကံ့ကော်ပင်များ အုပ်၍နေပေသည်။ တောင်လေတိုက်ခတ်ချိန်တွင် မြစ်ဖက်မှ လေထန် သည်မို့ ပိတောက်ပင်ကြီး၏ လှုပ်ရှားသံကို လှိုင်းဂယက်သံတို့ကြားမှ ကြား ၍နေရသည်။

မြောက်လေပြန်လည်လျှင်လည်း ကျောဘက်လယ်ကွင်းများဆီမှ ရွှေရောင်စပါးတို့၏ တံစဉ်လက်သို့မရောက်ခင် တီးတိုးညည်းညူသံများမှာ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လွင့်ပျံ့နေသည်။ ဆောင်းနှောင်းသို့တိုင်လျှင် မြောက်လေတွင် ရိုးပြတ်ရနံ့သည် သင်းပျံ့၍ လာခဲ့၏။

အိမ်များသည် မြစ်ဘက်သို့ မျက်နှာမူသော်လည်း လယ်များရှိရာနောက်ဘက်မျက်နှာစာတွင်လည်း ပေါ်ထပ်၌ ဆင်ဝင်လို အဆောင်ပိုလေး များထုတ်၍ထားသည်။ ထိုဆင်ဝင်မှကြည့်လျှင် လယ်ကွက်များ အလယ်၌ ရွှေရောင်ဝင်းနေသော သော်ကဘုရားကြီးကို ညွတ်နူးဖွယ် ဖူးမြင်နေရပေ သည်။

တစ်ခါတုန်းက ဤအဆောင်များမှ သူ၏ အဘိုးအဘွားတို့သည် သော်ကဘုရားကို အာရုံပြုကာ ကြည်ညိုခဲ့ကြသည်ဟု မေမေက ပြောပြဖူး သည်။ မွေးတို့မိခင် ဒေါ်တင်တင်ကြီး၏ မိဘများလည်း ဤသို့ပင် အနောက် ဆောင်လေးမှ ဘုရားကို အာရုံပြုကြသည်ဆို၏။ သူတို့နှစ်အိမ်ထောင် ဘိုးဘွားများသည် အယူအဆအတွေးအခေါ် တူညီခဲ့ကြဟန်ရှိပေသည်။

မွေးတို့မောင်နှမတစ်သိုက် ကျောင်းထားချိန်တွင်မူ မွေးတို့ခြံစောင့် ဦးဆယ်သည် လှေတစ်စင်းနှင့် ကလေးများကိုတင်ကာ ဝါးခယ်မဘက်ကမ်း သို့ ကျောင်းသွားပို့ရ၏။ အငယ်ဆုံးထွေးမှလွဲ၍ သူတို့အားလုံး ကျောင်း သွားကြရသည်။

မွေးအစ်ကိုကြီး နှစ်ယောက်မှာ အကြီးတန်းသမားများဖြစ်ကြသော် လည်း အစ်မဖြစ်သူ အေး၊ မွေးနှင့် လေးတို့မှာ အတွတ်လိုပင် မူလတန်း သားများဖြစ်သည်။

အတွတ်သည် အလွန်အဆင်မပြေမှ တစ်ယောက်တည်း ကျောင်း သို့ သွားသည်။ များသောအားဖြင့် မွေးတို့ မောင်နှမတစ်စုနှင့်သာ သူ ကျောင်းသွားခဲ့သည်။

ဆောင်းရာသီသည် သာတောင့်သာယာရှိသော်လည်း စာမေးပွဲနီး သောကြောင့် ကလေးများအတွက် အမှတ်မထင် ကုန်လွန်ခဲ့ရသည်။

နွေသို့ရောက်လျှင်မူ ကျောင်းပိတ်ရက်လည်း များလာခဲ့၍ ခြံဝင်းများ ထဲတွင် ရှည်လျားသော အရိပ်များမိုးလာသည့်တစ်ပြိုက်နက် မွေးတို့ မောင် နှမတစ်စုနှင့် အတွတ်မှာ သစ်ပင်များကြားမှ မထွက်တော့ပေ။

လသာသော ညများတွင်မူ လယ်ကွင်းစပ် ပပ်ကြားအက်ပေါ်တွင် စိမ်ပြေးတမ်းကစားရချိန်သည် အတွတ်တို့အတွက် မမေ့နိုင်ကောင်းသော ညများသာတည်း။

တစ်ခါတရံ ခြံစောင့်ခွေးများသည်ပင် သူတို့ကစားရာမှာ ပါခဲ့ကြသည်။

လေထဲတွင် မိုးသက်ပါလာချိန်မှာမူ သရက်ကင်းတို့ ကြီးစပြုလာ၏။ လေတစ်ချက်တွေ့လိုက်တိုင်း သူတို့သည် တဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေသော သရက် ကင်းလေးတွေကို အပြိုင်အဆိုင် အပြေးအလွှားကောက်ခဲ့ကြရသည်။

ကျောင်းတက်ရက်များတွင် ကလေးတို့အတွက် ကစားချိန် လျော့၍ လာခဲ့သည်။ ကျောင်းမသွားခင် နံနက်ပိုင်းလေးတွင်မှာတော့ သူ့ဆရာမ အဖို့ ငါ့ဆရာမအဖို့နှင့် ရာသီလိုက်ပွင့်သော ပန်းရုံများနားတွင် ပန်းပွင့် လုကြရသည်မှာလည်း သူတို့အတွက် အလုပ်တစ်ခုပင်။

တစ်ခါတရံ အတွတ်တို့ခြံထဲမှ ပန်းရုံကို ရောက်လာကြသည်။ တစ်ခါ တရံတော့ မွေးတို့ ပန်းချုံမှာဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘယ်အခါမဆို အတွတ် သည် မွေးတို့မောင်နှမတစ်စုကြားတွင် လုံးလုံး လုံးလုံးနှင့် ပါခဲ့သည်သာ ဖြစ်သည်။

မွေးအစ်ကိုများ ခုနစ်တန်းအောင်ပြီး တခြားမြို့များသို့ ကျောင်း ပြောင်းချိန်တွင်မူ မွေးသည် လှေကို ပဲ့ကိုင်နိုင်လောက်အောင် လှေလှော် ကျွမ်းကျင်လာသည်။ ထိုစဉ်ကတည်းက သူ့တက်နှင့်သူလှော်ကာ အေး နှင့်တကွ ညီမလေးများကို တင်ကာကျောင်းသွားခဲ့သည်။ ဒီတော့လည်း အတွတ်သည် အတူပါခဲ့သည်က များခဲ့၏။ မွေး ပင်ပန်းပုံပေါ်သောအခါ တွင် မွေး၏ လက်မှ လှော်တက်ကို တောင်းတိုင်း မွေးသည် အတွတ်ကို မပေးခဲ့ပေ။

ထိုစဉ်ကတည်းက ခေါင်းမာသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်အနေ နှင့် မွေးကို စိတ်ထဲက ခပ်ချဉ်ချဉ်ဖြစ်မိသည်။

သူ ရှင်ပြုသောနေ့က မွေးနှင့်ရန်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူသည် ခဏခဏပဲ ရှင်ပြုရ၏။ ဘွားဘွားဆုံးကာနီးတုန်းကလည်း သင်္ကန်းဝတ်၍ ပြခဲ့ရ၏။

ခမ်းခမ်းနားနားရှင်ပြုရသည်မှာ ၁၂ နှစ်သားတုန်းက ဖြစ်သည်။ မေမေက သားတစ်ယောက်တည်းမို့ အငြိမ့်တွေ၊ ကွက်စိပ်တွေနှင့် တခမ်း တနားလုပ်ခဲ့၏။

ထိုညေ့ခံသောနေ့က မွေးတို့မောင်နှမအားလုံးလာသည်။ ထိုစဉ်က သူသည် မွေးကို မကျည်းတန်ဟုပင်ခေါ်သည်။ သူ့မျက်စိထဲတွင် ညီမ အားလုံးထဲ၌ မွေးသည် အလွန်အကျည်းတန်သော ကလေးပင်တည်း။

အစ်ကိုတွေက ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ယောက်ျားပီပီ ချောကြ သည်။ မွေးထက်အကြီး အေးက မင်းသမီးလေးလို ဖြူဖြူနွဲ့နွဲ့ဖြစ်၏။ သူ့ဆံပင်လေးများသည် ကွေ့ကွေ့ဝိုက်ဝိုက် နွယ်ကာ ဖြူနေသော နဖူး အိအိလေးပေါ်တွင် ဝဲနေသည်။ သွားတက်လေးပေါ်အောင် ပြုံးနေလျှင် မမအေးသည် ပိုမို၍ လှပ၏။ စကားနည်းနည်းပြောကာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် လေးပင် နေတတ်သည်။ အပျိုဖော်ဝင်စတွင် ဖြူဖြူမြင့်မြင့်လေးမို့ ပိုးတောင့် တဲလေးလို ချစ်ရာကောင်းပေသည်။ လေးနှင့်ထွေးတို့ နှစ်ယောက်ကလည်း ဖြူဖြူဝဝလေးတွေဖြစ်၏။ မျက်လုံး မျက်ခုံးများမှ အားလုံးတောက်ပ မည်း နက်ကြသည်။

မကျည်းတန်ကတော့ အားလုံးထဲတွင် အသားညိုလွန်းရသည့်အထဲ သူ့လည်းပင်းက ပုတိုတိုလေးနှင့် အေးကဲ့သို့ သွယ်သွယ်ပျောင်းပျောင်း မနေပေ။ စကားပြောလျှင်လည်း သွက်သွက်နှင့် ပြတ်ပြတ်ပြော၏။ ထိုနေ့ က မွေးသည် နားကွင်းအကြီးကြီး နားတွင်ပန်ကာ ရွှေတောင်ပိုးလုံချည် အနီရဲရဲကို သူ့ညီမများနှင့်ဆင်တူ ဝတ်ထားကြ၏။ ဂျပန်ပိုးအင်္ကျီ ဖား ဖားကြီးနှင့် မွေးကိုကြည့်ရသည်မှာ ကုလားမနှင့် တူနေသည်။ ပြီးတော့ သူသည် သူ့အစ်မ ညီမများကဲ့သို့ သနပ်ခါးကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် လူးတတ်ပုံ မရပေ။

'ရုပ်ကိုကဟယ်. . . . နန္ဒင်းမှုန့်ရောင်းတဲ့ ကုလားမကျနေတာပဲ'

မွေးက သူစားရန် ကြာဆံကြီးကို အမှတ်တရ သူ့ဆီလာပို့ချိန်တွင် သူက မွေးကို ရက်ရက်စက်စက်ပြော၏။ အတွတ်မှာ သင်္ကန်းမဝတ်ခင် ရှင်လောင်းဖြစ်နေ၍ လုလုပပဝတ်ကာ ငြိမ်ငြိမ်နေရသောအချိန်ဖြစ် သည်။ မွေးက သူ့ကို မျက်စောင်းကြီးထိုးလိုက်၏။ မွေး၏ သျှောင်ထုံးကြီး မှမူ နက်နက်ချောချောကြီးဖြစ်၏။

'ညနေကျ ငါ သင်္ကန်းစီးပြီးရင် လာခဲ့မယ်၊ မကျည်းတန် ငါ့ကို ရှိခိုးရမယ်နော်'

'ဘယ်တော့မှ မရှိခိုးဘူး၊ အတွတ်လာရင်လဲ မွေးလဲ ထွက်မလာဘူး'

မွေးသည် နှုတ်ခမ်းကြီးစူကာ ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ပြော၍ ထွက်သွား သည်။ မွေးက သူ့ထက် တစ်နှစ်ငယ်၍ 'နင် ငါ' နှင့် သူ့ကို မပြောပေ။

ညနေစောင်း၍ ဆံချတရားနာပြီး သော်ကကျောင်းသို့ သူ့ကို သွား ပို့ကြချိန်တွင် မောင်နှမအားလုံးပါသော်လည်း မွေးသည် နေရစ်ခဲ့၏။ စည်းရိုးအနီးမှာ ကရမက်ချုံနားတွင် နှုတ်ခမ်းထော့ထော့စူကာ သူ့ကို ကြည့် နေသည်။ သူသည် ခေါင်းတုံးပြောင်လေးနှင့် သင်္ကန်းရုံထားရပြီဖြစ်၍ ကြန္တြေကြီးလုပ်နေရ၏။ လိုက်ပို့ကြသည့် လူစုထဲတွင် မွေးမပါဘူးဆိုတော့ လည်း သူ့စိတ်က ဝမ်းနည်းချင်သည်။

အတွတ်လူထွက်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် နှစ်စဉ်ကျင်းပမြဲ သော်က ဘုရားပွဲတော် စလေသည်။ အနောက်ဘက်လယ်ကွင်းတွင် စပါးများ ရိတ် သိမ်းပြီး၍ လယ်မြေများပင် ပက်ကြားအက်၍ နေပေသည်။

ဘုရားသို့ ကုန်းကြောင်းလျှောက်၍ ရသော်လည်း မွေးတို့က သူတို့ ဘွားဘွားလုပ်ပေးခဲ့သော လှည်းယာဉ်နှစ်စီးကို ပြင်၍ထား၏။ မွေးတို့ ပါသောလှည်းမှာ သူ့မေမေနှင့် မွေးမေမေပါကြသည်။ အေးက လှည်း အလယ်တွင် လူကြီးများနှင့်အတူထိုင်၏။ မွေးနှင့် အငယ်နှစ်ယောက်ကလှည်းနောက်မြီးတွင် ခြေတွဲလွဲလေးတွေချကာ စီ၍ ထိုင်နေကြသည်။ သူတို့ခြေလေးများ လှည့်ဆောင့်တိုင်း လှုပ်တိုင်း ခြေကျဉ်းများမှာ တလက် လက်တောက်ပ၍ တချွင်ချွင်မြည်နေသည်။

သူသည် မွေးအစ်ကိုများနှင့်အတူ မွေးတို့လှည်းနောက်မှ လိုက်ရ သည်။ ညနေစောင်းတွင် အနောက်ဘက်လယ်ကွင်းစပ်၌ နေလုံးရဲရဲကြီး မှာ နစ်စပြု၍နေလေသည်။ ဝါဖျော့ဖျော့နေရောင်ထဲတွင် လှည်းနှစ်စီး ပြေးနေသည်မှာ ကြွရွ၍ မြူးရွှင်စရာ ကောင်းပေသည်။

အဝေးတွင် ရွှေပိန်းနေသော သော်ကစေတီကြီးသည် ဝင်ဆဲနေတွင် ရွှေတောင်ကြီးလို ညီးညီးပြောင်နေသည်။ ပွဲခင်းဆီမှ လူသံ တေးသံတွေမှာ လေညင်းတွင် လွင့်ပျံ့နေသည်။

မွေးတို့ ညီအစ်မသုံးယောက်သည်လည်း သီချင်းဆိုနေကြသည်။ သူ သည် သီချင်းသံကို အစက နားစိုက်မထောင်မိပေ။ သေချာစွာ နားထောင် လိုက်သည့်အခါတွင်မှ မွေးတို့ဆိုနေသည်မှာ သီချင်းမဟုတ်ပေ။

'ကိုရင်လူထွက် ငါးပိချက်၊ ခေါင်းတုံးပြောင် အုံးမောင် နှပ်ချေးထူ' ထိုစကားလုံးတွေကိုသာ လက်ခုပ်တီး၍ အော်ဆိုမှန်း သူသိရတော့သည်။ သူ၏ ခေါင်းတုံးကို သရော်သည့်အတွက် သူ့စိတ်ထဲက ဒေါသဖြစ်သွား၏။ သို့သော် မွေး၏ အစ်ကိုများ သီချင်းသံတွင် သူ့ဒေါသပြေသွားရလေသည်။

ဘုရားသို့ရောက်လျှင် မွေးဘွားဘွား၏ တန်ဆောင်းထဲရှိ ကျောက် ဆင်းတုရုပ်ပွားတော်ရှေ့၌ ဆီမီးပူဇော်ကြရသည်။ သူသည် မွေးနှင့်အတူ ယှဉ်၍ ဖယောင်းတိုင်များကို တစ်တိုင်ပြီးတစ်တိုင် ညှိ၏။ သူတို့ရှေ့တွင် ဒေါ်တင်တင်ကြီးနှင့် မေမေက မီးမညှိရသေးသော ဖယောင်းတိုင်များ စိုက်နှင့်၏။ ဒေါ်တင်တင်ကြီးလက်မှ ဖက်ထုပ် စိန်လက်စွပ်ကြီးမှာ မီး ရောင်နှင့် ရောထွေးတောက်ပနေပုံရသည်။

မွေးကို ဒေါသဖြစ်နေသော်လည်း မေမေ့ရှေ့တွင် သူသည် ရန်မဖြစ်ရဲသေးပေ။ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို မီးကူးနေသော မွေး၏ လက်ချောင်း ကလေးများကို စိုက်၍ ကြည့်နေ၏။

‘မကျည်းတန်ရာ. . . . မင်းရုပ်သာ မလှတယ်၊ မင်းလက်ချောင်းကလေး တွေဟာ ဖောင်းဖောင်းလုလုလေးနော်’

သူသည် ဒေါသကိုမေ့ကာ ပြောလိုက်လျှင် မကျည်းတန်သည် မဲ့ပြုံး ပြုံး၍နေတော့သည်။

*　　　*　　　*

ခုနစ်တန်းအောင်ပြီးနောက် တောင်လေတိုက်စ ပြုလာသော နှစ်ဦး ၌ အတွတ်မှာ စာအုပ်သေတ္တာများကို ပြင်နေရ၏။ သင်္ကြန်လွန်ပြီး တစ် ပတ်တွင် သူ ရန်ကုန်ကျောင်းသို့ ပြောင်းရမည်ကို မေမေက ပြောထားနှင့် ပြီးဖြစ်သည်။

ဝါးခယ်မ အရှေ့ပိုင်းက ဦးဘလှသားနေသော ကျောင်းတွင်ထား မည်ဟုဆို၏။ ဦးဘလှသည် ဝါးခယ်မသားတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ရန်ကုန်တွင် ဝတ်လုံလိုက်နေသည်ဆိုသည်ကလွဲ၍ သူသည် ဦးဘလှကိုရော သားဖြစ် သူကိုပါ မမြင်ဘူးပေ။

‘ဖရက်ဒီဘလှက သားနဲ့ရွယ်တူပဲ၊ သူလဲ ခုနစ်တန်းမှာ၊ ဟိုကျ သား ပျင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး’ ဟု ဖေဖေက ဆို၏။

သို့သော် သူ့စိတ်ထဲတွင် မွှေးတို့ညီအစ်မတစ်စုနှင့် လှေစီးကာ ဝါးခယ်မဘက်ရှိ ကျောင်းသို့ပင် သွားချင်နေပေသည်။

ညနေတွင် မွှေးကို နှုတ်ဆက်ချင်၍ ခြံစည်းရိုးတစ်ဖက်ကို ကူးလာ ခဲ့သည်။

မလွယ်ပေါက်သည် ပိတောက်ပင်ခြေတွင် ဖောက်ထား၍ ပိတောက် ပင်ကြီးအောက်မှ ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့သည်။

အေးနှင့် မွှေးမှာ စပယ်ရုံဘေးတွင် စပယ်ပန်းလေးများကို သီပြီး ကြေးနန်းကြိုးလေးများနှင့် ပန်းခိုင်ဖြစ်အောင် ခိုင်နေကြပေသည်။

လေးနှင့်ထွေးကတော့ ထဘီလေးတွေ ခါးတောင်းကျိုက်ကာ ခြံဝင်း မြေညီလမ်းပေါ်မှာ ခွေလိုမ့်နေကြပေသည်။

‘ဟယ်. . . . အတွတ်ပါလား၊ လာ. . . . ထိုင်လေ’

အေးက သူ့ကို ခုံတန်းလျားတစ်ဖက်စွန်း၌ နေရာပေး၏။ မွှေးကမူ စပယ်ပွင့်ကလေးတစ်ပွင့်ကို ကိုင်ကာ သူ့ကို ငေးကြည့်နေသည်။

‘ကျွန်တော် မမအေးတို့ကို လာနှုတ်ဆက်တာ၊ ရန်ကုန်ကျောင်းကို သွားရတော့မယ်’

သူပြောနေစဉ်တွင် သူ့အသံများသည် တုန်နေသလို ဖြစ်နေပေသည်။

‘ဒေါ်ဒေါ်စိန်ကလည်း ပြောတယ်၊ အတွတ်ကို စိန်ပေါလ်ကျောင်းကို ပို့မလို့တဲ့’ မွှေးက သူသိပြီးသလို ပြန်ပြောလိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ် ကိုယ်ကတော့ မသွားချင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဖေဖေက အင်္ဂလိပ်စာ သိပ်တော်စေချင်တာ၊ ဟိုမှာ ဖရက်ဒီဘလှလဲ ရှိတယ်လို့ ပြောတာပဲ၊ ကိုယ်တော့ ပျင်းမှာပါပဲ’

သူတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်သည် ခေါင်းများကို ပြိုင်တူ ညင်ညင်သာ သာ ညိတ်၍ နေကြသည်။

‘အိမ်ထဲမှာ ကိုကိုတို့ရှိလား၊ ကြီးကြီးတင်တို့ ဦးတို့ကိုလဲ ကိုယ် သွား ကန်တော့ဦးမယ်’

‘သွားလေ မမအေး လိုက်ခဲ့မယ်’

သူနှင့် မမအေးသည် အိမ်ဘက်ဆီသို့ သွားကြသည်။

မွှေးက ပန်းခုံတွင် နေရစ်ခဲ့သည်။

မွှေးအစ်ကိုများဖြစ်သော ကိုနောင်နှင့် ကိုအောင်သည် ဘာကို ဆွေး နွေးနေသည်မသိ၊ လူစိမ်းသုံးလေးယောက်နှင့် အခြေအတင် စကားပြော နေ၍ နှုတ်ဆက်ရန် အတော်စောင့်ခဲ့ရသည်။

အပြန်တွင် စပယ်ရုံနား၌ ခြင်းတောင်းလေးထဲတွင် ပန်းခက်များကို စီ၍ ထည့်နေသော မွှေးကိုတစ်ယောက်တည်း တွေ့ရသည်။ နေရောင်မှာ ဖျော့လွန်း၍ မှောင်ရိပ်ပင် သန်းလာစ ပြုနေပုံရ၏။

‘မွှေး. . . . ရန်ကုန်ကို ဘာမှာချင်သေးသလဲ’

သူသည် ခပ်တိုးတိုးပင် မွှေးအနားသို့ ကပ်၍ မေးလိုက်၏။ မွှေးက ပြုံး၍ပင် ကြည့်နေကာ သူ့ကို ဘာမှ ပြန်မပြောပေ။

‘တို့ ရန်မဖြစ်ရတော့ဘူးနော်၊ ကိုယ် ဟိုရောက်ရောက်ချင်း စာရေး မယ်၊ မင်း စာပြန်နော်’

‘ပြန်ပါ့မယ်’

'ကဲ. . . . ကိုယ်သွားတော့မယ်၊ နက်ဖြန်ညနေ သင်္ဘောဆင်းရင် မင်းတို့ လိုက်ပို့ပါလား'

'မေမေခိုင်းရင် လိုက်ပို့မယ်လေ'

သူသည် မွေး၏ မျက်နှာကိုစေ့စေ့ကြည့်ကာ အလိုလိုဝမ်းနည်းလာ၏။

'သွားမယ်ကွာ. . . . ကိုယ်စိတ်ညစ်သလိုပဲ'

သူသည် မွေး၏ ခြင်းထဲမှ ပန်းတစ်ခက်ကိုယူကာ မလွယ်ပေါက်ဆီ သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ညဦးတွင် တောင်လေသည် ပို၍ ပြင်းပြင်းတိုက်ခတ်လာ၏။ မိုး သက်ပါလာဟန်ရှိသော်လည်း လေသည် ကံ့ကော်ပန်းရနံ့ဖြင့် မွေး၍နေ သည်။

မွေးတို့အိမ်ကြီးဘက်ဆီမှ ညီမတစ်စု၏ ဝတ်တက်သံသည် လေထဲ တွင် ဝဲကာ ပါလာပြန်သည်။ သူသည် အိမ်ခန်းပြတင်းမှ လှမ်း၍ ကြည့်မိ ၏။ လရောင်အောက်တွင် အိမ်မြင့်မြင့်ကြီးကို မြင်နေရသည်။ အိပ်ရာဆီသို့ ကမန်းကတန်းပြေးကာ ခေါင်းအုံးနှင့် မျက်နှာအပ်၍ ရှိုက်ကြီးတငင် သူ ငို၍နေမိသည်။

မကြာခင်ပင် အေးချမ်း၍သာသော ကြေးစည်သံကို သူ ကြားလိုက် ရပေသည်။

သူ့လက်ထဲတွင် မွေးထံမှ ယူခဲ့သော စပယ်ပန်းလေးများသည် ကြေ မွ၍နေကြပေပြီ။

နောက်နှစ် (နွေဦးကျောင်းပိတ်ရက်တွင်) ဝါးခယ်မကို သူ ပြန်လာခဲ့ သည်။ ရောင်ခြည်ပျို့စ နီထွေးထွေးရေပြင်ပေါ်တွင် သင်္ဘောကြီးသည် အပြေးအလွှား ပြေးကာ ဝါးခယ်မဆိပ်ကမ်းသို့ ကပ်၍ လာခဲ့သည်။

သူသည် တစ်ဖက်ကမ်းကို မျှော်၍ကြည့်၏။ မွေးတို့ အိမ်ရှေ့မှ ရေဆင်းတံတားလေးကို မှုန်မွှားသော ရောင်ခြည်တွင် ခပ်ရေးရေး မြင်နေ ရသည်။

စိတ်က ဘာရယ်လို့ မဟုတ်။ မွေးတစ်ယောက်များ ရေဆင်းတံတား လေးတွင် သူ့ကို စောင့်များ စောင့်နေမည်လားဟု ထင်ယောင်နေသည်။ အိမ်ကြီးပေါ်ရှိ ဘုရားခန်းဘက်ဆီမှ မီးရောင်လင်းနေသည်။

သင်္ဘောရပ်လျှင် ကိုသာဘော် လှော်လာသော သမ္ဗန်သည် သင်္ဘော ဘေးတွင် ယှဉ်ကပ်ကာ သူ့ကို လာကြိုသည်။ ဖေဖေနှင့် မေမေက သူ ပါလာသော အပေါ်ထပ်ကို ပြေးတက်လာ၏။

မေမေက 'သား' ဟု အော်ခေါ်လိုက်ကာ သူ့ခေါင်းလေးကို လက်နှင့် ဖက်၍ ထားလေသည်။ သမ္ဗန်ပေါ်သို့ ပစ္စည်းများအားလုံးတင်ပြီး တငြိမ့် ငြိမ့်နှင့် အိမ်ဖက်သို့ ကူးလာကြ၏။

အိမ်မှာတော့ သူပြန်လာမှာမို့ အိမ်သားများ ပျားပန်းခတ်နေပုံ ပေါက်သည်။

ဖေဖေကမူ ကျောင်းအကြောင်းတွေကိုသာ အမျှင်မပြတ်မေးလွန်း သောကြောင့် သူစိတ်တိုလာသည်။သူသည် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပွဲပြင်နေသော မေမေ့အနား ထ၍ လာသည်။ မေမေ၏ ဗန်းထဲတွင် စားတော်ပဲပြုတ်၊ ငါးခြောက်ဖုတ်နှင့် ကောက်ညှင်းပေါင်းတို့မှာ အဆင်သင့်ထည့်ပြီး ဖြစ်သည်။

'မေမေ မွေးတစ်ယောက် နေကောင်းရဲ့လား'

'အမလေး စောစောစီးစီး သူ့မွေးအကြောင်း မေးလိုက်ရတာဟယ်၊ နေကောင်းပါတယ်၊ ကလေးမလေးက စာသိပ်တော်တာပဲ၊ အေးတော့ ကျောင်းထွက်ပြီ'

'သူက သားဆီကို စာလဲမရေးပါဘူး မေမေရာ'

သူသည် ပဲပြုတ်များကို ကော်ခတ်၍ စားနေသည်။ နှမ်းဆီအရသာ က လျှာပေါ်တွင် ဆိမ့်၍ ဆိမ့်၍နေ၏။ ပြီးတော့ ရေနွေးကြမ်းကို သောက် ချလိုက်လျှင် ကျောင်းက စားရသည်များနှင့် ဘာမျှမတူသော အရသာကို သူတွေ့ရသည်။

မိုးစင်စင်လင်းလျှင် မွေးတို့ခြံဘက် ကူးလာခဲ့မိ၏။

အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို တွဲယူကာ မွေးသည် နေရောင်ခြည်ထဲသို့ ထွက်လာ၏။ သူ့ကိုမြင်လျှင် မွေးက အားရပါးရပြုံးရယ်လိုက်ကာ အတွတ် ပြန်လာကြောင်းကိုလည်း အိမ်ထဲသို့ လှမ်းအော်ပြောလိုက်သေးသည်။ သူသည် မွေးအနားတွင် ရပ်ကာ မွေးကို ရွှန်းရွှန်းစားစား ပြုံးကြည့်နေ၏။ မွေးသည် သူနှင့် ခွဲသွားစကထက် အရပ်မှာ ပို၍မြင့်လာသည်။ မြို့မဆံ တောက်ကြောင့် မိန်းမထွားကြီးဟန်ပေါက်နေသည်။ မွေး တွဲခေါ်လာသော အဘိုးကြီးအား နေခြည်ထဲရှိ ကြိမ်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် မွေးက နေရာချ ထားခဲ့၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အိမ်ထဲသို့ ဝမ်းသာအားရ ပြေးလွှားဝင် လာခဲ့၏။ ညီမလေးတွေရော ဒေါ်တင်တင်ကြီးကပါ လိုက်လိုက်လှဲလှဲ နှုတ်ဆက်ကြ၊ သတင်းမေးကြနှင့် တစ်အိမ်လုံး ဆူသွားတော့သည်။ အိမ် ကြီးမှာလည်း ကျယ်ဝန်းသလောက် လူတွေများနေပုံရ၏။ ရုပ်ချင်းတူသော

အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့် မိန်းမနှစ်ယောက်ကိုလည်း အိမ်သားသစ်များ အဖြစ် သူ တွေ့ရသည်။

အတွတ်သည် မွှေးအနားသို့ ကပ်ကာ ထိုမိန်းမများအကြောင်းကို မေးကြည့်ရလေသည်။

'ပန်းတနော်က ခဏလာနေတဲ့ မေမေ့ညီမဝမ်းကွဲတွေလေ၊ ဒေါ်လေး သူဇာနဲ့ ဒေါ်လေးမူယာ၊ ဒေါ်လေးမူယာယောက်ျားက ပညာတော်သင် သွားနေလို့ သူတို့တိုက် ရန်ကုန်မှာ ငှားထားခဲ့ပြီး ဒီမှာ ခဏလာနေတာ'

အတွတ်မှာ ဒီတော့မှ မေမေစကားစပ်မိတိုင်း ပြောပြသော ပန်းတ နော်ဆက်တွေကို ပြန်တွေးမိ၏။ အိမ်သားအားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက် အလာတွင် အဝတ်အစားနွမ်းနွမ်းနှင့် လူ ၁၀ ယောက်ခန့် မွှေးတို့အိမ်ထဲ သို့ ဝင်လာသည်။

မွှေးအစ်ကို အကြီးဆုံး ကိုအောင်နှင့် အိမ်ရှေ့ခေါင်းရင်းခန်းဘက်ရှိ စားပွဲတစ်လုံးတွင် ဝိုင်းထိုင်ကာ စကားပြောနေကြသည်။ သူတို့ စကား ဝိုင်းမှ ရေကြီးသည့်အကြောင်း၊ စပါးထွက်နည်းကြောင်း၊ တစ်ချက် တစ် ချက် သူကြားရလိုက်ရလေသည်။ အတွတ်ပြန်ချိန်တွင် ပိတောက်ပင်ကြီး အောက်အထိ မွှေးက သူ့ကို လိုက်၍ပို့လေသည်။ သူ့ခြံဘက်သို့ အကူး တွင် မွှေးတို့နောက်ဘက် ခြံစည်းရိုးဆီမှ ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် ပြေးလာသော လူတစ်ယောက်ကို သူတွေ့ရပြန်သည်။ သေသေချာချာကြည့်မှ မွှေး၏ ဖေဖေမှန်း သိရတော့သည်။

'တို့မေမေ လာပါပြီ၊ တို့မေမေ လာပါပြီ'

လက်ခုပ်နှစ်ခုကို အားရပါးရ ကလေးငယ်လေးသဖွယ် တီးခတ်ကာ ပြေးလိုက်ခုန်လိုက်နှင့် လုပ်နေလေသည်။ သူ့စိတ်ထဲ၌ မွှေးတို့တစ်အိမ် လုံး ဘာဖြစ်နေသည်ကို တွေး၍ မရပေ။

အိမ်ရောက်လျှင် သူ့အိပ်ခန်းသို့ တက်၍သွား၏။ ညက အိပ်ရေးပျက်သောကြောင့် အိပ်ရန် ပြင်လိုက်သည်။ မေမေက အညာစောင် ပါးပါး လေးကို သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ လာ၍ ခြုံပေး၏။

'မေမေရာ. . . . မွှေးတို့အိမ်က ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ လူတွေလဲ များလိုက် တာ၊ သူ့အဖေကြီးကလဲ မနက်က ကလေးလိုပဲ ခုန်ပေါက်ပြေးနေလိုက်တာ'

မေမေက သူ့ဘေးတွင်ထိုင်ရင်း သူ့မေးခွန်းကို ဖြေ၏။

'မွှေးရဲ့ဖေဖေ စိတ်နောက်သွားတယ်၊ ပြီးတော့ မွှေးရဲ့ဘကြီးကလဲ ခြေမသန်လို့ သူတို့အိမ်လာနေတယ်၊ မနက်က နေရောင်ထဲကို မွှေးတွဲပြီး ထုတ်လာတာ သား မမြင်ခဲ့ဘူးလား၊ မနက်တိုင်း ခြေထောက်ကို နေပူလှန်း ပေးနေရတယ်၊ ဟို ပန်းတနော်က ကြီးဒေါ်ခင်တို့ သားအမိတစ်တွေလဲ တင်တင်ကြီးနဲ့အတူ လာနေကြတယ်'

'သြော်. . . . အဲဒီအထဲမှာ မွှေးရဲ့အစ်ကိုအကြီးဆုံး ကိုကိုအောင်ကလည်း လူတွေ တစ်ပြုံးကြီးနဲ့ ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိဘူး၊ ရေကြီးတဲ့အကြောင်း တွေ ပြောနေတယ်'

'အေးလေ မိုးတွင်းတုန်းက ရေတွေကြီးလိုက်တာ မေမေတို့ ခြံဝင်း တွေတောင် မြုပ်တယ်၊ တင်တင်ကြီး စပါးစည်တွေလဲ ရေမြုပ်တော့ လှောင် ထားတဲ့ စပါးတွေ အကုန်လုံး ပစ်ရ၊ ကျန်တာတွေလဲ အညှောင့်ထွက်ကုန် တယ်၊ ဒါကြောင့် လယ်သမားတွေ အမတော်ကြေးရဖို့ လယ်ခွန်တော် လျှော့ဖို့၊ သီးစားခလည်း အပြေမပေးနိုင်ကြဘူး၊ အဲဒါတွေ ဘယ်လို လုပ်ရ မလဲဆိုတာ မောင်အောင်ဆီ လာတိုင်ပင်ကြတာပေါ့'

'မွှေးတို့ရဲ့ ကိုကိုအောင်က ဒါတွေ လုပ်ပေးတယ်'

'အကုန်လုံး ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်လုံး လုပ်ပေးတာ၊ ရေမကြီးခင် တစ်ပတ်က မွှေးရဲ့အစ်ကို နောင်နောင် ဆုံးသွားတယ်လေ'

'သူတို့ သားကို ဘာမှလဲပြောမပြဘူး၊ ဒီနှစ် တော်တော် ဒုက္ခ ရောက် ကြတာပေါ့နော်၊ သားဆုံး၊ လင်က စိတ်နောက်၊ ပစ္စည်းပျက်. . . .'

'ဒါပေမယ့် သားရယ်၊ တင်တင်ကြီးက အပြုံးမပျက်ပါဘူး၊ ဒီလို မိန်းမမျိုး ရှားပါတယ်၊ သား. . . . အိပ်လေ အိပ်. . . .'

မေမေက ကျောကို ပုတ်လိုက်လျှင် ငယ်ငယ်တုန်းကလို မျက်လုံး လေးမှိတ်၍ မှိန်းနေလိုက်၏။

သူ့ဘဝလေး အတော်ကျဉ်းမြောင်းသည်ပဲ။ သူမွေးဖွားရာဇာတိ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသဘက်တွင် ရေကြီးလိုက်သည်ကို မသိလိုက်၊ စပါးခင်း တွေ ဘာဖြစ်သွားသည်ကိုလည်း ဂရုမထားမိ။ ကျောင်း၏

နံရံလေးဘက်မှ လွဲ၍ သူဘာကိုမျှ မမြင်ပါတကား။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း သူ့ကမ္ဘာ က ဖေဖေနှင့် မေမေပဲဖြစ်ပေသည်။
ကျောင်းပိတ်ရက် ညနေများတွင်တော့ ရိုးပြတ်များပေါ်တွင် မွှေးနှင့် သူ လမ်းလျှောက်ကြသည်။ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းတွင် လိမ္မော်သီးကြီးလို တင် နေသော နေဝန်းကြီးကို နှစ်ယောက်သားငေးမျှော်ကြည့်နေကြသည်။ သော်ကရွာစွန်းရှိ သရက်တောအုပ်ဆီမှ ဥဩငှက်၏ လေးတွဲ့တွဲ့ တွန် မြည်သံသည် သူ့နှလုံးသားကို နွေးနွေးလေးဖြစ်၍ သွားစေသည်။
တစ်ခါတရံ သူ့ဘေးတွင် မွှေးသည် တည်ငြိမ်စွာထိုင်ကာ အဝေး သို့ ပျံသွားသော မျိုင်းဖြူတစ်အုပ်ဆီသို့ ငေး၍နေပေသည်။
သူသည် မွှေးကို ကျောင်းအကြောင်း ပြန်၍ ပြောပြ၏။ ဖရက်ဒီ ဘလုသာ သူ့မိတ်ဆွေဖြစ်၍ ကျန်သော သူငယ်ချင်းများနှင့် ကစား၍ မရကြောင်း ပြောပြမိသည်။
'ဖရက်ဒီတဲ့လား. . . . သူ့မှာ မြန်မာနာမည်မရှိဘူးလား'
မွှေးက ဖရက်ဒီအကြောင်း ပြန်မေး၏။
'ရှိတယ် တင်အောင်ထွန်းတဲ့လေ. . . .'
'ဩော်. . . . အတွတ်ရဲ့ကျောင်းနာမည်ကရော. . . .'
သူသည် ရှက်သလို ပြုံးရယ်လိုက်ပြီးမှ ဖြေ၏။
'ဂျော့သင်းမောင်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကို အတွတ်လို့ပဲခေါ်ပါ မွှေးရယ်၊ ကိုယ်လေ. . . . ကျောင်းနာမည်ကို မုန်းတယ်၊ ပြီးတော့ မောင်မိုးကောင်းဆိုတဲ့ နာမည်ကိုလဲ မုန်းတာပဲ၊ ဖရက်ဒီကိုလဲ အတွတ်ပဲ ခေါ်ခိုင်းတယ်၊ သူ့ကို တော့ ကိုယ်က 'ဖရက်' လို့ ခေါ်တယ်၊ လူအေးလေးကွယ်၊ ညိုညိုနွဲ့နွဲ့လေးပဲ၊ သူ ဝါးခယ်မမှာ မွှေးပေမယ့် ကြီးမှ ပြန်မရောက်ဘူး။ ပြီးတော့ ကိုယ့်မှာလေ သိပ်ချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်း မကျည်းတန်ဆိုတာ ရှိတယ်လို့ ဖရက်ကို ခဏ ခဏ ပြောပြတယ်'
မွှေးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်ပြီးမှ 'အတွတ် မွှေးကို ချစ် တယ်ဆိုတာ မယုံပါဘူးကွာ. . . .' ဟု ဆိုပြန်၏။
'ငယ်ငယ်တုန်းကသာ မုန်းတာပါကွာ' အတွတ်သည် ရိုးပြတ်လေး များကို ဖဲ့၍ဖဲ့၍ လွှင့်ပစ်ရင်း ခေါင်းငုံ့ပြော၏။
'ကိုယ်မွှေးအကြောင်းပြောတိုင်း ဖရက်က အကျည်းတန်သော ဘဲ ကလေး ႐ုပ ႏကခု ပုံပြင်လားတဲ့၊ အမြဲမေးတယ်၊ မွှေးလဲ ခုနစ်တန်း အောင်ရင် ရန်ကုန်ကျောင်းပြောင်းပါလား'
'ဝါးခယ်မမှာ ဆယ်တန်းဖြစ်တော့မယ်၊ ဒီမှာပဲ ဆက်နေမှာပေါ့'
'အေးကွယ် ထူးတော့ မထူးပါဘူး၊ စိန်ပေါလ်တို့ ဘာတို့ဆိုတာ ကတော့ အင်္ဂလိပ်စကားပြောကောင်းတာ ရှိတာပဲ'
'မေမေကတော့ အဲဒီ စိန့်ပါတဲ့ ကျောင်းထွက်တွေဟာ ပုံမကျပါဘူး တဲ့၊ အတွတ်ရဲ့ မေမေကိုတောင် သတိပေးနေသေးတယ်'
'မေမေကလဲ မထားချင်ပါဘူးဟာ၊ ဖေဖေရယ် ဘာမှန်းမသိဘူး၊ အတင်းပို့တာပဲ။ ကိုယ်ဖြင့် မိုးရွာလာရင် မေမေ့ကိုရော၊ မွှေးကိုရော အား ကြီးလွမ်းတာပဲ။ တစ်ညတုန်းကလဲ မိုးရေထဲမှာ မွှေးနဲ့ကိုယ် သရက်ကင်း စလေးတွေ ကြွေတာ ဆင်းကောက်တယ်လို့ အိပ်မက် မက်လို့ ဖရက်ကို ပြောပြရသေးတယ်။ နောင်နှစ် နွေကျောင်းပိတ်ရင် ဖရက်ကို အလည် ခေါ်ခဲ့မယ်။ မင်းလဲပဲ ဖရက်ကိုတွေ့ရင် ချစ်မှာပါ. . . .'
'သူတို့ ဝါးခယ်မမှာ မနေဘူးလား'
'သူ့အဖေအလုပ်ကရန်ကုန်မှာ၊ သူ့မှာလဲအမေမရှိတော့ သူ့အဒေါ် တွရယ်၊ သူ့အဖေရယ် အတူနေတယ်။ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ထင်တယ်။ သူသာ နဖူးကျယ်သလို မျက်လုံးဝိုင်းရင် အတွတ်ထက် ချောမှာ. . . .'
မွှေးကရုတ်တရက် ရယ်လိုက်ရင်း. . . .
'ခုတော့. . . . အတွတ်က ချောနေသလား'
အတွတ်သည် ဘာမျှပြန်မဖြေပေ။
'မွှေးက အလှမကြိုက်ပါဘူး အတွတ်သာ ငယ်တုန်းကမွှေးကိုမလှ လို့ မချစ်ရုံတင်မဟုတ်ဘူး၊ မကျည်းတန်လို့တောင် ခေါ်သေးတာပဲ'
'ဒါတွေ မေ့လိုက်ပါတော့ မွှေးရယ်. . . .'

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဘာမျှ အရေးကြီးလှသည် မဟုတ်သော အကြောင်းများကို လျှောက်ပြောရင်း ပျော်နေ၏။ နေလုံးပျောက်ကွယ်သွား ၍ အလင်းရောင်မှေးမှေးသာ လယ်ကွင်းပေါ်တွင် ကျန်ရစ်တော့မှ နှစ် ယောက်သား ခြံစည်းရိုး အနားမှကပ်ကာ လျှောက်၍ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။

*　　　*　　　*

ဒီလိုပင် နွေမှာပြန်၍ မိုးဦးကျတွင် အတွက် ကျောင်းသွားခဲ့ရသည်။ နွေမှာ ပြန်ရသည်ကို ပျော်သော်လည်း မိုးဦးကျ ကျောင်းပြန်ချိန်တွင် သူကပိုချင်သည်။

လူပျိုပေါက်ပင် ဖြစ်နေပြီမို့ ငိုရမလားဟု မေမေက ဆိုတတ်သည်။ လူပျိုပေါက် ဖြစ်လာသည်က တခြားပင် ဖြစ်၏။ မိုးတစ်ဖြိုက်ရွာပြီးလျှင် လယ်ကွင်းများထဲတွင် ပျိုးပင်စိမ်းစိမ်းတို့ ရေပြင်ပေါ်တွင် ခေါင်းပြူထွက် လာဟန်မှာ ကလေးငယ်တို့လိုပင် ချစ်ဖွယ်ကောင်းသည်ဟု ထင်သည်။

မုတ်သုန်လေကြောင့် အုံမှိုင်း ညိုမှောင်နေသော ကောင်းကင်နောက်ခံ တွင် သော်ကဘုရား၏ ရွှေရောင်မှာ ဝင်းပ၍ လယ်ကွက်များပေါ်သို့ မိုးနေ သည်။ သူ့ဇာတိရှိ ထိုမြင်ကွင်းများကို သူ ရှာကြံ၍ ကြည့်တတ်၏။ ချစ် တတ်၏။

ကျောင်းဖွင့်ချိန်တွင် ကျောင်းသို့ ပြန်ရတိုင်း ဘာကိုမျှ မမြင်ရ၊ ကတ္တရာစေးလမ်းနှင့် မော်တော်ကားတွေကိုသာ မြင်နေရသည့်မှာ စိတ်ဆင်းရဲ စရာဖြစ်နေ၍ ကျောင်းနေရသော အချိန်များကို မြန်မြန် ကုန်လိုက်ချင်သည်။

သူ့ဆုတောင်းသည် ပြည့်၍ လာလေသားမသိ။ ကိုးတန်းနှင်ဆောင်းဦး ပေါက်တွင် ကျောင်းပိတ်ရက် မဟုတ်ဘဲ ဖေဖေကလာခေါ်သည်။

သူသည် အရှုံးအမှူး ပျော်မိ၏။ အစီအစဉ်မရှိဘဲ ကသုတ်ကရက် ပြန်လာရသည်ကိုပင် ပျော်စရာလို ထင်မိ၏။ ဖေဖေကတော့ စစ်ကြီးဖြစ် တော့မှာမို့ စာသင်ပျက်ရမည်ကို ညည်းညည်းညူညူ ပြောနေပြန်သည်။

အပြန် သင်္ဘောပေါ်တွင် ဖရက်ဒီတို့ မိသားစု ပါလာသည်။

ဦးဘလှနှင့် သူ့နှမများသည် ဖေဖေနှင့် လမ်းတလျှောက်လုံး စကား လက်ဆုံကျတိုင်း ဂျပန်စစ်ကြေညာကြောင်း၊ ပုလဲဆိပ်ကမ်း ဗုံးကြဲကြောင်း၊ စစ်၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းကြောင်းများကိုသာ သူတို့သည် မျက်ကလူးဆန်ပြာပြောနေကြ၏။ ဦးပိုင်းပဲ့ပိုင်း ရှိသမျှ လူတွေကလည်း ကိုယ့်ထင်မြင်ချက်နှင့်ကိုယ်ဝေဖန်နေကြသည်။

အတွက်ကတော့ ဘာကိုမှ မကြားလို။ ဖရက်နှင့် နှစ်ယောက်သား ကော်ဇော်ပေါ် အိပ်၍ လိုက်လာကြသည်။ သူ့အတွေးထဲတွင် နောက်နှစ် ကျောင်းပြန်မသွားရမည်ကိုဘဲ တွေး၍ ပျော်နေသည်။

မနက်လင်းတွင် ဝါးခယ်မသို့ရောက်၏။ ရောက်ရောက်ချင်း မွှေးတို့ ၏ အိမ်ဆီသို့ ပြေးရပြန်သည်။ မွှေးတို့အိမ်မှာ ယခင်ကလို လူရှုပ်မြို့ရှုပ်နေ ကာ ခြေမသန်သူ အဘိုးကြီးကိုလည်း နံနက်ခင်း နေခြည်ထဲသို့ မွှေးကထုတ်မြဲ ထုတ်နေ၏။ ပန်းတနော်မှ အမြွှာညီအစ်မကိုလည်း တွေ့ရသေး သည်။ ကြီးဒေါ်ခင်ကမူ အခန်းတစ်ခုထဲတွင် နာတာရှည်နှင့် လဲနေလေ သည်။

သူ မမြင်သည်မှာ ကိုကိုအောင်တစ်ယောက် ဖြစ်၏။

'မွှေး. . . . ကိုကိုအောင်တစ်ယောက် မတွေ့ပါလား'

မွှေးသည် ခေါင်းကိုညိတ်လိုက်ကာ အသံတိုးတိုးလေးနှင့် ပြောပြ၏။

'ကိုကိုအောင် သာယာဝတီထောင်မှာ'

'ဟယ်. . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'အင်္ဂလိပ်အစိုးရကို ဆန့်ကျင်လို့ပေါ့။ တကယ်လို့ စစ်ကြီးဖြစ်လာ ရင် အင်္ဂလိပ်အစိုးရဘက်က မြန်မာပြည် ဝင်မတိုက်ဘူး။ လွတ်လပ်ရေး ပေးရင်တော့ ဝင်တိုက်မယ်ဆိုတဲ့ ကြေညာစာတမ်းကို ဖတ်လို့'

'အို. . . . ကိုကိုအောင်ကလဲ အေးအေးနေရောပေါ့'

သူသည် ထိုစဉ်က ကလေးအတွေးထက် ဘာမှ မပိုခဲ့ပေ။

'ဘာဖြစ်လို့ အေးရမှာလဲ၊ တစ်ပြည်လုံး ပူနေရတာ။ တို့မိသားစုက အေးနေရမလား၊ အစိုးရက ပြောတယ်၊ ဒီလိုနောင်ကို မလုပ်ပါဘူးလို့ တောင်းပန်ဝန်ချရင် ကိုကို့ကို လွှတ်ပေးမယ်တဲ့'

'ဒီလိုဆို သူတို့ပြောတဲ့ လုပ်လိုက်ပါလား'

မွေးက မျက်လုံးပြူးကာ သူ့ကိုကြည့်ရင်း . . . .

'အတွတ်ကလဲ သတ္တိမရှိလိုက်တာကွယ်။ မေမေက ပြောတယ်၊ ငါ့ သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘယ်တော့မှ ဗြိတိသျှအစိုးရကိုး ဒူးမထောက် ရဘူးတဲ့၊ ကဲ. . . . ပြီးရောမှတ်လား၊ ကိုကို့ကို နှစ်နှစ်နဲ့ကိုးလ ထောင်ချပစ် လိုက်တယ်'

'ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေဟာ. . . . ထောင်ထဲမှာ'

သူ့အသံများသည် တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်သွား၏။

'ဒါကြောင့် မေမေကပြောတယ်၊ စိန့်ပါတဲ့ကျောင်းတွေမှာ ထားတာ အင်္ဂလိပ်စာတော်သလောက် မြန်မာလေးတွေ နှလုံးသားထဲက မျိုးချစ်စိတ် ဇာတိမာန် မျိုးစေ့လေးတွေကို ဖျက်ဆီးခံရတာ အသည်းနာစရာ ကောင်း တယ်တဲ့။ အပြင်မှာ အရေးတော်ပုံတွေ ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာ အတွတ်တို့ မသိဘူး''

'ဟယ်. . . . မွေးစကားတွေကလဲ ကြီးကျယ်လိုက်တာဟာ၊ မင်း. . . . မင်း အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ''

'၁၆ နှစ်ထဲမှာ'

'အင်း. . . . ကိုယ်လဲ ၁၇ နှစ်ပြည့်တော့မယ်'

သူသည် အသက်များကို ရေတွက်ရင်း မွေး၏ အသိဉာဏ်များ ပြောင်းလဲလာပုံကို အံ့သြနေသည်။

'အတွတ်အကြောင်း ဒေါ်ဒေါ်က လာပြောပါတယ်၊ ၁၃၀၀ ပြည့်နှစ် အရေးတော်ပုံတုန်းကလဲ သပိတ်မမှောက်ဘဲ အတွတ်ဦးလေးအိမ်မှာ သွား နေတယ်ဆို'

အတွတ်က ပြုံး၍ပြုံးကာ 'ငါ ဘာလုပ်ရမှန်းမှ မသိဘဲ' ဟုဆို၏။

'တို့များ မောင်နှမတွေတော့ အားလုံး သပိတ်မှောက်တယ်၊ တချို့ မိဘတွေကတော့ မွေးတို့စိတ်ဓာတ်တွေ ကူးကုန်မှာစိုးလို့ သူတို့ကလေးတွေ မွေးတို့နဲ့ ပေးမကစားဘူး'

မွေးပြောပုံဆိုပုံ အမူအရာများကို သူကကြည့်၍ နှစ်သိမ့်နေသည်။ သူတို့ စကားပြောနေကြသည်မှာ ဧည့်ခန်းတွင်ဖြစ်၍ စာကြည့်ခန်းထဲမှ စာအုပ်များကို လှမ်း၍ မြင်နေရသည်။

စာကြည့်ခန်းသို့ ထ၍သွား၏။ ဘီရိုထဲတွင် သူ မတွေ့ဖူးသေးသော စာအုပ်များ အများကြီးတွေ့ရသည်။

'အဲဒီစာအုပ်တွေအားလုံးလိုလို မေမေ ဝယ်ပေးထားတယ်၊ အိုင်ယာလန်ပြည် အရေးတော်ပုံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မရှင်းတာတွေရှိရင် မေမေက ရှင်းပြတယ်'

မွေးက သူ့နောက်မှလိုက်ကာ စာအုပ်များ ရာဇဝင်ကို ပြောပြနေ၏။

'ကိုယ်. . . . ကြီးကြီးတင်ကို သွားတွေ့ဦးမယ်၊ ပြီးတော့ ညနေ ဖရက် လာလည်ရင် မွေးဆီ ခေါ်လာခဲ့မယ်နော်'

မွေးက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

ကြီးကြီးတင်ရှိရာ နောက်ဘက်ဆောင်သို့ အကူးတွင် လေးကို ရုတ် တရက်တွေ့ရ၏။ လေးမှာ အတော်ပင် လှနေရုံမက ဖဲကြိုးပြာပြာလေးနှင့် အုပ်လုံးသွင်းစ ဆံပင်တိုကို ချည်ကာ အလှပြင်တတ်၍ နေပါပကော. . . .။

ကြီးကြီးတင်ကိုမူ အနောက်ဘက်ဆောင်ထဲ၌ အံပြန့်ကြီးတစ်ခုဘေး ၌ တွေ့ရ၏။ အံပြန့်မှာ မေမေ့ အံပြန့်လိုပင် ကျောက်ကာပေါ်၌ ဆေးနီ သုတ်၍ထားသည်။ အံပြန့်ထဲမှ ဆေးရိုးများကို ရှမ်းဖက်ထဲထည့်ကာ လိပ် ရန် ပြင်ဆင်နေသည်။

'ဟော. . . . အတွတ် ပြန်လာပြီလား၊ ဒီတစ်ခါ ငါ့သား သိပ်ထွားလာ တာပဲ'

သူ့ကို စတင်၍ ကြီးကြီးတင်က နှုတ်ဆက်သည်။

ညိုစိမ့်စိမ့် ပြုံးအေးအေးနှင့် တည်ငြိမ်သော ကြီးကြီးတင်၏ မျက်နှာ ကို သူသည် စူးစိုက်၍ ကြည့်နေမိသည်။ ဒီအခေါ်ကြီး မျက်နှာ ကြည့်ရ သည်မှာ အားရှိစရာ ကောင်းသလိုလို၊ ရင်အေးသလိုလို ဖြစ်သည်ဟု သူ့စိတ်ထဲတွင် ထင်လိုက်မိသည်။

ကိုကိုအောင်အကြောင်းနှင့် တခြားအကြောင်းတွေကို သူက မေး၏။ စကားပြောရာမှ ဆူညံသံကြား၍ အိမ်နောက်ဖေးဘက် ကွင်းစပ်သို့ ကြည့် လိုက်ရာ ထွေးနှင့် သူ့ဖေဖေတို့ ကျည်းသားကောက် ကစားရာမှ ငြင်းခုံ နေကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဖရက်နှင့် မွှေးတို့ တွေ့ရပုံမှာ ဘာမှ ဖွဲ့နွဲ့စရာမရှိသလို ထင်ခဲ့၏။ မွှေးသည် သူ့မေမေနှင့် မမရှေ့တွင် ခပ်ရိုးရိုးပင် ညှော်ခံခဲ့သည်။ သူ့အမူ အရာသည် ဖရက်အား ထူးထူးထွေထွေဂရုစိုက်ဟန်မရှိပေ။

သို့သော် ထိုညနေက မြက်ခင်းပေါ်ရှိ ခုံတန်းပေါ်တွင် ထိုင်နေကြ သည်ဖြစ်၍ နေရောင်ဝင်းဝင်းလေးမှာ မွှေးကိုယ်ပေါ်တွင် ကွက်၍ ကျနေ သည်ကို ဖရက်ရော အတွတ်ပါ ဂရုပြုမိကြသည်။ ဆောင်းနှောင်း၏ ညနေ ခြည်များဖြစ်သောကြောင့် မွှေးအတွက် အပူငွေ့ မပြင်းစေတော့ပေ။

မွှေးသည် မိုးကောင်းကင်လို အပြာရင့်ရင့် ထဘီပေါ်တွင် ပိတောက် ခက် ကျဲကျဲလေးများပါသော လုံချည်ကို ဝတ်၍ထား၏။ ပဒုမ္မာထူထူ အင်္ကျီကြောင့် လုံချည်သည် ပို၍ ပြာသလိုဖြစ်နေပေသည်။

ဖရက်ပြန်ချိန်၌ မြစ်ပြင်ပေါ်၌ မြူလေးများပင် ဆိုင်းစပြုလာ၍ နောက်ဘက်လယ်ကွင်းလေးဆီမှ လေစိမ့်စိမ့် အေးအေးပင် တိုက်ခတ် လာလေသည်။

အတွတ်သည် သူတို့အိမ်ရှေ့ ရေဆင်းတံတားထိပ်အထိ ဖရက်ကို လိုက်၍ ပို့သည်။ ဖရက်ကောင်းကောင်း မလှော်တတ်သေးသောကြောင့် အတွတ်ကို ခြံစောင့် ဦးကွန်းကြီးက လှေလှော်၍ ပို့ရသည်။ တံတားဦးထိပ် တွင် လှေပေါ်မှ ထိုင်ကာ ဦးကွန့်က ဖရက်ကို စောင့်နေသည်။

ဖရက်သည် လှေပေါ်ကို ရုတ်တရက် မဆင်းသေး။ မှုန်ပြာပြာဖြစ် နေသော မြစ်ပြင်ကို ငေး၍ ကြည့်နေသေးသည်။ သူ့မျက်လုံးထဲတွင် အခိုးအငွေ့များ သန်းနေသလို ထင်နေရသည်။ သူသည် အတွတ်ကို သေသေချာချာကြည့်ပြီးမှ မျက်တောင်များကို ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် လုပ်၍ စကားပြောတော့သည်။ အတွတ်ကမူ သူ့အမူအရာကို နားမလည်ပေ။

'ကျောင်းမှာ အတွတ် ခဏခဏပြောတဲ့ မကျည်းတန်ဟာ သူပဲလား'

'ဟုတ်တယ်'

ခေါင်းသာ ညိတ်လိုက်ရသော်လည်း အတွတ်သည် ရုတ်တရက် ဖရက် ဘာအဓိပ္ပါယ်နှင့် မေးသည်ကို နားမလည်ပေ။

'မင်းက မကျည်းတန်လို့ ဘာလို့ ခေါ်တာလဲ'

'ငယ်ငယ်တုန်းက အကျည်းတန်လို့ ကိုယ်က ခေါ်တာ။ သူ့နာမည် အစစ်က မွှေးပါ'

'ဟုတ်တယ်၊ မွှေးဆိုတဲ့ နာမည်က ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်။ ပြီးတော့ လှတယ်လို့ မဆိုနိုင်ပေမယ့် စွဲမက်စရာကောင်းတယ်လို့ ပြောရမလား မသိဘူး။ သူ့ပါးလေးတွေက ညိုတယ်ဆိုတောင် စိုစိုဝင်းဝင်းနော်၊ သူ့ မျက်လုံးတွေဟာ စကားပြောနိုင်သလိုပဲ'

ဖရက်၏ စကားအဆန်းများကြောင့် အတွတ်က မျက်မှောင်ကြုတ် ၍ ကြည့်လိုက်၏။

'ဖရက်. . . . ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ'

အတွတ်စိတ်တွင် ဖရက်ပြောနေသော စကားများကို နားထောင်ချင် သလို ဖြစ်လာသည်။

'ဒီလိုပါ. . . . မွှေးရဲ့မျက်လုံးတွေက တန်ခိုးရှိတယ်လို့ ပြောတာ၊ ဝန်းဝန်း မှောင်မှောင်နဲ့။ အမှန်တော့ သူ့မမက တော်တော်ချောတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် မမကို ကြည့်ရတာ လှလို့ ဆက်ကြည့်နေချင်စရာပဲ ကောင်းတယ်၊ မွှေးကို ကြည့်ရတာ မွှေးက ပြန်ကြည့်လိုက်ရင် ရင်ထဲမှာ နွေးသလို အေးသလိုပဲ'

'ဟား. . . . ဟား. . . . ဟား. . . . ဟား'

အတွတ်သည် အသံကုန် တဟားဟား ဟစ်၍ ရယ်၏။'မင်း. . . . အရူးလားကွ'

ဖရက်က မျက်နှာကြီးနီ၍ ဆို၏။

'ငါက ငါ့ရင်ထဲမှာ တစ်ခါမှ မခံစားဖူးတဲ့ အဖြစ်ကို ပြောပြတာ ရယ်စရာလားကွ''မင့်ကို သောတာမဟုတ်ပါဘူးကွာ။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ စကားလုံးတွေ က မိန်းမဆန်ဆန်ကျနေတာပဲ'

'ကိုယ့်ကို မင်းသိသားနဲ့၊ ကိုယ် ဘယ်တုန်းက မိန်းမအကြောင်းပြော လို့လဲ၊ တို့များ ပြောဖို့လဲ ငယ်သေးတယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ်။ ကိုယ် သွားတော့မယ်' အတွတ်က ဖရက်ကို တောင်းပန်ရင်း လှေပေါ်ဆင်းသွား လေ၏။ လှေလေး ရေဆင်းတံတားက ခွာမှပင် သူပြန်တက်လာသည်။

တက်လာသော်လည်း အိမ်ဘက်သို့ မပြန်ချင်သေး။ မွှေးရှိရာကို ပြန်၍ သွားချင်သည်။ ဖရက်ပြောသည်ကို ကြားကတည်းက စိတ်ထဲတွင် ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိပေ။ မွှေး၏ အလှကို

သူမသိသေးဘဲ ဖရက်က ဖော် ထုတ်ချီးကျူးသွားသည်ကိုပင် မခံချင်သလိုလို၊ ဘာရယ်လို့ မပြောနိုင်သော စိတ်က ရင်ထဲတွင် လှုပ်ရှားလာ၍ မွေးတို့ခြံဘက်သို့ ပြေး၍လာခဲ့မိသည်။

မွေးတို့ကို ခြံထဲတွင် မတွေ့ရတော့ပေ။ အိမ်ထဲသို့ လိုက်သွားတော့မှ မွေးကို စာဖတ်ခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း တွေ့ရ၏။

'ဘာလုပ်နေလဲ မွေး'

'မေမေ ဘုရားရှိခိုးနေလို့ တို့များ ဝတ်တက်ဖို့ စောင့်နေတယ်'

မွေးက ဘာမှမဖြစ်သလို စာအုပ်တစ်အုပ်ကို လှန်လှောနေရာမှ သူ့ကို ပြန်၍ ပြော၏။

အပြင်မှာ မှောင်စပျိုးနေသော်လည်း အလင်းရောင် မှုန်မှုန်လေး ကျန်နေပေသေးသည်။ စားပွဲတင်မှန်အိမ်မှ မီးရောင်မှာ မွေး၏ မျက်နှာ တစ်ခြမ်းပေါ်ကို လင်း၍ ကျနေသည်။ မွေးသည် ညနေကကဲ့သို့ပင် ဝတ် ၍ထား၏။ တစ်ပတ်လျှို ပြည့်ပြည့်ထုံးထားသော နောက်တွဲဆံထုံးအောက် မှ မဝင့်တဝင့်ဖြစ်နေသော ဆံစဆံနွယ်လေးများမှာ ကုပ်ပေါ်တွင် တစ်စွန်း တစ်စ ကျနေလေသည်။ မွေးအုပ်လုံးသိမ်းသည်မှာ ဘာမျှ မကြာသေး သည်ကို သူအမှတ်ရလိုက်၏။ မီးရောင်ဖြာကျနေသော ပါးမို့လေးမှာ ညိမ့်စိမ့်ဖောင်းဖောင်းလေး ဖြစ်နေသည်။ မကျည်းတန်ဘဝတုန်းကလို ညို မည်းမည်းခြောက်သွေ့သွေ့လေး မဟုတ်တော့သည်ကို သတိပြုမိပြန် သည်။

'အတွတ် ထိုင်လေ ဘာငေးနေတာလဲ'

မွေးက မျက်လုံးကိုလှန်ကာ သူ့ကိုကြည့်ကာ ပြောလိုက်၏။ သူ့စိတ် ထဲတွင် မွေး၏ မျက်လုံးများသည် ည၏ မှောင်ဝန်းထဲသို့ ပြေးနေသော ကြယ်ပွင့်တန်းများလို ဝင်းလက်လှုပ်ရှားသွားသည်ဟု ထင်သည်။

ဒါကိုပင် ဖရက်ပြောသည် ထင်ပါရဲ့။

သူသည် အသက်ပြင်းပြင်းရှူရှိုက်လိုက်ကာ မွေးနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင် ထိုင်လိုက်သည်။

'စာဖတ်ချင်လို့လား'

မွေး၏ မေးခွန်းကို မဖြေပေ။

'မချောစရာ၊ ချောစရာလျှင်၊ ကေသာဆံလွ၊ ထုံးနောက်စနှင့် ချုပ် ညရီတွင်၊ ဖြူတ်ချည်းမြင်သည်၊ ရှင်သာရခိုင် တန်ဆောင်လော' ဆိုတဲ့ ကဗျာ ဘယ်သူစပ်တာလဲလို့ မေးမလို့'

သူသည် ရင်ထဲမှ လှိုင်းခတ်လာသော ကဗျာလေးကို ရွတ်လိုက် သည်။ ထိုကဗျာကို ခြောက်တန်းတွင် သင်ခဲ့ရ၏။ သို့သော် မြန်မာကျောင်း များလို အသေးစိတ်မသင်ခဲ့ရပေ။

'အောင်မယ် ဘာများလဲလို့၊ မြန်မာကဗျာတွေ ဘာတွေ ဂရုစိုက်လာ ပါပကော၊ ရှင်တေဇောသာရ ရေးတာလေ၊ သိပ်ကောင်းတာပဲနော်၊ အထက်တန်းကဗျာ ကောက်နုတ်ချက်ထဲကပေါ့'

မွေး၏အဖြေကို နားထောင်ရင်း မွေး၏ မျက်လုံးများကို စိုက်၍ ကြည့်ပြန်၏။

'မိန်းမတွေဟာ ညနေဆည်းဆာမှာ ပိုပြီး လှတယ်ထင်ပါရဲ့၊ သူရေး တဲ့ စာထဲမှာ ညနေစောင်းလေးမှာ တွေ့တယ်လို့ အမြဲပါတယ်'

မဆင်၊ နောက်ထုံးရှင်နှင့်၊ မြင်လျှင်ပင်ကို၊ ကြိုးပါလိုလည်း၊ ကုသိုလ်ကြမ္မာ၊ မမီပါခဲ့' ဆိုတော့ သူက ချစ်ချင်ပေမယ့် ကုသိုလ်ကံ မဆုံဆည်း . . . . အကြောင်းက မတိုက်ဆိုင်လေတော့ သူတို့နှစ်ယောက် မပေါင်းရဘူးပေါ့ နော်'

အတွတ်သည်ခေတ္တငိုင်၍သွားကာ ပါးစပ်မှ လေကို မှုတ်ထုတ်လိုက် ၏။

'ငါလဲလေ မြန်မာစာ သိပ်တော်ချင်တာပဲ၊ ငါချစ်တဲ့ ကောင်မလေး တွေ့ရင် သူတို့ထက်လှတဲ့ ကဗျာတွေကို ဖွဲ့ချင်လို့ . . . '

မွေးက သူ့စကားကို နားထောင်ရာမှ ရယ်မောပစ်လိုက်တော့သည်။

*   *   *

သင်္ကြန်ရက်တွင်း မိုးဖြိုင်ဖြိုင်ရွာလိုက်သောကြောင့် ပိတောက်ပွင့် များသည်လည်း ဖြိုးဖြိုးဝေနေကြလေသည်။ ခြံဝင်းနှစ်ဖက်ထဲသို့ ပိတောက် ခက်များသည် ရွှေနွယ်များလို အိ၍ ညွတ်ကျနေသည်။ လေတိုက်ပုံက လည်း စိမ့်စိမ့်အေးအေးနှင့်၊ ပန်းရနံ့ကလည်း မွှေးနေသည်။

ဦးကွန့်၊ ဦးဆယ်တို့နှင့်အတူ အတွတ်သည် ပိတောက်ပင်ပေါ် ရောက်၍နေလေသည်။ မြေကြီးပေါ်တွင်မူ မွေးတို့ ညီအစ်မတွေနှင့် မေမေ က ပိတောက်ခက်များကို ကောက်၍

သိမ်းနေကြသည်။ ပိတောက်ကိုင်း များနှင့်အတူ ရေစက် ရေမွှားများသည် ပင်ခြေသို့ တဖြောက်ဖြောက် ကျလာကြသည်။

ပိတောက်သစ်ကိုင်းကို အတွတ်က လှမ်းချိုးလိုက်သည်တွင် ပင်ခြေမှ မွှေး၏ စူးစူးရှရှအော်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ချိုးပြီးအကိုင်းကို လွှတ် မချဘဲ မွှေးရှိရာသို့ သူ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်၏။

ဖရက်သည် ရေတစ်ပုံးကိုင်ကာ မွှေး၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ အားရပါးရ လောင်းနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ စိတ်ထဲတွင် ခုန်ဆင်းလိုက်ချင်သည်။ လက်ထဲမှ ပိတောက်ကိုင်းကိုလည်း ဖရက်ခေါင်း တည့်တည့်ပေါ်သို့ ပစ်ချ လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် သင်္ကြန်ဆိုသည်မှာ မည်သူက မည်သူ့ကိုမဆို ရေသွန်းလောင်းနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

သူ့စိတ်ထဲတွင်မူ မွှေးကိုယ်ပေါ်တွင် သူလောင်းသော ရေကလွဲ၍ ဘယ်ရေမှ မစွတ်စေလိုပေ။

ဖရက်ကို မွှေးက ခပ်ထေ့ထေ့ နှုတ်ခမ်းစူကာ ဘာတွေပြောနေသည် မသိ။ အိမ်ဘက်သို့ မွှေးထွက်သွားသောအခါတွင် မြေပေါ်ရှိ ပိတောက် ခက်များကို ဖရက်က ပွေ့ချီကာ မွှေးနောက်မှ လိုက်သွားတော့သည်။ သူ ဆင်း၍ လိုက်ချင်ပေမယ့် သစ်ပင်ပေါ်ရောက်နေသောကြောင့် သူ လိုက်ရမည့်အချိန်မှာ နောက်ကျ၍ နေပါပကော။

ပိတောက်ပွင့်သောရက်များ ကုန်ပြီးသည့်နောက် ဖရက်သည် နေ့စဉ် လိုလို အတွတ်ဆီသို့ ရောက်လာသည်။ လသာသောညများတွင် မြသား လို ပြာနေသော မြစ်ပြင်ပေါ်၌ လရောင်ခြည်ဖြာလာမှ ဖရက် တစ်ဖက် ကမ်းသို့ ပြန်တော့သည်။

စစ်ဖြစ်သည်ဆိုသော်လည်း ဝါးခယ်မမှာမူ အစစ အေးအေးချမ်းချမ်း ပင် ရှိပေသည်။ ဂျပန်ခေတ်၏ ဒုက္ခငြိမ်းချမ်းသောကာလ၏ အန္တရာယ် များကို မတွေ့ကြသေးပေ။ သူတို့အားလုံး ကျောင်းတက်မပျက်ကြပေ။

မိုးသည်းထန်စွာ ရွာနေသော ညနေက မေမေနှင့်အတူ မွှေးတို့အိမ် သို့ လိုက်သွားရ၏။

မွှေးတို့မိသားစုအားလုံး ပျော်နေကြလေသည်။ ဒေါ်ဒေါ်တင်ကြီး သည် သားကြီးထောင်မှ လွတ်၍ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်ထဲသို့ ဝင်သွားကြောင်း၊ မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်းဘက်သို့ စစ်ချီသွားကြောင်းကို သူ့မေမေအား အားပါးတရ ပြောပြနေသည်။

သူ့စိတ်ထဲတွင်တော့ သံယောဇဉ်ငြိကာ ချစ်နေသော ကိုကိုအောင် ကို ပြန်မတွေ့သေး၍ စိတ်မကောင်းပေ။ သူသာ ကိုကိုအောင်လို စစ်ထဲ လိုက်သွားလျှင် မေမေသည် ဒေါ်ဒေါ်တင်ကြီးကဲ့သို့ ဝမ်းပန်းတသာ ရှိမည် မဟုတ်။

ကျောင်းကို သွားစနေ့စ်တုန်းကတောင် သင်္ဘောဆိပ်အဆင်းတွင် ဖေဖေ့ကွယ်ရာ၌ မေမေက ငိုသေးသည်။

တကယ်ဆိုတော့လဲ စစ်ဆိုသည်မှာ ဘယ်လိုများနေသည်ကို သူ မသိ။ ထိုစဉ်က ဝါးခယ်မသည် လောကနိဗ္ဗာန်လေးလိုပင် မဟုတ်ပါလား။ ကျောင်းပိတ်ရက်များမှာပင် စာသင်မပျက်ဘဲ အင်္ဂလိပ်စာ အပိုသင်တန်း များကို တစ်ဖက်ကမ်းကူးကာ မှန်မှန်တက်ခဲ့၏။

ပြီးတော့ ဗမာ့တပ်မတော်ဆိုသည်ကလည်း ဘာပါလိမ့်။ အတွတ် ၏ အဘိဓာန်၌ ထိုစကားလုံးများ ဘာမျှ မရှိသေးပေ။

အမှန်တော့ သူသည် အလွန်ပင် ငယ်ပါသေး၏တကား။ မွှေးက သူ့ကို 'အပြင်တွင် ဘာတွေဖြစ်နေသည်ကို မသိရကောင်းလား' ဟု ပြော လိုက်စဉ်က ရှက်စိတ်တော့ ပေါ်လိုက်မိသည်။ ဒါပေမယ့် သူ့အသိုင်း အဝိုင်းက ဘာကိုမျှ သိခွင့်မရပေဘဲ ဖေဖေလုပ်နေသည်ဆိုသော လွှစင်များရှိရာကိုပင် သူတစ်ခါတည်းသာ ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ ဂေါ်ဒူးသောင်ဘက် ရှိ လယ်များရှိရာကိုမူ ခြေဦးမျှ မလှည့်မိခဲ့ပေ။

မွှေးတို့အိမ်က အပြန်တွင် အိမ်အထိ လက်ဆွဲမှန်အိမ်လေးနှင့် ဦးဆယ်က လိုက်၍ပို့သည်။ မိုးရေကြောင့် ခြံမြေပွက်ထနေကာ သူ့ခြေ ထောက်များတွင် ရွှံ့ပေနေလေသည်။ အိမ်ရောက်လျှင် ဖရက်ကို မမျှော် လင့်ဘဲ တွေ့ရ၏။ဟော့. . . . စောင့်နေတာ ကြာပြီလား'

သူသည် တံစက်မြိတ်အောက်ရှိ ရာဝင်အိုးကြီးထဲမှ ရေခပ်ကာ ခြေဆေးရင်း ဖရက်ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

'ကြာပါပြီဆိုပါတော့၊ မိုးသိပ်ရွာရင် အတွတ်တို့အိမ်မှာ အိပ်မယ်လို့ ဖေဖေ့ကို ပြောခဲ့တယ်'

'လာလေကွာ. . . . ကိုယ့်အိပ်ခန်းကို သွားကြစို့ မင်း မပြန်ပါနဲ့တော့၊ လေကလဲ သိပ်ထန်တယ်၊ ကိုကိုအောင့်သတင်းကို ကြားချင်လွန်းလို့သာ မွှေးတို့အိမ်သွားရတယ်၊ ချမ်းလိုက်တာ လွန်ရော. . . .၊ လာ. . . . လာ'

သူနှင့် ဖရက်တို့ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်လာ၏။ အတွတ်၏ အိပ်ခန်းမှ ကြည့်လျှင် မွှေးတို့အိမ်ခြေရင်းဘက်ရှိ မွှေး၏ အိပ်ခန်းကို မြင်နေရသည်။ သို့သော် ထိုညတွင် မိုးသည်းထန်နေ၍ တံခါးများကို ပိတ်ထားရသည်။

ဖရက်က သူ့အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲနေ၏။

'ကိုယ် အခု လေ့ကောင်းကောင်း လျော်တတ်ပြီ။ နောင်ကို ကိုယ့် ဘာသာပဲ လျော်တော့မယ်၊ တကယ်လို့သာ ဒီမြစ်ကြီးဟာ ရေတွေမဟုတ်ဘဲ မြေကြီးဆိုရင် ကိုယ်လာတာနဲ့ပ တစ်ခါပြန်ပြီး မြစ်ဖြစ်သွားမှာ'

အတွတ်က စားပွဲတွင် မီးအိမ်ကို ထွန်းပြီးမှ ခုတင်ဘေးတွင် လာထိုင် ကာ ဖရက်ပြောသည်ကို နားထောင်နေ၏။ ဖရက်၏ စကားလုံးများသည် မရှင်းလှပေ။

'ဒီလိုဆိုလဲ မင်း ငါတို့အိမ် လာနေပါလား'

'မဖြစ်ဘူး မနက်ဆို မြန်မာစာတော်အောင် အိမ်မှာ စာသင်ရသေး တယ်'

'ကိုယ့်ကိုလဲ မွှေးတို့နဲ့အတူ ရှေ့အပတ်ကစပြီး စာသင်ရမယ်လို့ မေမေက ပြောထားတယ်၊ ကျောင်းတွေပိတ်တုန်း တို့များ စာသင်မပျက် အောင်တဲ့၊ ဖရက်ပါ လာသင်ပါလား၊ ပြီးတော့ ဆယ်တန်းဝင်ဖြေမယ်'

'မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ ကိုယ်. . . . မွှေးရဲ့ မေမေကို သိပ်ကြောက်သွားပြီ'

'ဟယ်. . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သိပ်သဘောကောင်းပါတယ်ကွာ'

'အေး. . . . အဲဒါ ပြောပြမလို့၊ ဒီနေ့ မွှေးဆီက စာပြန်လာတယ်'

ဘုရား ဘုရား အတွတ်ရင်ထဲတွင် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်ကာ တလှပ်လှပ် ဖြစ်လာ၏။ ဘယ်လို အခြေအနေများ ဆိုက်၍ နေကြပြီလဲ။ သူ့မှာတော့ ဘာမျှ မသိလိုက်ရပါတကား။

'ဘယ်လို ပြန်လာလို့လဲ. . . . '

သူ့အသံကို မနည်းထိန်းပြောရပေမယ့် နှုတ်ခမ်းများက တုန်နေ သည်။

'ဒီသူငယ်လက်ရေးကို ကြည့်ရရုံနဲ့ပဲ သမီးအပေါ်မှာ သစ္စာရှိမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကို မချစ်ရဘူးတဲ့ကွာ'

'မင်း. . . . မင်း. . . . ဘယ်တုန်းက မွှေးကို စာပေးလဲ'

'အတွတ်ကို ဖွင့်မတိုင်ပင်တာ စိတ်မရှိနဲ့နော်၊ သင်္ကြန်ပြီးတုန်းက ပေးတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် မွှေးကို ကိုယ်ချစ်နေတာက ဟိုညက ထဘီအပြာ လေးနဲ့တွေ့ကတည်းကပဲ'

ကျောင်းသွားရမည့် ညနေက တစ်ယောက်တည်း ငိုသလို အတွတ် က ငိုချင်လာသည်။ ဘာမဆို သူသည် အလွန်နောက်ကျလုပ်တတ်သော သူငယ်လေးပါလားဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို နောင်တရနေသည်။ တကယ်ဆို တော့ မွှေးနှင့် တွေ့လာသည်မှာ သူက အရင်ဖြစ်သည်။ မွှေးကတည်းက ဆိုကြပါစို့။ လည်ပင်းဖက် ကြီးလာကြသူတွေဖြစ်၏။

ဘာကြောင့်များ သူသည် မွှေး၏ အလှကို မကြည့်တတ်ခဲ့ပါသလဲ။ မွှေး၏ နှလုံးသားကို ချစ်မြတ်နိုးရမှန်းမသိခဲ့ပါသလဲ၊ မွှေးသည် မြတ်နိုး စရာကောင်းသော သူငယ်မလေးတစ်ယောက်ဟု ဖရက်ကပြောသော ညနေက အပြေးအလွှား မွှေးကို သွားကြည့်ခဲ့ရ၏။ ထိုညကတော့ သူသည်လူပျိုပေါက်စအရွယ်တွင် မဖြစ်ဖူးသော စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ခံစားလိုက်ရ၏။ ဆံတောက်သိမ်းစ ဆံထုံးကပိုကရိုနှင့် မွှေးကို မြင်တော့လည်း စိတ်ထဲက ကြည်နူးမိသား၊ အလှဘွဲ့ကဗျာကိုပင် ရေရွတ်လိုက်မိသေးသည်။

ခုတော့ ဖရက်က ပိတောက်ပန်းတို့ ပွင့်ပြီးသော ရက်များတွင် မွှေး ကို စပြီးခဲ့ပါပကော။

သူ့ခေါင်းကို ဖော်၍မရသေးပေ။ အပြင်မှ လေများသည် ပြင်းပြင်း ထန်ထန်တိုက်ခတ်ကာ အရွယ်ရောက်စ သူငယ်လေးနှစ်ယောက်၏ အချစ်စိတ်မြူးပုံကို ထိုးဆွနေပုံရသည်။

'ဘာလို့ ငိုင်နေတာလဲ အတွတ်၊ ကိုယ် မွှေးကို တကယ်ချစ်တာပါ၊ ကိုယ်တော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မွှေးကိုရအောင်ယူမှာပဲ၊ မွှေးရဲ့စာထဲမှာ သူ့ မေမေက တခြားအကြောင်းတွေကိုလဲ ပြောသေးတယ်တဲ့၊

လူတစ်ယောက် ဟာ ကိုယ့်လူ့ဘောင်က လူသားအားလုံးရဲ့ ကောင်းကျိုးချမ်းသာဖြစ်နိုင် ရေးအတွက် မတတ်နိုင်ရင် ကိုယ်နေတဲ့ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်အတွက်၊ တစ် တိုင်းပြည်လုံးအတွက် မတတ်နိုင်လဲ ယုတ်စွအဆုံး ကိုယ်နေတဲ့ ရပ်ကွက် က လူတွေကောင်းကျိုးအတွက် ကိုယ်ကျိုးစွန့်လွှတ်ဆောင်ရွက်ရဲတဲ့ သတ္တိ ရှိရမယ်တဲ့။ ကိုယ်ကျိုးစွန့်လွှတ်ခြင်းနဲ့အချစ်အကြောင်း နှစ်ခုပေါင်းမှ ဘဝ တစ်ခုဖြစ်သတဲ့၊ ကဲ သူ့မေမေရဲ့ စကားတွေက ကြီးကျယ်လိုက်တာကွာ'

အမှန်တော့လည်း စကားလုံးများမှာ သူတို့ အတွေးအခေါ်နှင့် စာ လိုက်လျှင် မြင့်လွန်းလှသည်ကို အတွတ်က နားလည်၏။ သို့သော် အဘွား ကြီးက စာအလွန်ဖတ်သော အဘွားကြီးဖြစ်၏။

'မွှေးကရော မင်းကို ဘာပြန်ပြောလဲ'

'သူဟာ ဘိက္ခုနီမ လုပ်မယ့် မိန်းမတော့ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ဒါပေမယ့် လောကကြီးမှာ သူ့ 'ချစ်သူ' နဲ့ သူ 'လက်ထပ်ရမယ့်သူ' ဟာ တစ်ယောက် တည်းပဲ ဖြစ်စေချင်သတဲ့၊ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်ကြတဲ့အလျောက် အတွေး အခေါ်တွေဟာလဲ ပြောင်းလဲလာကြမှာမို့ ခုလို ငယ်တုန်းမှာ ဘာမှ မဆုံး ဖြတ်ချင်ဘူးတဲ့၊ ဒါပါပဲ သူရေးတာကတော့'

အတွတ်သည် သက်ပြင်းကြီး ချလိုက်၏။ ဖရက်ကလည်း ငြိမ်သက် ၍ သွားပြန်သည်။

'ကိုယ်လေ စစ်ပြီးရင် ကျောင်းပြန်နေမယ်၊ ဒီဂရီရပြီးရင် မွှေးကို လက်ထပ်မယ်ကွာ၊ ဘာဖြစ်နေနေ ဘယ်သူတွေက သဘောတူတူ မတူတူ ရအောင်ကို ယူမယ်'

ဖရက်က စိတ်ပါလက်ပါ ပြောနေစဉ် အတွတ်သည် လွတ်နေသော ခေါင်းအုံးတစ်ခြမ်းပေါ်သို့ ပစ်၍ လှဲလိုက်၏။ သူ့ရင်တွင် နုပ်နုပ်စင်းခံနေ သလို ခံပြင်းလွန်းလှပါတကား။

'ကိုယ် အခု မြန်မာစာ သင်နေရပြီ။ အစတုန်းကတော့ မွေ့နွှန်း မင်းသမီးရဲ့ အလှကို မြင်တာနဲ့ မင်းနန္ဒဟာ ဒဂုံကနေ သန်လျင်ဘက် ခဏခဏ ကူးတာကို လွန်လွန်းတယ်လို့ ထင်မိတယ်၊ ကိုယ်တွေ့ကြုံတော့ မှ မလွန်ဘူးဆိုတာ သိတယ် သူငယ်ချင်းရေ၊ ကိုယ်လဲ တစ်ဘက်ကနေ တစ်ဖက်ကမ်းကို ကူးနေတာ ဘယ်တော့ ရင်ကွဲနာကျသေမလဲ မသိဘူး'

အတွတ်စိတ်ထဲမှာတော့ ဖရက်စကားများသည် နည်းနည်းပိုသည် ဟု ထင်သည်။ သို့သော် နောက်ဆုံး သူသည် မွှေးရွတ်ပြသော ကဗျာလေး ကို ရွတ်ဆိုကာ မျက်စိကို မှိတ်လိုက်၏။

'စုလည်း မဆင်၊ နောက်ထုံးရှင်နှင့်၊ မြင်လျှင်ပင်ကို၊ ကြိုးပါလိုလည်း၊ ကုသိုလ်ကြမ္မာ၊ မမီပါခဲ့'

*   *   *

ဂျပန်ခေတ်နောက်ပိုင်းကို ရောက်လာသောအခါတွင် မွှေး၊ ဖရက် နှင့် အတွတ်တို့သည် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို အောင်မြင်ပြီးကြသည်။မွှေးသည် တစ်ဖက်ကမ်းကို မကူးတော့ပေ။ အိမ်တွင်ပင် မြန်မာစာ ကို ညီမများနှင့်အတူ တစ်နေ့ တစ်နာရီ မှန်မှန်သင်ရ၏။

အတွတ်ကမူ အင်္ဂလိပ်စာ အပိုသင်တန်းအတွက် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးရလေသည်။

ယခုတလောတွင် မေမေက ဘေးရန်ကင်းပုံမပေါ်၍ ဝါးခယ်မဘက် သို့ ကူးကာ စာသင်သည်ကို ခွင့်မပြုတော့ပေ။ အမှန်တော့ တစ်ဖက်ကမ်း တွင် ဘာဘေးရန်များသည်ကို အတွတ်က မစဉ်းစားမိ။ သူ့အတွက်လည်း ဘေးရန်ရယ်လို့ ရှိလှသည်လည်း မဟုတ်။ မြို့ထဲတွင် ကောလဟာလ သတင်းများကတော့ မျိုးစုံ၍ နေပေသည်။ မျက်မြင်တွေ့ရသည်မှာ တစ်ခါ တရံ လယ်ကွင်းစပ်ကို ဖြတ်၍ သွားသော လေယာဉ်မည်းမည်းကြီးများ ဖြစ်၍ လယ်ကွက်ထဲတွင် ရှောခနဲ၊ ချောင်းစပ်တင် မည်းခနဲနှင့် ပေါ်၍ ပေါ်၍ လာတတ်၏။ အဝေးမှ စက်သေနတ်သံသဲ့သဲ့ကိုသာ ကြားရတတ် သော်လည်း ဝါးခယ်မမြို့တွင်မူ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသူဟူ၍ မရသလောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။

နံနက်တိုင်းလိုလို မွှေးတို့ ညီအစ်မတစ်စုနှင့်အတူ တစ်နာရီခန့် စာ သင်ရသော်လည်း ယခင်ကလောက်တော့ မွှေးနှင့်အတူ မတွဲရပေ။ လယ် ကွင်းစပ်များဆီသို့ သူတစ်ယောက်တည်းသာ လာခဲ့ရချိန်များ၏။

ကမ်းခြေစပ်တွင်လည်း သူတစ်ယောက်တည်းသာ ထိုင်ခဲ့ရချိန်က များ၍ လာလေသည်။ တစ်ခါတရံ တိမ်တောက်သော ညနေ၌ မွှေးသည် သူထိုင်နေရာသို့ ရောက်၍ လာတတ်၏။ မွှေး၏ မျက်လုံးလေးများသည် ယခင်ကထက် တောက်ပဟန်ရှိ၍ စကားပြောပုံကလည်း သွက်၍ လှပ လာသည်။ ရင်သားမို့မို့လေးမှာ မွှေးအရွယ်ရောက်လာသောအချိန်၏ အပြောင်းအလဲကို ပြနေဟန်ရှိသည်။ ယခင်က

စကားပြောလျှင် မွေး မျက်နှာနှင့် လယ်ကွင်းပြင်ကိုလည်းကောင်း၊ တောအုပ်ဆီသို့လည်းကောင်း ကည့်တတ်သော်လည်း ယခုတော့ သူ့မျက်လုံးများသည် မွေး၏ မို့သော တင်ပါးနှင့် ပေါင်တံများဆီသို့ ခဏခဏ ကြည့်မိသည်။

မွေးသည် အရွယ်ပြောင်းလာသည့်အတွက် သူနှင့် သိပ်မတွဲတော့ ခြင်းဖြစ်သည်ဟု သူက ယူဆ၏။ မွေးကို သူ ဘာမျှမမေးပေ။ မွေးကတော့ ငယ်ငယ်တုန်းကလိုပင် စကားပြောရာ၌ ရောရောဝင်ဝင် ပြောတုန်းပင် ဖြစ်သည်။

ဂျပန်ခေတ်တွင် သော်ကဘုရားပွဲတော်လည်း မကျင်းပဖြစ်တော့၍ သူတို့မိသားစုနှစ်အိမ်ထောင် သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း သွားရသည်လည်း မရှိ တော့ပေ။

တွေ့ရသောအချိန်များတွင် ကြည့်လိုက်တိုင်း မွေးကသာ အလှအပ ကိုယ်ခန္ဓာအသွင်အပြင်တို့ ပြောင်းလဲလာသည် ထင်သည်။ သူကမူ ဘာမျှ မပြောင်းလဲသလို ဖြစ်နေ၏။

တစ်ခါတရံ သန်းခေါင်ယံတွင် ရုတ်တရက် နိုးနေတတ်သည်သာ ဖြစ်၍ လာတတ်သည်။ မေမေက ညနေပိုင်းတွင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ကစား ခိုင်း၏။ တစ်ယောက်တည်း ကစားရသည်ကိုလည်း သူပျင်းသည်။ ဖရက် တို့ဘက်ကမ်းကိုလည်း သူ သိပ်မကူးချင်ပေ။

ခုတလော ဖရက်ကလည်း မွေးကို စပြီးပြီဆိုကတည်းက ခဏ ခဏ မလာရဲသလို ဖြစ်နေပုံရသည်။

အိပ်မပျော်သောညများတွင် သူ စာဖတ်၏။ စာဖတ်မရလျှင် မီးမှိတ် ကာ အခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်နေတတ်၏။

ဤ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသော စစ်ကာလမှာ ဘယ်သောအခါ မှ ကုန်ဆုံးပါမည်နည်း။

တစ်ဖက်ကမ်းတွင် သူငယ်လေးများ လှုပ်ရှားနေသော သင်းပင်း အဖွဲ့အစည်းများတွင်လည်း သူပါဝင်ခွင့် မေမေက မပေးပေ။

တန်ဆောင်မုန်းလဆန်းတွင် လသာပုံသည် ပို၍ လှခဲ့၏။ ည၌သို့ တိုင်လျှင် မြစ်ရေပြင်ကိုလည်း တစ်လှည့်ကြည့်ရသည်။ စပါးနှံတို့ ဖုံးစ စပါးပင်ပျိုများ လှုပ်ရှားဟန်ကိုလည်း တစ်လှည့်ကြည့်ရသည်။ လရောင် အောက်တွင် သောကစေတီတော်ကိုလည်း မျှော်၍ ဖူးရသေးသည်။ စေတီ တော်သည် ယခင်ကလိုတော့ ရွှေရောင်ဖြင့် ဝင်းပခြင်းမရှိတော့ပေ။ တစ်ခါ တရံ စပါးပင်ရှည်ကြီးများ၏ တေးညည်းသံ ဝိုးတဝါးကို နားစွင့်ရင်း ငိုက် မျဉ်းအိပ်ပျော်သွားတတ်၏။

လဆန်း ၁၄ ရက်ညကမူ တစ်ဖက်ကမ်း၏ တန်ဆောင်တိုင်မီးများ ကို ရေဆင်းတံတားဦးထိပ်မှ မျှော်ငေးကာ စောစောပင် အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။ သို့သော် သန်းခေါင်ယံတွင် သူ့အကျင့်အတိုင်း တစ်ရေးနိုးပြီးကာ ပြန်၍ အိပ်မရတော့ပေ။

လမင်း၏ အရောင်မှာ မှန်ပြတင်းပိတ်ထားသည့်ကြားကပင် အိပ်ခန်း ထဲသို့ လင်း၍ ကျနေပေသည်။ လယ်ကွင်းဘက်ဆီမှ စပါးပင်တို့ ယိမ်းနွဲ့ လှုပ်ရှားသံ၊ မြစ်ပြင်ဆီမှ လှိုင်းဂယက်သံတို့ ရိုက်ခတ်သံများသည် ည၌ လယ်၏ သဘင်ပွဲတွင် သဘာဝ၏ တေးဆိုသံလို သာယာချမ်းမြေ့လှလေ သည်။ အပြင်တွင် သဘာဝသည် ဘယ်လောက်များ လှနေမည်လဲ။

မှန်ဝါးသော လရောင်ခြည်သည် ည၌လယ်၏ အလှအပများကို ကြည့်ရန် သူ့ကို ဖိတ်ခေါ်၍ သူသည် အိပ်ရာမှထကာ ဘေးဘက်ပြတင်း ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ လရောင်သည် မှန်ထဲမှာ မြင်ရသည်ထက် အပြင်တွင် ရွှန်းရွှန်းပပ သာနေပေသည်။ မွေးတို့အိမ် မားမားမြင့်မြင့်ကြီးမှာ လရောင် အောက်တွင် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသည်။ သစ်ရွက်ကလေးများပေါ်တွင် နှင်းစက်လေးများ ပြန့်ကျဲနေကြသောကြောင့် လရောင်ထိလိုက်လျှင် ဆောင်းနတ်မယ်၏ ဝတ်ရုံလို တလက်လက်တောက်ပနေပေသည်။ စိမ်း သော စပါးခင်းပေါ်တွင် လမင်း၏ ငွေရည်များကလည်း ပုလဲမှုန်လို သွန်းကျနေကြပေ၏။

ည၌ငှက်သည် မြစ်ကိုစုန်ကာ ည၌သုံးယံတေးကို ကျူးရင့်ရှာသည်။ ဂယက်စိတ်ကလေးများ တဖျတ်ဖျတ် လှုပ်ရှားကာ တောက်ပနေသော ငွေရေပြင်ပေါ်တွင် လူးလာတုံ့ကာ ချစ်သူကို ရှာနေဟန်ရှိ၏။

ပူလောင်သော ဖောစိတ်တို့ဖြင့် အမောကြီးမောကာ လူသားတို့ အိပ် ပျော်နေချိန်ဖြစ်၍ သဘာဝ၏ အလှနတ်များသည် တိတ်ဆိတ်သော ည လယ်တွင်မှ နိုးကြွလာကြကာ အလှသဘင်ပွဲကို ဆင်နွှဲလျက်ရှိကြပေ သည်။

ဆောင်းရာသီကို ကြိုသော လေညင်းတွင် ကရမက်ပန်းရနံ့ကလည်း သင်းသင်းမွှေးကာ ပါ၍လာခဲ့လေသည်။

အတွတ်သည် မြစ်လယ်ဘက်ဆီသို့ မျှော်၍ ကြည့်မိ၏။ မြစ်လယ် ဆီမှ လှေငယ်တစ်စင်းသည် သူတို့အိမ်များရှိရာဘက်သို့ ကပ်လာသည်။ လှေလေးသည် မွေးတို့ရေဆိပ်တွင် ရပ်နားလိုက်၏။ လရောင်အောက်တွင် တစ်ယောက်တည်းသော လူငယ်၏ လှုပ်ရှားဟန်များကို အတွတ်အားလုံး မြင်နေလေသည်။ လူငယ်သည် မွေးတို့ခြံဝင်းထဲသို့ ဖြည်းညင်းစွာ ဝင်၍ သွားလေသည်။

'ဖရက်လေများလား'

ဤသွင်ပြင်ကို သူ ဘာမှ မမှတ်မိစရာမရှိ။ ဖရက်မှ ဖရက်အစစ် ပင်။ သူ၏ ရင်တို့သည် တလှပ်လှပ် လှုပ်ရှားစပြုလာသည်။ လူရိပ်သည် ခြံရိပ်တွင်ပျောက်ကွယ်သွားပြီးနောက် မွေး၏ အိပ်ခန်းဘေးမှ မတ်တပ် တံခါးမှာ ပွင့်၍လာသည်။

ဝရန်တာကို ဖြတ်ကာ လှေကားမှ ဆင်းလာသော မွေးသဏ္ဍာန်ကို သူ ပြတ်သားစွာ မြင်ရသည်။ မွေးသည်လည်း မြေပေါ်ရောက်လျှင် ပန်းရုံ တစ်ခုအောက်တွင် ပျောက်၍ သွားပြန်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ညတွင် တွေ့ဆုံကြသည့်စခန်းသို့ပင် ရောက်ပါ ပကော။သူသည် မောလှစွာ တံခါးပေါင်ကို မှီလိုက်ရ၏။ အသက်ကို မနည်း ရှူရသလို ရင်ထဲက ကြပ်၍လာသည်။ မျက်လုံးများကတော့ ခြံဝင်းထဲတွင် ချစ်သူနှစ်ယောက်ကို ရှာမိ၏။

အမှန်တော့ လှပသော ဤညခင်းသည် ချစ်သူတို့အတွက်ပါကလား။ ယခုမှပင် ညသည် ပို၍လှပလာသည်။ ညဥ့်၏အရှင်နတ်သမီးသည် ချစ် သူနှစ်ဦးတို့အတွက် ဤညများကို ဖန်ဆင်းလေသလား။ ချစ်သူတို့ တွေ့ဆုံ ချစ်တင်းနှီးနှောဟန်ကို သီဆိုကျူးရင့်ရန်ပင် ငှက်ကလေးများကို တမန် တော်အဖြစ် စေလွှတ်လေသလား။

ကြယ်ပွင့်ကလေးများပင် ပိုမိုတောက်ပလာသည်။ ပန်းလေးနှင့် လ သည်လည်း ငုံရာမှ ပွင့်လာကြသည် ထင်သည်။ လေညင်းရနံ့သည် ပို၍ သင်းပျံ့လာပါပကော။

သြော်. . . . မိရွှေမွေးကိုလည်း ဆုံးရှုံးရပြန်ပကော။

ယခုပင် လက်လွှတ်ရခြင်းသည် ပို၍ သေချာလာပြီဟူသော အသိက အတွတ်၏ နှလုံးသားကို ဆုပ်၍ ဆွဲကိုင်လှုပ်ရှားပစ်လိုက်သည်။ လမင်း သည် အနောက်သို့ စောင်းငဲ့လာသောအခါ ကြေးနီရောင်သို့ ပြောင်း၍ လာခဲ့၏။ ညဥ့်ငှက်ငယ်သည်ပင် အသိုက်သို့ ပြန်ပြီဖြစ်၍ မိုးသောက်ယံ ကို ကြိုမည့်ငှက်ငယ်လေးတို့၏ အသံကို ကြားရပေပြီ။

သူကတော့ ပြတင်းပေါင်မှ ခွာမရ။ ဖရက်သည် မွေးပခုံးကိုဖက်ကာ လှေကားရင်းအထိ လိုက်ပို့သည်။ ဖရက်၏ ရင်ခွင်တွင်းသို့ မွေး၏ ကိုယ် ယိုင်ညွတ်သွားသည်ကိုမူ သူသည် မကြည့်ပေ။ မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှင့် အုပ်ကာ ခုတင်ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့၏။

နံနက်လေးနာရီထိုးပြီဖြစ်၍ ဝါးခယ်မဘက်ကမ်းမှ သကျမဟာသီရိ ဘုရားကြီးကို မျက်နှာသစ်တော်ရေ ကပ်ချိန်တွင် တီးမှုတ်သော နရည်းသံ သည် ငြိမ့်အေးညက်ညောစွာ လေညင်းတွင် ပါ၍လာလေသည်။

အတွတ်အဖို့တော့ ဆုံးရှုံးခြင်း အထိမ်းအမှတ်အတွက် တီးခတ်သော နရည်းသာတည်း။

* * *

နံနက်တွင် အကြောင်းမရှိဘဲ ခြံနောက်ဘက်တွင် တစ်ယောက်တည်း ဝှေ့ကာ ပတ်ကာ လျှောက်နေသည်။ ရပ်တည်ရာမရ ဆိုသည်မှာ ဒီလို အဖြစ်မျိုးများပေလား။

မီးဖိုဆီမှ ဖေဖေ့အသံရော၊ မေမေ့အသံရော ဆူဆူ ဆူဆူနှင့် တစ် လှည့်စီ ကြားနေရပေသည်။ သူသည် ထင်းပုံဘေးမှ မီးဖိုဘက်သို့ လှည့် ကာ ထိုင်၍ ကြည့်နေ၏။ မေမေ့ရှေ့တွင် အဝတ်တစ်ပုံမှာ ပုံလျက်ဖြစ် နေပေသည်။

'ခေတ်ကြီးက မကောင်းတော့ဘူးဆိုတာ ကိုသင်းမောင်အသိပဲ။ နေ့ သေမလား၊ ညသေမလား မသိတဲ့အချိန်မှာ အစုတ်ပလုတ်ထဲကများ ငွေ ထွက်အောင် မရှာပါနဲ့တော့၊ အလကားပေးလိုက်တော့ ဘာဖြစ်လဲ'

မေမေ့အသံမှာ ကျယ်သော်လည်း ဒေါသဖြစ်ပုံ မပေါ်သေးပေ။ ဖေဖေ့မျက်နှာကတော့ နီ၍ နေပေသည်။

'ငါက ရောင်းတာမဟုတ်ပါဘူး၊ မသက်စု သမက်ကိုက ခြင်ထောင် တစ်လုံး ငါးရာကျပ်နဲ့ ရောင်းပါပြောနေလို့'

မေမေက အဝတ်ပုံကို ဆွဲဖွလိုက်ကာ အကောင်းဟူ၍ တစ်ကွက်မျှ ရှာမရအောင် ဖွာလန်ကျဲနေသော ဇာခြင်ထောင်တစ်ခုကို မ၍ ကြည့် လိုက်၏။

'အလကားပေးရတာတောင် ပေးရတဲ့သူက ရှက်ဖို့ကောင်းသေး၊ ဒါ ကို ဘယ်လိုများ ချုပ်မလဲ မသိ''မင်းအော်လို့ လန့်ပြေးတာ၊ ဒီအစုတ်ကို သူတို့ သေသေချာချာ ကြည့်ပြီးပြီ။ ယူမယ်တဲ့၊ အမိုးပိတ်ကိုလည်း အင်္ကျီချုပ်ရမယ်တဲ့'

'သိန်းဖေ. . . . သိန်းဖေ၊ ရော့. . . . အဲဒီခြင်ထောင်ရော၊ ဟို ခေါင်းအုံးစွပ် အစုတ်ရော ယူသွား. . . .၊ ဒေါ်သက်စုသမက် စံမောင့်အိမ် သွားပို့'

မေမေသည် သိန်းဖေဘက်သို့ အဝတ်ပုံကို ထိုးပေးလိုက်သည်။

'ရှင်နဲ့ ကိုဘလှနဲ့ အတူတူပဲ၊ သူများတွေ ဒုက္ခရောက်နေပါတယ် ဆိုမှ၊ တယ်. . . . ငွေရှာကောင်းတယ်၊ မနေ့က တင်တင်ကြီးကလဲ ကိုဘလှ တို့ကို ဒေါသထွက်လို့'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ. . . .'

ဖေဖေက မျက်လုံးလေးပြူး၍ မေးပြန်၏။

'ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ မသက်စုတို့ အညာဘက်က ဆန်ပို့တုန်းက ငွေလို တာနဲ့ မြလက်ကောက်နဲ့ ရွှေငါးကျပ်သား ကိုဘလှတို့ မောင်နှမဆီ ထားခဲ့ ပြီး ငွေယူတယ်၊ ခု ငွေပေါ်လို့ သွားရွေးတော့ မြလက်ကောက်ဟာ ရောင်း တာဆိုပြီး အပိုင်ယူထားလိုက်တယ်'

'သူတို့က စာမချုပ်ဘူးလား. . . .'

'ဩော်. . . . တင်တင်ကြီးဆီမှာ ထားတုန်းကလိုပေါ့၊ ဒီလိုပဲ ယုံကြည်မှုနဲ့ ထားနေကျပေါ့၊ ခု တင်တင်ကြီးက မတတ်နိုင်လို့ ဟိုသွားတာပဲ။ ကိုဘလှ နှမကလည်း မသိတာမဟုတ်။ မသက်စုက ဇာတ်စုံလာခင်းတယ်၊ စံမောင့် လေ့ကလဲ စက်သေနတ်ထိပြီး နစ်လို့၊ ဒီကြားထဲများ ရှင်က ခြင်ထောင် တစ်လုံး ငါးရာကျပ်နဲ့ ရောင်းစားချင်သေးတယ်၊ မြို့ရေး ရွာရေးဆိုလဲ သူတို့မောင်နှမ ဘယ်တုန်းက ပါခဲ့သလဲ၊ အင်္ဂလိပ်ခေတ် လယ်တွေ ရေမြုပ် တုန်းကများ သူတို့က လယ်သမားတွေအပေါ် တစ်ပြား အလျှော့မပေးခဲ့ ဘူး၊ လည်ပင်းညှစ်ပြီး သူတို့ရဖို့သာ မရမက ယူခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ တင်တင်ကြီးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မရကြတာ'

ဖေဖေက မျက်နှာကြီးနီကာ ငုံ့နေရာမှ တစ်ချက် ဝင်ပြောပြန်သည်။

'မင်း တင်တင်းကြီးကတော့ တရားလွန်ပါတယ်၊ ကိုယ့်အခြေအနေ ပျက်လာတာတောင် သားတွေကို စီးပွားရေး မလိုက်စေရဘူး၊ နိုင်ငံရေးပဲ'

'ဒါကတော့ တိုင်းပြည်အတွက်ဆိုရင် တစ်ကြောင်းမကူ တစ်ကြောင်း ကူရမှာပဲ။ ကျွန်မတို့သားကို နိုင်ငံရေးမှာ မထည့်နိုင်တော့ တို့ဗမာအစည်း အရုံးကစပြီး ငွေရေးကြေးရေးနဲ့ ကူခဲ့ရတာပဲ။ ခုလဲ အခြေအနေကတော့ တစ်ခုခု ပြောင်းလဲလာဦးမှာပဲ'

မေမေသည် ရှေ့စကား မဆက်တော့ဘဲ ထ၍သွားတော့သည်။ အတွတ်ကမူ ထင်းပုံဘေးမှ ရွှေ့၍မရ၊ ဘာတွေများ ပြောင်းလဲလာဦးမှာလဲ။ မေမေက သူ့ကို ကလေးလေးလို နေရာမပေးဘဲ ဖယ်ထားလွန်းလှသည် ဟု သူ့စိတ်ထဲမှာ ထင်မိ၏။

မျက်လုံးထဲမှာမူ ညက မြင်ကွင်းသည် မပျောက်နိုင်သေး။ ဤ ဒေါ်တင်တင်ကြီး၊ ဤဦးဘလှဆိုသော အခြေခံချင်း လုံးဝမတူကြသည့် နှစ်အိမ်ထောင်မှ ပေါ်ထွက်လာသော သက်တံ့ပေါင်းကူးတံတားပေါ်တွင် အတူလျှောက်နေကြသည့် မွေးနှင့် ဖရက်တို့ လမ်းခရီးကရော မည်မျှ ကြာကြာ ခိုင်မြဲပါမည်နည်း။

*   *   *

မတ်လ တော်လှန်ရေးပြီးသည့်နောက် နွေရာသီ၏ နှောင်းချိန်သည် သာတောင့်သာယာရှိလှသည်။

နွေရာသီ၏ နေရောင်များလို သူတွေ၏ ဟန်ပန်မျာကလည်း ယခုမှ ပွင့်လင်းလှုပ်ရှားဟန် ပေါ်လာတော့သည်။

မွှေးတို့အိမ်ဘက်တွင်မူ ယခင်ကထက် တိတ်ဆိတ်နေသည်မှာ ထူး ခြားသည့် အသွင်ပင်ဖြစ်ပေသည်။ ယခင်တစ်ပတ်က တပ်မတော်သား စစ်ဗိုလ်အချို့ လာရောက် တည်းခိုသွားကြ၏။

မွှေးက အတွတ်တို့အိမ်ဘက် မကူးသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ တော်လှန်ရေး အချိန်အတွင်းတွင်လည်း အတွတ်တို့ မိသားစု ဝါးခယ်မဘက်သို့ ခေတ္တ ပြောင်းကာ အိပ်ကြ၏။ အတွတ်တို့ ပြန်လာသည်မှာလည်း ငါးရက် လောက်ပင် ရှိသေးသည်။ မွှေးတို့ ခြံနောက်ဘက်စည်းရိုးနားရှိ သော်က ပင်ကြီးသည် ရွက်နုတို့ နီထွေးထွေးနှင့် ပန်းရောင်ပွင့်များ ဝေလျက်ရှိသည်။

ပွင့်ဖတ်ကြွေများသည် မြေညီခင်းပေါ်ဝယ် ပြန့်ကျဲလျက်ရှိ၏။ မြေ ပေါ်တွင် ကြွ၍နေသော သစ်ပင်ကြီးပေါ်တွ မွှေးသည် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်လျက်ရှိသည်။ လက်ထဲမှ ဝါးခြမ်းပြားဖြင့် မြေပြင်ပေါ်ရှိ ပွင့်ဖတ်လေး များကို တစ်ခုချင်း ဖယ်၍ ပစ်နေသည်။ လက်က လှုပ်ရှားနေသော်လည်း သူ့စိတ်များသည် ပွင့်ဖတ်များနှင့် ဝါးခြမ်းကို ဂရုထားဟန်မတူပေ။ သူတို့ အိမ်ကြီးမှာလည်း အထူး တိတ်ဆိတ်နေသည်။

အတွတ် သူ့အနားတွင် လာရောက်ထိုင်သည်ကိုပင် သူ သတိ မထားမိပေ။

'မွှေး'

အတွတ်အသံသည် တိုး၍ တုန်ယင်နေသည်။ မွှေးက အတွတ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သော်လည်း အံ့ဩပုံမရ။ ငြိမ်လွန်းလှသည်။

'မေမေက ပြောလို့ မင်းကို လိုက်ရှာလိုက်ရတာ၊ ဒီမှာ လာကုပ်နေ တာကိုး၊ မင်း မေမေအနားမှာ နေဖို့ကောင်းတယ်'

အတွတ်က အားငယ်ဟန်နှင့်ဆို၏။

'မေမေက စိတ်ထိန်းနိုင်ပါတယ်၊ မွှေးသာ စိတ်မထိန်းနိုင်လို့ တစ်နေ့ ရာတည်း ရပ်မနေချင်ဘူး'

'ဒီသတင်းက ဘယ်လောက်မှန်မှာလိုက်လို့ကွယ်၊ သိပ်လဲ စိတ်မပူ ပါနဲ့''တစ်နေ့ကလာတဲ့ စစ်ဗိုလ်ဟာ ကိုကိုအောင်နဲ့အတူတူ အနောက် မြောက်တိုင်းမှာ ဂျပန်တော်လှန်ရေးတာဝန်ကျတဲ့သူတွေပေါ့၊ ဒါကြောင့် ကိုကိုအောင်ကျဆုံးသွားတာကို မေမေ့ဆီ လာပြောကြတာ'

သူတို့နှစ်ယောက်လုံးသည် ငြိမ်သက်သွားကြပြန်သည်။ သော်ကပင် ထက်ရှိ ရွက်သစ်နုတို့မှာ တော်လှန်ရေးမှာ ပေါ်ပေါက်လာသော အင်အား သစ်တို့၏ ဟန်ဖြင့် တက်ကြွမြူးရွှင်လျက်ရှိသော်လည်း တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေကာ မြေသို့သက်သည့်ပန်းပွင့်လွှာများကမူ ကျဆုံးရှာသော တော်လှန် ရေးရဲဘော်များကို ကိုယ်စားပြုဟန်ရှိသည်။

'ဖေဖေကတော့ နက်ဖြန်ကို ရန်ကုန်သွားမလို့၊ ဟိုမှာ အတွတ် ကျောင်းနေဖို့အတွက် စီစဉ်မယ်လို့ ဆိုတာပဲ'

'ကောင်းပါတယ်၊ မွှေးတို့တော့ ဘာလုပ်ရမယ်မသိဘူး၊ ဂျပန်ခေတ် မှာ ဆယ်တန်းအောင်ထားတာပဲ ရှိတယ်'

'အေး ဒါကြောင့် ခုဖွင့်မယ့် အရေးပေါ် တက္ကသိုလ်မှာ ငါတို့နေနိုင် တာပေါ့၊ ဖေဖေနဲ့အတူတူ ဖရက်တို့အဖေလဲ လိုက်မယ်၊ မေမေက ကိုယ့် ကို ဆရာဝန်လိုင်းလိုက်ခိုင်းမယ်၊ ပြီးတော့ အများအတွက် အသုံးကျအောင် လုပ်တဲ့'

မွှေးသည် ပို၍ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေ၏။ ပြီးတော့ သူ သက် ပြင်းချလိုက်သည်။ သူသည် ဘာကိုများ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေ သည်ကို မသိပေ။ မျက်လုံးများသည် လဟာပြင်ထဲတွင် တစ်ခုခု ရှာနေ ဟန်ကိုလည်း ပြ၏။

'မင်းကော. . . . အရေးပေါ်တက္ကသိုလ်မှာ ဆက်နေမလား'

'မေမေ ဘာပြောဦးမလဲ မသိဘူး။ မွှေးတော့ နေရမယ် မထင်ပါဘူး။ အခုဆိုရင် အိမ်မှာ မွှေးဟာ မျက်နှာသာ အပေးမခံရပါဘူး။ ဒါကြောင့်လဲ မဟုတ်ဘူးလေ၊ မွှေးတို့အိမ်စီးပွားရေးက ဘာမှ ရှိတော့တာ မဟုတ်တော့ အလုပ်လုပ်ချင် လုပ်ရာမှာ. . . .' 'ဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ. . . . မျက်နှာသာ မပေးတာနဲ့'

'မွှေး. . . . ဖရက်ကို ချစ်နေလို့'

အစက သိပြီးဖြစ်သော်လည်း မွှေးပါးစပ်နှင့် တည့်တည့်လင်းလင်း ပြောလိုက်သောအခါ အတွတ်စိတ်ထဲတွင် နင့်သွားတော့သည်။

မွှေးသည် ဝါးခြမ်းလေးကို မြေပေါ်တွင် ထောက်လိုက်ပြန်သည်။

'မေမေ့ကို ဖွင့်ပြောကတည်းက မေမေက မချစ်နဲ့လို့ ယတိပြတ် ပြောသား။ ခက်တာက အတွတ်ရေ့. . . . မွေး ဖရက်ကို မချစ်ဘဲ နေလို့မရ ဘူး။ စိတ်ကလဲ ဘာကြောင့် ထိန်းမရလဲ မသိ. . . .၊ ကိုယ်သွားတော့မယ်'

မွေးသည် မျက်နှာကိုငုံ့ကာ သူ့အပါးမှ ထသွားတော့သည်။ အတွတ် ကမူ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ၊ ကြောင်၍ ကျန်ရစ်၏။ နောက်မှ ကြီးကြီးတင် သည် အနောက်ဆောင်ခန်းတွင်ပင် ဆေးလိပ်ပတ်ရန် ချည်ရစ်လျက်ရှိ သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် အားနည်းနေပုံရ၍ စိတ်မပျော်ဟန်ပြသော် လည်း သူ့စိတ်ကို အလုပ်တစ်ခုခု ပေး၍ ဖြေနေပုံလည်း ရပေသည်။

သူ့ကို မြင်မြင်ချင်းပင် 'ထိုင်ပေ့. . . . သားရေ၊ ရေနွေးကြမ်းသောက်ဦး' ဟု စ၍ နှုတ်ဆက်သည်။

အတွတ်က ခပ်ကြုံ့ကြုံ့ပင် ထိုင်နေသော်လည်း ဘာစကားပြောရ မှန်း မသိသလို ဖြစ်နေသည်။

'မိမွေးကို တွေ့ရဲ့လား. . . .'

အဘွားကြီးက ထပ်မေးပြန်၏။

'ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ပါတယ်၊ ကိုကိုအောင် တိုက်ပွဲကျတယ်ဆိုတာ မေမေ ပြောပေမယ့် မယုံလို့ မွေးပြောပြမှပဲ ယုံတော့တယ်'

'အေး. . . . ဟုတ်ပါတယ်၊ သားတို့ အဖေလဲ နက်ဖြန် ရန်ကုန်လိုက် မလို့ဆို'

'ဟုတ်ကဲ့'

'အတွတ် ကျောင်းနေဖို့အတွက် စီစဉ်မယ်ဆိုတာ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ မွေးရော ကျောင်းဆက်ထားဦးမလား ကြီးကြီး'

'သူ အလုပ်ရမယ်ထင်တယ်၊ ဖရက်နဲ့ မွေးတို့အကြောင်း သိပြီးပြီ လား၊ ငါ့သားကျတော့ မောင်နှမလိုပဲဟာ သိသင့်ပါတယ်'

အဘွားကြီး အမေးမှာ ရှင်းခနဲ ဖြစ်သွားလွန်း၍ အတွတ် ဘာပြန် ဖြေရမှန်းမသိပေ။

'ကြီးကြီးတင် စိတ်ထဲမှာ သားကျဆုံးသွားတာကို ဂုဏ်ယူနိုင်သလောက် မွေး ဖရက်နဲ့ ကြိုက်သွားတာကို ရင်နာလို့ မဆုံးဘူး။ သူ တစ်နေ့သိမှာပဲ၊ ခုနစ်တန်း၊ ရှစ်တန်းပညာနဲ့တွက်ရင်တောင် ရသေးတယ်၊ အက္ခရာသင်္ချာ သဘောလိုပဲ၊ အခြေခံချင်းမတူတဲ့ ဂဏန်းနှစ်ခုဟာ ဘယ်မှာပေါင်းလို့ ရမလဲ၊ ရိုးရိုးဂဏန်းမှာ သုံးနဲ့နှစ်ပေါင်းရင် ငါးဖြစ်နိုင်သေးတယ်။ အက္ခရာ သင်္ချာမှာ က ခနဲ့ စ ဆဟာ ပေါင်းလို့ ငါးဆိုပြီး ဘယ်မှာ လုံးသွားမလဲ။ အလယ်က အပေါင်းဂဏန်းကြီး ခံပြီး ကခ+စဆ ဖြစ်မှာပဲ၊ အလကားပဲ ကွယ်၊ မိန်းကလေး သိပ်မှားတာပဲ'

အတွတ်မှာ ကခရော စဆရော နားထဲတွင် လုံးထွေးသွားကာ ငိုင်မြဲ ငိုင်မိ၏။ စိတ်ထဲမှာလည်း ရှုပ်ရှုပ်ပွေပွေ ဖြစ်သွားသည်။ ဘာကို ပြောရပ့ါ မလဲ၊ ကြီးကြီးတင် နှစ်သိမ့်အောင် ပြောရမလား၊ ဖရက်အကြောင်း ပြော ရမလား၊ ဒီလို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နိုင်လောက်အောင် သူသည် အရွယ် ရောက်ပြီလား။ သူ့ကို နေရာထား၍သာ ကြီးကြီးတင်ကလည်း ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

'ငယ်ရွယ်သူတွေဆိုတာကတော့ စိတ်ကူးယဉ်တတ်တာပဲ၊ ခုနေ ကြီးကြီးတင် ဖွတ်ဝင်ပါရင် ငယ်စိတ်ကြွနေတုန်း မဟုတ်တယုတ်တွေ ဖြစ် သွားနိုင်တယ်။ အရှိန်ကျသွားတဲ့အခါကျတော့လဲ မြင်လာမှာပေ့ါ' ဟု ကြီးကြီးတင်က ဆက်ပြော၏။

အိမ်ရှေ့ဘက်မှ ပစ္စည်းများ ရွှေ့သံ၊ သယ်ယူသံများ ကြားနေရပေ သည်။

'ကြီးကြီး ဘယ်သူတွေ ဘယ်ပြောင်းမလဲ'

ခုမှပဲ အတွတ်က စကားစ ရှာရတော့၏။

'သူဇာနဲ့ မူရာ ရန်ကုန်ပြောင်းတော့မယ်၊ မူရာ့ယောက်ျားလဲ ဦးဝိစာရအိမ် ဂျပန်လက်ထဲက ပြန်ရသတဲ့'

'သြော် ကျွန်တော်တော့ ကိုကိုအောင်ကို ဘယ်တော့မှ မေ့မှာ မဟုတ် ပါဘူး။ အမြဲ သတိရနေတယ်။ ကိုကိုအောင်တို့လို လူတွေ အသေခံတိုက် လို့သာ ကျွန်တော်တို့တွေ စာအေးအေး ပြန်သင်နိုင်ရတော့မယ်ဆိုတာ ကိုတော့ ကျွန်တော် အမြဲ သတိရနေမှာပဲ'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သားရယ်၊ အမှန်တော့ လက်နက်စွဲပြီး တပ်ထဲ ဝင်တဲ့သူတွေသာ ကျေးဇူးတင်ထိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီ တော်လှန်ရေး မတိုင်ခင် လက်နက်မဲ့ဘဝနဲ့ ဗြိတိသျှအစိုးရကို

အံတုတိုက်ခိုက်ခဲ့လို့ စစ် ဖိနပ်၊ ပုလိပ်ဖိနပ်အောက်မှာ လိုမ့်ခံခဲ့ရတဲ့ လယ်သမားကြီးတွေ၊ အလုပ်သမားကြီးတွေဟာလဲ လွတ်လပ်ရေးရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေပဲ'

ကြီးကြီးတင်အသံမှာ သိမ်မွေ့၍ အေးလှသည်။

'ကျွန်တော်တို့လဲ တိုက်ရေးခိုက်ရေးမှာတော့ မစွမ်းဘူး။ မေမေက စာမေးပွဲအောင်ရင် ငွေထက် လူတွေရဲ့ အသက်ကို ကယ်နိုင်အောင် ကြိုးစားဖို့ ပြောပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာဝန်လိုင်း လိုက်ခိုင်းတာပဲ'

'ကောင်းပါတယ်၊ လူတွေဟာ မေတ္တာ ဗြဟ္မာစိုရ်ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ အများ အတွက် အနစ်နာခံနိုင်တဲ့ စိတ်နှစ်ခု ပေါင်းရှိမှ လူ့ဘဝဟာ အဓိပ္ပါယ် ရှိတာပဲ၊ နို့မို့ရင် လူဟာ အခြားသတ္တဝါနဲ့ ဘာများ ကွာတော့မလဲ'

'ဟုတ်ကဲ့ မွေးအတွက်လဲ သိပ်မစိုးရိမ်ပါနဲ့ သူဟာ သိပ်မဆိုးပါဘူး၊ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးလဲ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး'

'အေး မင်းနှမကံပေါ့။ ကြီးကြီးတင်က ထိန်းပေးနိုင်ရုံပဲ၊ သားသမီး အပေါ် နိုင့်ထက်စီးနင်းဆိုတာလဲ မလုပ်ချင်ဘူး'

'ကျွန်တော် ပြန်ဦးမယ် ကြီးကြီးတင်'

သူသည် နှုတ်ဆက်ကာ အိမ်ရှေ့ဘက်ကို လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။ အလယ်ခန်းမတွင် မမအေးသည် တောသို့ဖောက်သည်ပေးမည့် အထည် ကြမ်းများကို ချုပ်လုပ်နေသည်။ မွေးကလည်း အနားက စက်တစ်လုံးဖြင့် ဘောလီချုပ်နေသည်။ သူ့ကို လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်သော်လည်း မွေးမျက်နှာ က မပြုံးပေ။

*   *   *

ကျောင်းဖွင့်ရက်သည် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာ၏။ အတွတ်နှင့် ဖရက်တို့မှာ စာအုပ်နှင့် ပစ္စည်းပစ္စယများကို တိုင်တိုင်ပင်ပင် ပြင်ဆင်နေ ကြသည်။ မွေးကိုမူ အတွတ်သည် ယခင်ကထက်ပင် အမြင်ရဝေး၍ လာ တော့သည်။

လဆန်း ၁၄ ရက် ညများသည်လည်း ရာသီသို့ လိုက်၍ ပြောင်းလဲ ခဲ့၏။ တစ်ခါတရံ ထိုညတွင် နှင်းမှုန်တို့ သွန်ကျ၍ လရောင်ခြည်ကို ရွှန်းရွှန်းပပ မမြင်ရခဲ့။ တစ်ခါတရံ နွေ၏ ရွက်သစ်ဦးများပေါ်တွင် သစ် လွင်သော လရောင်ခြည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မိုးသို့တိုင်လျှင် လဝန်းသည် တိမ်ညိုတို့နောက်မှ ကောင်းကင်ကို ထွန်းပနေသော်လည်း လဝန်းကိုမူ မမြင်စွမ်းနိုင်ပါတကား။

ဤကုန်ခဲ့သော လဆန်း ၁၄ ရက် ညများတွင် အတွတ်အဖို့ လဝန်း ကို မြင်ရသည် ဖြစ်စေ၊ မမြင်ရသည်ဖြစ်စေ ရွှန်းပသော ရောင်ခြည်သည် ကောင်းကင်တွင် ဖြိုးဖြိုးဝေနေသည့်နောက် ဤစကြဝဠာ၏ တစ်နေရာရာ တွင် လမင်းရှိနေလိမ့်မည်ကို မှန်းဆနိုင်ပြီဖြစ်၏။မွေးတို့နှစ်ယောက် တွေ့ဆုံကြပုံကိုလည်း သူ တပ်အပ် သေချာစွာ မမြင်ရပေမယ့် မြူးကြွနေသော ချစ်ရောင်ခြည်များ ယှက်သန်းနေသည့် နောက် ဤလုပသော ခြံကြီးတစ်နေရာတွင် မွေးနှင့် ဖရက်တို့ ချစ်သူနှစ်ယောက်ရှိနေကြမည်ကို အတွတ်က သိ၏။ ယခင်ကုန်ခဲ့သော လဆန်း ၁၄ ရက်နေ့ ညများတွင်တော့ အတွတ်သည် ဘယ်တော့မှ အိပ်မပျော်ခဲ့။

အကယ်၍သာ သူတို့ ကျောင်းကို သွားကြရပြီဆိုလျှင် လဆန်း ၁၄ ရက်ညများတွင် မွေးတစ်ယောက် ဘယ်လိုများ ရှိနေရှာမည်နည်း။ အတွတ်က မွေးအတွက် သနား၏။

ဝါဆိုညများတွင် အဖိတ်နေ့သို့ တိုင်လျှင် ဝါးခယ်မဘက်မှ အရဏ် တော်ဝတ်အသင်း၏ ညဥ့်ဘက် လှည့်လည်၍ ချီချဥ်ခဲဖွယ်များ ခံယူရင်း တီးမှုတ်သွားသော တေးသံများသည် မြစ်ပြင်ကျယ်ကိုဖြတ်၍ မွေးတို့ရှိရာ သို့ လွင့်လာခဲ့ပါလျှင် ကိုယ်ထီးကျန်ဖြစ်သော မွေးတစ်ယောက် ရင်နင့် ကာ လွမ်းနေရှာမည်လား။

မြစ်ပြာကြီးကမူ ငွေလရောင်အောက်တွင် တသွင်သွင် စီးမြဲ စီးနေ မည်သာတည်း။ လဝန်းသည်လည်း မှန်မှန်ပင် ပြည့်ကာ တစ်လပြီးတစ်လ ကုန်လွန်မည်သာတည်း။ ယခုလည်း လဝန်းပြည့်သည်နှင့်အမျှ သူတို့ ကျောင်းဖွင့်ရက်သည် နီးကပ်လာ၏။ နီးလာသည်နှင့်အမျှ အတွတ်ဖို့ သူချစ်သော မွေး၊ သူချစ်သော မြင်ကွင်းတို့နှင့် ခွဲခွာရမည့်အချိန်သည် လည်း မဝေးတော့ပေ။

အနောက်ဘက် လယ်ကွင်းများထဲတွင် စပါးစေ့များ သည် အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးကြ၊ နိုးရာမှ နေရောင်ခြည်ကို ပြုံး၍ ကြည့်ကြ၏။

သွန်းသွန်းဖြိုးကာ ရွာကျလာကြသော မိုးပန်းမိုးပွင့်တို့ တောအလယ် ဝယ် ခြံထည်စိမ်းလေးများနှင့် စပါးစေ့လေးများတို့ မြူးပျော်ကြ၏။ အရှေ့ မြောက်လေသည် စပါးပင်လေးများပေါ်သို့ နှင်းမှုန်များ ကြဲလိုက်လျှင်မူ ခြံထည်စိမ်းစွန့်၍ အဝါရောင်ဝတ်ရုံကို လဲကျပြန်သည်။

ဆောင်းနှောင်းသို့တိုင်လျှင် စပါးစေ့လေးတို့သည် ဝိုက်မြည်း ကိုင်း ညွတ်ကာ ပပ်ကြားအက်ထဲ၄ နားနေအိပ်စက်ရမည့်အချိန်ကို စောင့်မျှော် နေကြသည်။

ယခုတော့ ထိုမြင်ကွင်းများကို စွန့်၍ အတွတ်သည် ကျောင်းသို့ သွားရပြန်ဦးတော့မည်။

မိုးဦးကျလာချိန်တွင် ရန်ကုန်သို့ ဖရက်တို့ သားအဖနှင့်အတူ အတွတ်တို့သားအဖ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဝါးခယ်မတွင် ဖရက်၏ အဒေါ် အကြီးတစ်ယောက်သာ ဆရာမလုပ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ အတွတ်အဖို့ ငယ် ငယ်တုန်းကလိုပင် နွေမှာ အိမ်သို့ ပြန်၍ မိုးဦးတွင် ကျောင်းသို့လာခဲ့ရ၏။

တက္ကသိုလ်မှာလည်း မဂိုလမ်း အရေးပေါ်တက္ကသိုလ်မှ အင်းလျား ကန်ဘေးတက္ကသိုလ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ရသည်။ တက္ကသိုလ်တွင်မူ ဖရက် က အဆောက်အဦအင်ဂျင်နီယာဘက်လိုက်၍ အတွတ်က ဆရာဝန်ဘက် လိုက်ပေသည်။ ဖရက်သည် နှစ်စဉ် နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်း အတွတ်နှင့်အတူ ပါလာခဲ့၍ တစ်ပတ်ခန့် ဝါးခယ်မတွင်နေပြီးမှ ပြန်သည်။ သုံးနှစ်မြောက်နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်တွင်မူ ဖရက်သည် အတွတ်နှင့် အတူ ပါမလာတော့ပေ။

အတွတ်သည် ဖရက်ကိုယ်စား ရှည်လျားသော စာများကိုသာ မွှေး ထံသို့ ယူခဲ့၏။ မွှေးမှ စိတ်ချမ်းသာပါစေတော့ဟု စာကို ယူလာခဲ့ရသော် လည်း ကိုယ်တိုင်ပေးရသောအခါတိုင်း ရင်ထဲမှာ နင့်၍ သွား၏။ မွှေးက တော့ ချစ်သူထံမှ စာရသောအခါတွင် မျက်နှာလေးမှာ ဝင်းထိန်သွားတော့ သည်။

'မွှေး. . . . မင်းကိုချစ်လွန်းလို့ စိတ်မှ ချမ်းသာပါစေတော့လို့ ဒီစာတွေ ကို ငါ့လက်နဲ့ ယူလာခဲ့ရတာ၊ ငါ ဘယ်လောက်ရင်နာမယ်ဆိုတာတော့ မွှေး မသိဘူး'

သူသည် ဖရက်ထံမှ စာကို မွှေးအားပေးရတိုင်း နှုတ်ခမ်းများပင် တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်ကာ ဖွင့်၍ ပြောလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် သူ့ထုံးစံအတိုင်း ပါးစပ်ဖျားတွင် စကားလုံးများသည် ပျောက်ကွယ်၍ သွားကြသည်။

ကျောင်းဖွင့်အပြန်ရက်တွင်မူ ကြီးကြီးတင်ထံမှ သူ မမျှော်လင့်သော စကားကို ကြားလိုက်ရ၏။

'ဒီတစ်ခါ အတွတ်ကျောင်းပြန်သွားရင် မွှေးကို ရန်ကုန်ထည့်ရ လိမ့်မယ်. . . . '

'ဗျာ. . . . '

သူသည် ဝမ်းသာအံ့သြသလို ရုတ်တရက် အာမေဍိတ်သံ ထွက်၍ သွား၏။

'ဟုတ်တယ် ဟိုမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ မူယာနဲ့ စီစဉ်ပြီးပြီ၊ မွှေးက မူယာ တို့အိမ်ကနေ အလုပ်တက်လိမ့်မယ်'

'ကောင်းတော့ ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျား၊ ပိုကောင်းတာကတော့ သူ ကျောင်းဆက်နေနိုင်ရင်. . . . '

'ဒါကတော့ အတိုင်းထက်အလွန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် မဖြစ်နိုင်သေးဘူး'

ကြီးကြီးတင်က ဒါပဲပြောကာ သူနှင့် စကားစပြတ်သွား၏။

သူသည် အိမ်ကြီးကို ပတ်လည်လှည့်ကာ မွှေးကို ရှာရပြန်သည်။

အိမ်ကြီးသည် ခြောက်သွေ့နေ၏။ ပန်းခင်းများမှာလည်း ယခင်က လောက် စည်စည်ပင်ပင်မရှိတော့ပေ။ ခြေမသန်သော ဘကြီးကို အိမ်ဦး ခန်းတွင် တွေ့ရ၍ အစုတ်အပြဲ တစ်ပုံကို သီချင်းတကျော်ကျော်နှင့် လက် ချုပ်ချုပ်နေသော မွှေးအဖေကိုလည်း ထိုဘကြီးအနားတွင် တွေ့ရပြန် သည်။

သူသည်အနောက်ဆောင်ဘက်သို့ကူးခဲ့၏။မီး ဖိုထဲတွင်ထမင်း ချက်နေသော အေးကို လှမ်းမြင်ရ၏။ မွှေးကိုမူအနောက်ဆောင်ရှိစက်ပေါ်၌ဘော်လီချုပ်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

'မွှေး. . . . မင်း ရန်ကုန် လိုက်ရတော့မယ်ဆို'

မွှေးသည် သူ့ကို မော်ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်၏။ မွှေး၏ အပြုံးသည် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး မရှိလှပေ။

'ဒီလိုဆို. . . . မင်း ပိုပြီး စိတ်ချမ်းသာမှာပေါ့နော်'

အတွတ်က စက်ခုံပေါ် လက်ထောက်ကာ ခပ်တိုးတိုးမေးပြန်သည်။

'တကယ်လို့သာ ကျောင်းနေဖို့ ဟန်နဲ့ ပန်နဲ့ သွားရရင်တော့ ဝမ်းသာ စရာပေါ့၊ ခုတော့ အလုပ်လုပ်ရမှာ၊ ပြီးတော့ မောင်နဲ့လဲ မတွေ့ရဘူးတဲ့၊ မေမေက ကတိတောင်းထားတယ်'

အတွတ်သည် ပါးစပ်ကလေး ဟ၍ သွားသည်။

'မောင်. . . . ' သူက ထပ်၍ ဆိုလိုက်၏။

'ဖရက်ကို ပြောတာပါ' မွှေးသည် ရှက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းငုံ့သွားရင်း စကားဆက်ပြော၏။

'ဒီမှာက မမအေးတစ်ယောက်တည်း စက်ချုပ်တဲ့ဝင်ငွေနဲ့ဆိုတော့ သိပ်အဆင်မပြေဘူး၊ မွှေး ပညာတွေ သင်ထားတာ အိမ်ကို ကူဖို့ အလှည့် ရောက်လာပြီပေါ့'

'အေးကွယ်. . . . ပစ္စည်းဆိုတာ သခါရပါပဲ' သူက လူကြီးလေးလို ညည်းလိုက်၏။ နားထဲမှာတော့ 'မောင်' ဆိုသော လေသံမှာ ခုန်ကာပျံကာ ရစ်ဝဲ၍ နေတော့သည်။

ထိုနေ့က ထမင်းစားပြီးမှ မွှေးတို့အိမ်က ပြန်ခဲ့သည်။ ဘယ်သူနှင့်မှ စကားမပြောတော့ဘဲ သူ့အိပ်ခန်းရှိရာသို့ တောက်လျှောက် တက်လာခဲ့ သည်။ အိပ်ခန်းထဲတွင်မူ မေမေ့ကို မမျှော်လင့်ဘဲ သူ တွေ့လိုက်ရသည်။

'သား. . . . ခုမှ ပြန်လာလား၊ ထမင်းစားချိန်ကတောင် အခေါ်လွှတ် မလို့ သိန်းဖေကို ပြောသွားတယ်ဆို၊ မွှေးတို့အိမ်မှာ စားမယ်လို့. . . . '

'ဟုတ်ကဲ့. . . . မေမေ' သူသည် ခုတင်ပေါ် အသာလှဲလိုက်၏။

'သားကို မေမေစကားပြောချင်လို့ စောင့်နေတာ'

ထူးထူးဆန်းဆန်း သူ့ကို လူရာသူရာ မေမေက သွင်း၍ စကားပြော ချင်သည်ဆိုတော့ သူ့မှာ တအံ့တသြဖြစ်သွားရပြန်သည်။

'သားက. . . . ကျောင်းမှာ လူပျိုလဲဖားဖားဖြစ်နေတော့ ရည်းစားတွေ ဘာတွေများ ရှိလားလို့'

မေမေက သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ မေးလိုက်၏။ သူသည် မဲ့ပြုံးလေး ပြုံးလိုက်ကာ

'မရှိပါဘူး မေမေရာ. . . . ၊ သား ဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်လို့ မရပါဘူး' သူက အဓိပ္ပါယ်နှင့် ပြောသည်ကို မေမေ နားလည်မည် မဟုတ်။ မွှေးက လွဲ၍ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ချစ်မရသည်ကို သူ့ကိုယ်သူသာ သိပေမည်။

'ဒီလိုဆို မေမေ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ စေ့စပ်ချင်လို့. . . . '

'ဘာ'

အတွတ်သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်ရမည်ဆိုသည်ကိုပင် လန့်၍ သွား၏။

'ဒါကတော့ ဓမ္မတာပဲ၊ သားကို ဇာတ်စုံခင်းရဦးမယ်၊ မေမေတို့ နှစ် အိမ်ထောင်ဟာ ဘိုးဘွားကစပြီး ဒီနေရာမှာ အခြေစိုက်လာတာ အမျိုးလို ဖြစ်နေပြီ၊ ဒါပေမယ့် တင်တင်ကြီးမှာ အခိုက်မသင့်တော့ စီးပွားကလဲ ပျက်၊ လင့်ရောဂါကလဲ ကုမရတော့ဘူး၊ သားကလဲ တော်လှန်ရေးမှာ ကျသွားတော့ သူ့စီးပွားရေး တော်တော်ကြပ်သွားတယ်၊ အရွယ်မရောက် သေးတဲ့ ကလေးတွေကိုလဲ ပညာသင်ပေးရသေးတယ်။ ခုတောင် အေး တစ်ယောက်တည်း စက်ချုပ်တဲ့ဝင်ငွေနဲ့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဒါကြောင့် မွှေး ရန်ကုန်အလုပ်သွားလုပ်ရမယ်'

မေမေ့စကားမှာ ဘယ်ကိုရောက်သွားမှန်း အတွတ်မသိပေ။

'ဒီတော့ သား ဒီဂရီရရင် အေးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ခုကတည်းက စေ့စပ် ထားရင် မကောင်းဘူးလား၊ တို့များဟာ တင်တင်ကြီးအပေါ် သစ္စာရှိရာ ရိုင်းပင်းရာလဲ ကျတာပေါ့'

အတွတ်သည် မမျှော်လင့်သောစကားအတွက် အတန်ကြာပင် ငိုင် သွားသည်။

'မေမေ သဘောမတူတာကို သားမယူပါဘူး၊ မမအေးကို သားက အစ်မလိုပဲ ချစ်လို့ ရတာပါ၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး မေမေရာ'

'လေးလဲ. . . . အရွယ်ရောက်ပြီပဲ'

'ဟာ. . . . သူက လှလွန်းပါတယ်'

မေမေ့မှာ သူ စကားပြန်ပုံကို အံ့သြသလို ရယ်ချင်သလိုနှင့် ကြည့် နေသည်။

'ဒါ့ဖြင့်. . . . သား. . . . မွှေးကို'

'မွှေး. . . . မွှေး. . . . ကို ဟုတ်လား. . . . ' အတွတ်သည် အသံမြှင့်၍ ပြောပြီးမှ 'မွှေးကို ချစ်ချင်ပါတယ် မေမေရာ၊ မွှေးက သားကို မချစ်ပါဘူး၊ မချစ် ပါဘူး'

သူသည် တစ်ခါတုန်းကလိုပင် ခေါင်းအုံးကို မျက်နှာအပ်ကာ ဝမ်း နည်းပမ်းနည်း မေမေ့ကို အော်ပြောလိုက်၏။

ဘာမှ နားမလည်သော မေမေမှာ သားကို ဆက်မပြောတော့ဘဲ နေရာမှ ထသွားတော့သည်။

အမှန်တော့ မေမေ ဆောင်ကြဉ်းသမျှကို ထိုစဉ်က လက်ခံလိုက်ပါ လျှင်လည်း မွေးနှင့် လက်ထပ်ဖြစ်နိုင်ပေသေးသည်။ သို့သော် မွေး မချစ် ဘဲနှင့် မွေး၏ လင်သားဘဝကိုတော့ အတွတ်က မလိုချင်ပေ။ မွေးသည် သူချစ်သော သူနှင့်ရကာ စိတ်ချမ်းသာစေချင်သည်။

သင်္ဘောစက်အရှိန်ကြောင့် ရေပန်း ရေဟုန်များမှာ တဖွားဖွား လှိုင်း ကြွကာ သင်္ဘောနောက်တွင် ကျန်ရစ်သည်။

အတွတ်နှင့် မွေးကမူ သင်္ဘောဝရံတာမှ မခွာကြသေးပေ။ လက် တဝှေ့ဝှေ့ တယမ်းယမ်းပြကာ နိမ့်တုံမြင့်တုံဖြစ်နေသော ပဲ့ပိုင်းမှ သမ္ဗန် ကို နှုတ်ဆက်နေသည်။ သမ္ဗန်ပေါ်တွင် မွေးအမေ ဒေါ်တင်တင်ကြီး၊ အတွတ်မေမေ ဒေါ်သောင်းစိန်နှင့် အေးတို့ပါ သူတို့နှစ်ယောက်ကို လက်ပြနေသည်။ တစ်ဖက်ကမ်းရှိ သူတို့အိမ်ရှေ့တွင်မူ အသံကုန်ဟစ်ကာ ခုန်မတတ် လက်မြှောက်နေသော ဖေဖေ့ကို မွေးက လှမ်း၍ မြင်နေရ သည်။

မိုးစင်စင်လင်းပြီမို့ မြင်ကွင်းများသည် ထင်ရှားပြတ်သားလာသော် လည်း သင်္ဘောက တဖြည်းဖြည်းဝေးကွာလာသောကြောင့် သူတို့အိမ်ကြီး များမှာ မှေးမှိန်ကာ ကျန်ရစ်တော့သည်။ မွေးသည် ထပ်၍ မြင်ရဦးတော့ မလို လည်ဆန့်၍ မျှော်ကြည့်၏။ သူမွေးကတည်းက တစ်ခါဖူးမျှ မခွဲခဲ့ သေးသော ချက်မြှုပ်ဇာတိကို ယုခုတော့ စွန့်ရပေပြီ။ ကာလမည်မျှကြာ အောင်များ အပြင်သံသရာတွင် လည်ရဦးမည်မသိ။ မွေးသည် အလုပ် သမားတစ်ယောက်လို ထွက်ခွာလာရခြင်းဖြစ်၍ ကျောင်းသားလို တစ်နှစ် တစ်ခါ ပြန်ရမည်ဆိုသော အတွေးမှာ တွေး၍မဖြစ်ပေ။

'တို့များနှစ်ယောက် မြစ်ကြီးကို စုန်လာခဲ့ပြီနော်'

အတွတ်က မွေးအနားမှ မခွာသေးဘဲ ပြောပြ၏။

'တို့ဘိုးဘွားတွေက ဒီမြစ်ကမ်းခြေမှာ အခြေစိုက်၊ တို့များက ဒီမြစ် ကမ်းကို ခွာပြီး အခြေသစ်၊ အနေသစ်တွေကို ရှာရဦးမယ်နော်'

ယခု အတွတ်ပြောပုံ ဆိုပုံကတော့ လေးလေးနက်နက် ရှိလာသည်။ မွေးသည် အတွတ်မျက်နှာကို စေ့စေ့ပြန်ကြည့်လိုက်၏။ အတွတ်က စကား ဆက်ပြောမြဲ ပြောနေသည်။'ကိုယ်ကျောင်းသွားစကလဲ ဒီလိုပဲ၊ စိတ်တော်တော် ထိခိုက်တယ်။ အလုပ်လုပ်ရတယ်ဆိုတာကတော့ သူများစိတ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို။ ခွင့်ရတဲ့ အခါ ပြန်နိုင်ပါတယ်၊ ကျောင်းသားလိုတော့ မလွတ်လပ်ဘူးပေါ့၊ စစ်ပြီး ခေတ်ဒဏ်တွေပဲ၊ ဒီလိုပဲ တောမြို့က မိန်းကလေးတွေ စစ်ပြီးမှ ရန်ကုန် လာအလုပ်လုပ်ကြတာပဲ'

ဝါးခယ်မမြို့သည် သူတို့မျက်စိအောက်မှ လုံးဝပျောက်သွားတော့ သည်။ သင်္ဘောကြီးကမူ မြစ်ကို ဆက်၍ စုန်လာခဲ့၏။ မွေး၏ ရင်ထဲတွင် မူ

'ကြက်ကားတတွေး၊ ဒေါင်းတဝေးမျှ၊ မဝေးကြဘူး' ဟူသော ကဗျာ ပိုဒ်လေးကို သတိရနေသည်။ ရှင်မဟာသီလဝံသ၏ မွေးရပ်မြေကို ချစ်ရ သော နှလုံးသားမှ ထွက်လာသည့် ကဗျာစကားလုံးများတည်း။ သူလည်း မွေးရပ်မြေက စွန့်ခွာရသောအခါတွင် ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့နှင့် တမ်းတ စရာများ ပေါ်လာခဲ့၏။ တစ်ဖက်ကလည်း ချစ်သောသူနှင့် နီးရမည်မို့ ဝမ်းပင် သာရမည်လားမသိပေ။ သို့သော်လည်း 'နီးရမည်' ဟူသော စကား လုံးက မွေးက ဒီဌ မတွေးရဲသောအခါ အသက်ရှူရသည်မှာ တင်းတင်း ကြပ်ကြပ်ဖြစ်၍ လာလေသည်။

*　　　*　　　*

ဒေါ်လေးမူရာသည် ဆင်း၍ မကြိုသောကြောင့် အတွတ်က ဦးဝိစာရ လမ်းအိမ်အထိ လိုက်ပို့ရ၏။ အိမ်ဝတွင် ဒေါ်လေးမူရာမှာ စောင့်နေဟန် ရှိသော်လည်း မျက်နှာသွင်ပြင်က ပျူပျူငှာငှာမရှိ။ ခပ်အေးအေးပင် တွေ့ ရသည်။

အိမ်တွင်းဘက်သို့ထွန်းမောင်ဆိုသူအားလှမ်းခေါ်လိုက်ကာမွေး၏ပစ္စည်းများကို တစ်နေရာသို့ သယ်သွားခိုင်း၏။

ညှော်ခန်းထဲတွင် မွှေးနှင့် အတွတ်တို့ကို ခဏထိုင်ခိုင်းရင်း သူက စကားပြောနေ၏။ အိမ်မှာ နှစ်ထပ်တိုက်အိမ်ဖြစ်၍ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း ရှိသည်။ အမှောင်ပျိုးလာ၍ ညှော်ခန်းတွင် မီးများ လင်းလာသည်။

ဒေါ်လေးမူရာက အရင် မတ်တတ်ရပ်ကာ 'ကဲ. . . . အတွတ်လဲ ကျောင်းဆောင်သွားရမှာ မိုးချုပ်မယ်၊ မွှေးနေရမယ့်အခန်းကို မသိန်း လိုက်ပို့လိုက် မယ်' ဟု ဆို၏။

အတွတ်နှင့်မွှေးသည် မသိန်းဆိုသူနောက်သို့ လိုက်၍ သွားကြ၏။ ညှော်ခန်းဘေး တံခါးမကြီးမှ ထွက်ကာ တိုက်နောက်ဖက်ဆီသို့ လျှောက် လာကြသည်။ မီးဖို၏ အနောက်တောင်ဘက်တွင် ခြေတံရှည်အိမ်တစ်ခု နှင့် အနောက်မြောက်ဘက်တွင် တန်းလျားတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ မသိန်း သည် ခြေတံရှည်အိမ်ဘက်သို့ ခေါ်သွား၏။ အိမ်အောက်တွင် ကာထား ကာ အပေါ်မှာ အခန်းနှစ်ခန်း တွေ့ရသည်။
သူတို့သည် မှောင်နေသော လှေကားကို စမ်း၍ တက်ရ၏။ လှေကား ဆုံးလျှင်
လက်ဆွဲမှန်အိမ်ထွန်းထားသော ၁၀ – ၁၅ ပေခန့်ရှိ အခန်းတစ်ခု ထဲတွင် မွှေး၏ ပစ္စည်းများကို တွေ့ရသည်။

'ဒါဟာ မွှေးနေဖို့ အခန်းလား'

'ဟုတ်ပါတယ်. . . . မနေ့ကပဲ ကျွန်မတို့ ရှင်းထားတယ်. . . .'

အတွတ်သည် မွှေးမျက်နှာကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။ မွှေးက ခပ်အေးအေးပင် ပြုံး၍ ပြလိုက်သည်။ အတွတ်ကတော့ အံကြိတ်လိုက်၊ သက်ပြင်းချလိုက် လုပ်ကာ မွှေးပစ္စည်းများကို နေရာချပေးနေသည်။

'အတွတ်. . . . မိုးချုပ်ပြီ သွားတော့လေ၊ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေကျ လာ တာပေါ့'

'အင်း. . . .'

သူသည် လက်ကိုင်အိတ်ကိုကိုင်ကာ လှေကားမှ တစ်လှမ်းချင်း ဆင်းသွားတော့သည်။ အတွတ်သွားလျှင် မွှေးသည် အဝင်တံခါးကို အလုံပိတ်လိုက်၏။ မှန်အိမ်ကို သေတ္တာပေါ်တင်ကာ အိပ်ရာပေါ် ဖြန့်ခင်းလိုက်သည်။ ခေါင်း ရင်းပြတင်းကို ဖွင့်လိုက်လျှင် လေအေးများ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာကြ သည်။ သူသည် အိပ်ရာပေါ် ပစ်လှဲလိုက်၏။ အသက်ကို ပြင်းပြင်း ရှူ ကြည့်သည်။ အသက်ရှူရသည်မှာ မဝသလို ကြပ်တည်းလှသည်။ အခန်း ၏ အနံ့က မှိုနံ့ဖြင့် အောက်တောက်တောက် ဖြစ်ကာ ထိုင်းမှိုင်းလှသည်။

ဘယ်လိုပင် ဆင်းရဲသည်ဆိုပေမယ့် မေမေ့အိမ်က ကျယ်ပြောလှ သည်။ လေက လတ်ဆတ်၍ စပါးနံ့နံ့ဖြင့် သင်းပျံ့လှပေသည်။

ဩော်. . . . အမေ၏ အသိုင်းအဝိုင်း၊ အမေ၏ ပတ်ဝန်းကျင်မှ ထွက် လိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ပြင်ပလောကသည် စိတ်မော နွမ်းရိစရာ ကောင်းလှသည်တကား။

ခုမှ ဘဝအစသို့ ရောက်သည်ကို မွှေးက သတိပြုလိုက်မိ၏။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ကိုထွန်းမောင် မသိန်းတို့ သူ့စားရေး သောက်ရေးအတွက် စီစဉ်ပေးကြသည်။ ဒေါ်လေးမူရာနှင့်တော့ ကြာကြာ စကားမပြောဖြစ်ခဲ့ပေ။ ဒေါ်လေးသူဇာသည် လွန်ခဲ့သော ခြောက်လခန့် ကပင် အိမ်က သဘောမတူသူ လူတစ်ယောက်ကိုယူ၍ ဒေါ်လေးမူရာက ပြန်၍ မကြည့်တော့ကြောင်း ကိုထွန်းမောင်ထံမှ မွှေးက သတင်းမေးယူရ၏။

ဒေါ်လေးမူရာယောကျ်ားကလည်း မွှေးကို တွေ့စဉ်တွင် ဟက်ဟက် ပက်ပက်မရှိလှသောကြောင့် မွှေးသည် အိမ်ကြီးဘက်သို့ မသွားတော့ပေ။

ထမင်းစားချိန်တွင်သာ ကိုထွန်းမောင်သည် ချိုင့်တစ်လုံးဆွဲ၍ လာ ပို့၏။

အတွတ်ကို နောက်လဆန်းမှပင် တွေ့ရသည်။ အတွတ် ခဏခဏ လာပေမယ့် မွှေး အလုပ်သွားနေ၍ မတွေ့ရခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ယနေ့တော့ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်၍ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် မွှေးကိုအတွတ်တွေ့ရသည်။ ခုတင်လေးပေါ်တွင် စာတစ်အုပ်ကို မွှေးက ခွေခွေ ကလေး ဖတ်နေရာမှ တံခါးဝတွင် လာရပ်သောအခါ ဝမ်းသာအားရ ဆီး၍ ကြိုသည်။ အတွတ်သည် အခန်းပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရင်း မျက်နှာ ပျက်သွားသည်။

'မွှေးကို အိမ်ပေါ် ဘာလို့ မနေစေတာလဲ'

'မွှေး ဘယ်သိမလဲ'

မွှေးက အေးအေးပင်ဖြေ၏။ ခုတင်ခြေရင်းဘက်သို့ ရွှေ့ပေးကာ အတွတ်အတွက် နေရာပေးသည်။

'ထိုင်ဦးလေ. . . .၊ ဖရက်ကို တွေ့ပြီလား၊ မွှေး ဒီရောက်နေတာတော့ သူ့ဆီကို စာကြိုပေးထားလို့ သိရောပေါ့'

'သိပါတယ်၊ ဒီမှာ စာပါလာတယ်'

သူ့အိတ်ထဲမှ စာထုတ်ကာ အတွတ်က မွှေးလက်ထဲသို့ ထည့်လိုက် ၏။
ခုတင်ခေါင်းရင်းတွင်ထိုင်ရင်း သူ့မျက်နှာမှာ တစ်ခုခု အလိုမကျ သလိုဖြစ်၍နေပေသည်။

'မဟုတ်သေးဘူး မွှေး. . . .၊ မင်းတို့အိမ်မှာ သူတို့နေတုန်းကတော့ အိမ် ပေါ်ထပ်မှာ အတူတူစား၊ အတူတူနေ၊ မင်းလာနေတဲ့ အလှည့်ကျတော့ ဒီအစေခံတန်းလျားမှာ၊ ထမင်းစားတော့ကော. . . .' အတွတ်၏ မေးခွန်းကို မွှေးကရုတ်တရက် မဖြေသေးဘဲ ငေးနေ၏။ ဖရက်ထံမှ စာလေးကို တယုတယ ကိုင်ရာမှ သူ မဖြေချင့် ဖြေချင်နှင့် ဖြေလိုက်၏။

'ထမင်းဆိုင်မှာ. . . .'

'ဟေ. . . . တကယ်ပြောတာလား မွှေး'

'ညာစရာ မလိုပါဘူး၊ ဆိုင်မှာတော့ သွားမစားရဘူး၊ ထမင်းချိုင့် ထွန်းမောင် ယူပေးတယ်'မွှေး ဖြေသံသည် တိုး၍ မပွင့်တပွင့် ဖြစ်သည်။

'မွှေး အလုပ်ဝင်လုပ်တာ လခ ဘယ်လောက်ရလဲ'

'တစ်ရာ့ငါးဆယ်ကျပ် ရတယ်၊ မေမေ့ဆီ တစ်ရာကျပ် ပို့တယ်၊ ထမင်းလခက သုံးဆယ့်ငါးကျပ်'

'ကျန်တဲ့တစ်ဆယ်က ခရီးစရိတ်လား'

'ရုံးက ပြည်လမ်းမှာဆိုတော့ သိပ်မကုန်ပါဘူး'

အတွတ်သည် ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါရမ်းလိုက်၏။

'မဟုတ်သေးပါဘူး မွှေးရယ်၊ မွှေး ဆင်းရဲလွန်းလှတယ်၊ မွှေး ဒီလို နေတာတွေ ကြီးကြီးတင် သိမှာ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်၊ ကိုယ် စာရေးလိုက် မယ်'

'မွှေးကို ချစ်ရင် မွှေးနေရထိုင်ရတဲ့ ဒုက္ခတွေ မေမေ မသိပါစေနဲ့ အတွတ်ရယ်၊ မေမေဟာ မလွှဲသာလို့ မွှေးကို ခွဲလွှတ်ရတယ်ဆိုတာ မွှေး နားလည်တယ်၊ မွှေး ဒီလိုနေရတာ သိရင် မေမေ ရင်ကွဲမှာပေါ့၊ အတွတ် မပြောရဘူး'

အတွတ်သည် ငိုင်၍ သွားတော့သည်။

'ဒါတွေ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်တို့မြို့က လာပြီး အလုပ်လုပ် ရတဲ့ မိန်းကလေးတွေ ပြည့်လို့ပါကွယ်၊ သူတို့လဲ ဒုက္ခရောက်ကြတာပဲ၊ အတွတ်ကလဲ ငိုင်မနေပါနဲ့'

'မွှေး ဒီလို စီစဉ်တယ်၊ နောက်လကျရင် မေမေ့အထဲက ငွေနှစ်ဆယ် ယူမယ်၊ ရုံးရှေ့က ဆရာမက စာသင်ပေးမယ်တဲ့၊ မွှေးက ဂျပန်ခေတ် ဆယ်တန်းဆိုတော့ ရုံးအုပ်က အလုပ်သာခန့်တယ်၊ အထင်သေးသလိုပဲ၊ ဒီနှစ် မက်ထရစ်အောင်အောင် သင်မယ်'

မွှေး၏ ငွေရေးကြေးရေး အခက်အခဲများကို အတွတ်က ကူချင် သည်။ သို့သော် မာနကြီးသောကောင်မလေးသည် သူ့ထံမှ ငွေအကူအညီကို လက်ခံမည်မဟုတ်သောကြောင့် အတွတ်သည် ပါးစပ်မှ ငွေပေးလို ကြောင်း မထွက်ရက်ပေ။

'စာအုပ်တွေ ဘာတွေ အတွတ်ရှာပေးမယ်နော်၊ လိုတာပြော'

မွှေးကို မှာခဲ့၍ ပြန်သာလာခဲ့ရသည်။ အတွတ်အဖို့ တစ်လမ်းလုံး စိတ်မကောင်းတော့ပေ။

မွှေးသည် အတွတ်ပေးခဲ့သော ဖရက်ထံမှ စာလေးကို ဖွင့်၍ဖတ်၏။
အချစ်. . . .

> ရန်ကုန်ကို ပြောင်းလာတယ်ဆိုတော့ မောင် သိပ်ဝမ်းသာ တယ်။ ဒါပေမယ့် ခေတ်ပျက်ပြီး ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ ရုံးတွေမှာ အချစ် အလုပ်လုပ်ရတာဆိုတော့ မောင် မကြည့်ရက်ဘူး. . . .။ တတ်နိုင်ရင် အလုပ်ထွက်ပြီး ပြန်ပါအချစ်ရယ်၊ မောင် နှစ်စဉ် မှန်မှန် ဝါးခယ်မ ကို ပြန်လာခဲ့မယ်။
>
> မောင့်ရဲ့မွှေးကို မောင် မမွှေးရတာ ကြာခဲ့ပါပကော အချစ် ရယ်. . . .၊ တွေ့ကြဦးစို့။
>
> မွှေးရဲ့ ကိုမွှေး

မွေးသည် စာဖတ်ရင်း မျက်ရည်များ စို့၍ စို့၍ လာသည်။ ပြီးတော့ ရှိုက်ကာ ရှိုက်ကာ ငိုမိသည်။ မျက်ရည်စများကို သိမ်းလိုက်ကာ ကြမ်းပေါ် တွင် ထိုင်လိုက်၏။ စာရေးစက္ကူစာအုပ်ကို သေတ္တာပေါ်မှာ ဆွဲယူကာ မောင့်ထံသို့ သူသည် အသေးစိတ်စာရေးလိုက်တော့သည်။
မောင်. . . .

စာကို ဖတ်ရတော့ ဝမ်းသာတာနဲ့အမျှ ဝမ်းလဲ နည်းမိတယ်။ ဘဝဟာ မွေးတို့ထင်သလို စိတ်ကူးယဉ်ကဗျာတွေ မဟုတ်ပေဘူး ဆိုတာလဲ မွေးတော့ ရန်ကုန်ရောက်မှပဲ သိတော့တယ်။မောင်က အလုပ်မလုပ်စေချင်သလို မွေးလဲ မလုပ်ချင်ပါဘူး။ ဟိုတုန်းက အတွေးတွေကတော့ မိန်းမပီသအောင်နေမယ်၊ ကြိုးစားမယ်၊ အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းနိုင်မယ့် အချိန်ကျရင် လက်ထပ်မယ်ပေါ့။

ခုတော့ မွေး အလုပ်ကြိုးစားလုပ်ရမယ်၊ မိန်းမပီသဖို့တို့၊ ဘာတို့ဆိုတာတွေကို ခဏ မေ့ထားရဦးမယ်။

စစ်အတွင်း တစ်လျှောက်လုံး မွေးတို့ရဲ့ စီးပွားရေးဟာ ဘာမှ မရှိခဲ့ဘူး။ စစ်ပြီးတယ်ဆို မွေးတို့လက်ထဲမှာ အိမ်ကလွဲ လို့ အင်္ဂလိပ်ငွေတောင် တစ်ပြားမှ မရှိခဲ့ဘူး။ အားကိုးရာရယ် လို့ ယောကျ်ားမားမားလဲ မရှိဘူး၊ ပြီးတော့ စစ်ပြီးခေတ်မှာ အဆ မတန် တက်လာတဲ့ဈေးနှုန်းတွေက မိသားစုတစ်အိမ်ထောင်မှာ လူစုံတက်စေ့ အလုပ်လုပ်နိုင်မှ ဝလင်တော့မယ့် အခြေ ဖြစ်နေတယ်။

မောင့်ကို မွေးတည့်တည့်လင်းလင်း ရေးပြဖို့ အချိန်ရောက် နေပြီလို့ ယူဆတယ်။ ခုနေရတာလဲ ပျော်လှတယ် မထင်နဲ့၊ မွေးနေရတဲ့ အခန်းလေးက အစေခံတန်းလျား၊ စားရတာက ထမင်းဆိုင်က ထမင်းပဲ၊ မောင်ကတော့ ထင်မယ်၊ ဒါလောက် အခြေပျက် အနေပျက် ဖြစ်ရသလား မိန်းကလေးရယ်လို့ ထင် လိမ့်မယ်။ မွေးကိုတောင် ဒါလောက် အပြောင်းအလဲ မြန်လိမ့် မယ်လို့ မထင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် အခြေတွေ ဘယ်လိုပျက်ပျက် မွေးစိတ်ကိုတော့ မပျက်အောင် မွေး အစဉ်ထိန်းမှာပဲ။ 'အခြေ' ဆိုတဲ့ သဘောကတော့ မွေးမှ မပိုင်လေပဲဟာ။

မွေးလဲ မောင့်ကို တွေ့ချင်ပါတယ်၊ မေမေ့ကိုတော့ မတွေ့ ပါဘူးလို့ ကတိပေးခဲ့တယ်။ခုတော့ စိတ်နောက်နေတဲ့ အဖေ၊ အိုမင်းလာတဲ့ အမေနဲ့ အရွယ်မရောက်သူ ညီမငယ်များအတွက် မမအေးကို မွေး ကူနေရတာပဲ။ ဒါပေမယ့် မက်ထရစ်အောင်အောင် ကြိုးပမ်း လိုက်ပါဦးမယ်။ အဆင်သင့်ရင် မောင်နဲ့အတူ မွေး တက္ကသိုလ် မှာ နေနိုင်ဦးမှာပေါ့။

လဆန်း ၁၄ ရက်နေ့ တိုင်ရက်သာ တစ်မြေထဲနေပေမယ့် မတွေ့နိုင်တဲ့ မွေးရဲ့ ချစ်သူကို မျှော်မှန်းလိုက်ပါဦးမယ်။

ချမ်းမြေ့ရွှင်လန်းပါစေ
မောင့်ရဲ့ မွေး

ထိုစာကိုလည်း အတွတ်မှ တစ်ဆင့် ဖရက်သို့ ပေးခဲ့ရ၏။
နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်နီးချိန်တွင် အတွတ်သည် မွေးကို လာ တွေ့၏။ စာမေးပွဲရက်များအတွင်းက နှစ်ယောက်လုံး စာကြိုးစားနေ၍ မတွေ့ခဲ့ကြပေ။

ကျောင်းပိတ်အပြန်တွင် ဝါးခယ်မကို မှာစရာရှိက မှာရန် အတွတ် က သက်သက်လာတွေ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ယခုတစ်ခါ မွေးကို တွေ့တွေ့ချင်း အတွတ်က အံ့သြသွား၏။ မွေး သည် အတော်ပင် ပိန်၍သွားသည်။ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း မို့မို့လေးမှာ ရှည် သွယ်သွယ်ဖြစ်၍နေတော့၏။ မျက်နှာကတော့ ခပ်ပြုံးပြုံးဟန်နှင့်ပင် အတွတ်ကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်၏။

'မွေး ဘာဖြစ်လဲဟင်၊ နေလို့ မကောင်းဘူးလား'

တစ်ခါမှ မထိစဖူး မွေး၏ နဖူးကို လက်နှင့်ထိ၍ မေးလိုက်သည်။

'ဝမ်းပျက်နေတယ်၊ အစားမမှန်လို့ ထင်တယ်။ ဒီနေ့ ဆရာဝန်ဆီက ဝမ်းစစ်တဲ့စာ ရပြီ၊ ဖတ်ကြည့်ပါဦး'

မွေးက ပေးသောစာကို အတွတ်က ဖတ်ကြည့်၏။ ဝမ်းတွင် ဝမ်းကိုက်ပိုးများရှိရုံမက ဥပင် တွယ်၍ နေပြီ။'ဝမ်းက သိပ်မကောင်းဘူး၊ အစားအစာကလဲ မသန့်ရင် ဖြစ်တတ် တယ်'

'မသန့်တာကတော့ မပြောနဲ့။ ဟိုတစ်နေ့က ငါးကြော်ခေါင်းထဲမှာ ပိုးတွေ၊ ပြီးတော့လဲ ထမင်းဆိုင်ဆိုတာလဲ ဘယ်သန့်မလဲ၊ ဒီလိုပဲပေါ့။ ကျောင်းက မနက်ကနေ စာသင်ပြီး ရုံးဆက်သွားဆိုတော့လဲ မနက်စာ မစားရတာက များတယ်။ ရုံးမှာ ခေါက်ဆွဲ ဝယ်ဝယ်စားတာလဲ ဝမ်းပျက် တယ်ထင်ပါရဲ့'

အတွတ်က လျှာထုတ်ခိုင်းကြည့်၏။ မျက်လုံးကို ဖြဲ၍ ကြည့်၏။ မွေးမှာ သွေးအားလည်း အတော်နည်းနေသည်။

'ကိုယ် ဆေးလာပြီး ထိုးပေးမယ်လေ၊ ဒီဂရီ မရသေးပေမယ့် နောက် ဆုံးနှစ် ပထမပိုင်းသမားတွေပဲ၊ ဆေးထိုးနိုင်ပါတယ်'

မွေးသည် သူ့ရောဂါအကြောင်းကို ဆက်၍ ပြောချင်ပုံ မရပေ။ ရုတ်တရက် စကားကြောင်း ပြောင်းလိုက်၏။

'နေပေစေတော့ အတွတ်၊ ခု ဆရာဝန်ကလဲ ဆရာမရဲ့ မောင်ပဲ။ ကဲ သိပ်မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ စာမေးပွဲ ဖြေနိုင်ရဲ့လား'

'မွေးကော ဖြေနိုင်လား'

'ဖြေနိုင်ပါတယ်'

'ကြီးကြီးတင်တို့ဆီ ဘာမှာဦးမလဲ'

'သာကြောင်း မာကြောင်းနဲ့ မွေး စာမေးပွဲဖြေထားတာသာ ပြော လိုက်ပါလေ၊ ဖရက်ကိုလဲ မတွေ့ပါဘူးဆိုတာ ပြောလိုက်ပါ'

'ဖရက်ကို တွေ့ချင်လို့လား'

အတွတ်က မွေးကို သနားသလို မေးလိုက်၏။

'တွေ့ချင်တာပေါ့ အတွတ်ရယ်၊ ဘယ်လို ပြောပါလိမ့်၊ ဒါပေမယ့် ဖရက်နဲ့တွေ့တာတွေ သွားတာတွေ ဒေါ်လေးမူရာသိရင် မွေးကို မိန်းမပျက်၊ မိန်းမပေါ့လေးလို့ ထင်မှာပေါ့၊ အတွတ်နဲ့တောင် မွေး သွားလို့လား၊ ဖရက် ဆီကို တစ်ပတ်တစ်စောင် စာထည့်ပါတယ်။ ကျောင်းပိတ်တော့မှ သူ့အိမ် ကို ရေးလိုက်တယ်'

'သူနဲ့တောင် မတွေ့တာ ကြာသွားပြီ၊ တွေ့ရင်ကော မွေးရဲ့ ဒုက္ခ တွေကို ကိုယ် ပြောလိုက်ရမလား'

'မွေးကိုယ်တိုင် စာရေးလိုက်ပြီးပြီ'

အတွတ်မှာ မွေးကိုကြည့်ရင်း စိတ်မောလှ၏။ နှမြောသလိုလည်း ဖြစ်သေးသည်။ ဝါးခယ်မတွင်နေစဉ်က နှင်းစက်နှင့် ပွင့်လာသော ပန်း လေးလို လန်းလန်းဆန်းဆန်း ရွှင်ရွှင်လေး ဖြစ်၏။ ယခု မြင်ရသည်မှာ မိုးဒဏ်လေဒဏ်ကြားတွင် ပွင့်နေရသော ပန်းလို နွမ်းခွေလုလု ကြွေလုလု ဖြစ်နေတော့သည်။

မက်ထရစ်အောင်စာရင်းများ ထွက်ချိန်တွင် မွေးနာမည်သည် ပါ၍ လာခဲ့သည်။ မေမေ့ထံမှလည်း စာရှည်ကြီးတစ်စောင်ရောက်လာ၏။

သမီးလေးမွေး

> မနေ့က သတင်းစာထဲမှာ သမီး စာမေးပွဲအောင်တာ တွေ့ ရတော့ အိမ်သားတွေအားလုံးပျော်ကြတယ်။ ဖေဖေဆိုတာတော့ မပြောနဲ့တော့၊ စိတ်လွတ်နေတဲ့သူဆိုတော့ ကွေးနေအောင် က တာပဲ။ သမီးစိတ်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်မလဲဆိုတာ မေမေ အမြဲ တွေးလျက်ပါပဲ။
>
> ခုလို စာမေးပွဲအောင်တော့ သမီးလေး ကောလိပ်ဆက်သွား ချင်မှာပဲ။ မေမေကလဲ သမီးကို အားပေးချင်ပါတယ်။ မိခင် တစ်ယောက်အနေနဲ့ သမီးလိုချင်သလောက် ပညာမပေးနိုင်လို့ မေမေဟာ တာဝန်မကျေဘူးဆိုတာ သိပါတယ်။

သမီး ရန်ကုန်မှာ ဘယ်လိုနေရတယ်ဆိုတာကိုလဲ သမီး ဘယ်လိုပဲဖုံးပေမယ့် မေမေအားလုံးသိရလို့ တစ်နေ့မှ စိတ် မပျော်ဘူး။

ဒါပေမယ့် သမီး ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲ၊ ကံ ကံ၏အကျိုး တရား အကြောင်းတရားဆိုတာကတော့ ဘယ်သူမှ မလွန်ဆန် နိုင်ဘူး။ ဆင်းရဲတာဟာ အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခုပဲ ဘယ်လိုပဲ ဆင်းရဲပေမယ့် ကိုယ်ကျင့်တရားမပျက်ဘဲ ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်ဖို့တော့ သမီး သတ္တိရှိရလိမ့်မယ်။

မေမေ မကြာခင် ရန်ကုန်ပြောင်းနိုင်အောင် ကြိုးစားလျက်ပဲ။ မေမေတို့နဲ့တူတူနေရတော့ သမီး စိတ်ချမ်းသာမှာပေါ့။

ထမင်းစားဝိုင်းမှာဖြစ်ဖြစ်၊ ပရိတ်ရွတ်ချိန်မှ ဖြစ်ဖြစ် တစ် နေရာလစ်နေတာ တွေ့ရတိုင်း မေမေလဲ မပျော်ဘူး။

သမီး 'သူငယ်' နဲ့ မတွေ့ရတာကိုလဲ မေမေ့ကို သမီး အပြစ် တင်ချင်မှာပဲ။ ဒါပေမယ့် သမီးရဲ့ ခံစားနေရတဲ့ ဒုက္ခတွေကို ကုန်စင်အောင် သမီးချစ်သူဆီ စာရေးကြည့်ပါ။ ရေးပြီးတော့မှ တွေ့ကြတာပေါ့။

ညတိုင်းတော့ ဓမ္မစကြာ မပြတ်ရွတ်စေချင်တယ်။ သံသရာ မှာ ကျင်လည်သရွေ့ တွေ့ရမယ့် ဒုက္ခတွေက လွတ်မြောက်ရာ အခြေခံတရားကတော့ ဓမ္မစကြာပဲ သမီး။

အတွတ်အပြန်မှာ သမီးစားဖို့ ငါးကြော်နဲ့ ငါးပိကြော်ကို ငရုတ်သီး နည်းနည်းပဲ ထည့်ပြီး ကြော်ပေးလိုက်မယ်။

မိဘလုပ်ကျွေးသူ သမီးကို ဘုရားသခင်ဟာ အစဉ်စောင့် ရှောက်ပါလိမ့်မယ်။

သမီးလေး ချမ်းမြေ့ရွှင်လန်းပါစေ

မေမေ

မွှေးသည် စာရွက်ကို နမ်းလိုက်၏။

'မွှေး ဒုက္ခတွေနဲ့ မွှေးရဲ့ အခြေအနေအမှန်ကို မောင့်ဆီ စာရေး လိုက်ပြီးပါပြီ မေမေ'

သူသည် တိုးတိုးလေးရွတ်ကာ ပြောလိုက်သည်။

စားပွဲပေါ်တွင်မူ အဆင်သင့်ဖြည့်စွက်ပြီး တက္ကသိုလ်ကျောင်းဝင်ခွင့် လျှောက်လွှာသည် လေတိုက်၍ တဖျတ်ဖျတ် လှုပ်နေသည်။

စာမေးပွဲအောင်ပြီးစမို့ မွှေးသည် အရူးလေးနှင့် တူနေသည်။ မျက်စိ ထဲ မြင်နေရသည်မှာ တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ထူး၊ ပြီးတော့ ဖရက်နှင့် လက်ထပ် ကြမည်။

အမှန်တော့ သူ့အတွေးများသည် သက်တန့်ပေါ်တွင် ဉယျာဉ်တည် သော အဖြစ်ကို မွှေးသည် ရုတ်တရက် သတိမရ။ စာမေးပွဲအောင်သော အရှိန်က မွှေးစိတ်ကို ဘက်ထရီအားသွင်းပေးလိုက်သည်နှင့် တူနေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စာဆက်သင်ရန် သူ့လျှောက်လွှာကို သွားတင်ဖို့ ထွက်လာခဲ့ သည်။ ခြံဝတွင် ဒေါ်လေးမူရာနှင့် သွား၍ ဆုံနေလေသည်။ ဒေါ်လေး မူရာသည် အေးစက်စက်ဟန်နှင့်ပင် မွှေး အပြင်ထွက်သွားသည်ကို မကြိုက်သလို ကြည့်နေသည်။

'မွှေး. . . . ကောလိပ်ကို ခဏသွားဦးမယ်'

မွှေးက ကိုယ်ကို အနည်းငယ်ရို့လိုက်ကာ ခွင့်တောင်းလိုက်၏။ ဒေါ်လေးမူရာသည် မွှေး စာမေးပွဲအောင်သည်ကို မသိဖာသာနေဟန်ရှိ ပေသည်။

'အိုင်အေမှာ ဆက်နေချင်လို့ လျှောက်လွှာသွားတင်မလို့၊ ရုံးက ခွင့် တစ်ရက် ယူထားတယ်' မွှေးက ဝမ်းသာသလို မရဲသလို အသံတုန်တုန် နှင့် ထပ်၍ ပြောပြန်သည်။

'ဘာ. . . . အိုင်အေ ဆက်နေမလို့၊ ကိုယ့်ဘဝလဲ ကိုယ်သိဦးလေ၊ ကျောင်းဆက်နေလို့ အိမ်ကလူတွေ ဘာသွားစားမလဲ၊ ဘယ်သူက ထောက်ပံ့ မှာတဲ့လဲ'

ဒေါ်လေးသည် ဒါပဲပြောကာ ပုဏ္ဏရိတ်ပန်းရုံဘက်ဆီသို့ ထွက်သွား သည်။ မွှေးရင်ထဲတွင် ထင့်ခနဲဖြစ်၍ သွားသည်။ ဒေါ်လေးစကားသည် သတိပေးတာလား၊ ဘဝင်မြင့်သည်ဟု ရှုတ်ချတာလား၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် သိဖို့တော့ လိုသည်။ မွှေးက မသိသည်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒါပေမယ့် ထည့်တော့ စဉ်းစားစရာတွေ အများကြီးပင်ဖြစ်သည်။ သူ ကျောင်းဆက်နေလျှင် ကျောင်းစရိတ်တွေ လိုလာမည်။ အိမ်စရိတ်အတွက်လည်း လိုလာမည်။ လူလားမမြောက်သေးသည့် ကျောင်းသားတွေကလည်း အိမ်မှာ ရှိသေးသည်။

မွေးသည် နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လိုက်၏။ အံကို ကြိတ်လိုက်သည်။ သူ့ရင်ကို မတ်မတ်ထားကာ ကားလမ်းဘက်သို့ ခပ်မြန်မြန် ထွက်၍ သွား သည်။

'ဘယ်နည်းနှင့်မဆို အိုင်အေကိုတော့ အောင်ရမည်' သူ့ရင်ထဲတွင် ဒါတစ်ခုကို သတ်မှတ်ထားလိုက်တော့သည်။

အင်းစိန်ကားသည် လှည်းတန်းထိပ် အဝိုင်းကြီးတွင် ရပ်လိုက်သည်။ မွေးသည် တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းကို ဖြတ်ကာ ဘွဲ့နှင်းသဘင်လမ်းမပေါ် တွင် ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာသည်။ ရှေ့မှ ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမဆောင် ကြီးကိုသာ မွေးက အထီးတည်းမြင်နေရပေသည်။ သူဘယ်လောက် မြန် မြန်လျှောက်လာသည်မသိ။ ညာဘက်ရှိ တက္ကသိုလ်ရုံးအနီးရောက်မှ အတော်လေး မောနေမှန်းသတိရလာသည်။ ဖွန်လနောက်ပိုင်း ရောက်နေ ၍ မိုးဦးဆိုသော်လည်း နေရောင်သည် ခပ်ပြင်းပြင် ပူ၍နေပေသည်။ မွေးသည် ရေတမာပင်ရိပ်အောက်ကို ခေတ္တဝင်၍ ရပ်နေသည်။ ရေတမာ ပင်များသည် ရုံးရှေ့ဘွဲ့နှင်းသဘင် လမ်းမကြီးတလျှောက် စီ၍ ပေါက် နေသည်။ရုံးခန်းထဲတွင် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ၏ အဝင်အထွက်မှာ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။ သူတို့မျက်နှာလေးများ ရွှင်လန်းတက်ကြွနေပုံမှာ ဆောင်းဦး၏ ပွင့်စ ပန်းတို့နှင့် တူလှ၏။ ငယ်သွေးကြွဟန် စိတ်ပျိုမြစ် ခြင်း၏ အရောင်ပြန်ဟပ်ဟန်တို့မှာ သူတို့မျက်နှာများ၏ အလှများပေပဲ။ ကျောင်းသူများအားလုံးသည် လှပသည် မဆိုသာသော်လည်း လှသရွေ့ တော့ လှကြသည်။ မလှဘူးဆိုသူတို့ပင် ဝတ်ပုံစားပုံ သပ်ရပ်ကြော့ရှင်း သည်။ နိုင်လွန်ပေါ်စမို့ အသားရောင်လေးတွေမှာ ထူးလှပစွာ နိုင်လွန် သားအောက်မှာ ပေါ်လွင်နေကြပေသည်။

တစ်ဝက်ဖြတ် ဆံပင်ကောက်လေးများကို ဖဲပြားစနှင့် ချည်ထား သည့် ဟန်များမှာလည်း တော်တော်များများလေးပင် ဖြစ်သည်။ ထို ကျောင်းသူတွေထဲမှာ ရေတမာပင်အောက်မှ ရပ်နေသော မွေးကို ကြည့်ရ သည်မှာ တောကြီးကန်းမလေးနှင့်တူနေသည်။ ဘဝ၏ ဒဏ်ချက်များ အောက်မှ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းလေးမှာ ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် ရင့်ရော်နေ သော တံငါသည်၏ မျက်နှာနှင့် တူနေသည်။ မွေးအင်္ကျီသည် ပင်နီဖျင် မဟုတ်၊ ပိတ်အင်္ကျီဖြစ်သည်။ မွေးသည် နိုင်လွန်ပေါ်နေသည်ကို သိပေ မယ့် ပေါ်စ တစ်ကိုက်လေးဆယ့်ငါးကျပ်ကို ဝယ်၍ မဝတ်နိုင်သေးပေ။ သူ့သရက်ထည် ထဘီတိုတိုအောက်မှ ခြေမျက်စိပြည့်ပြည့်လေးသာ ပေါ် နေသည်။ နဖူးမှ ချွေးကို လျှောက်လွှာစာရွက်နှင့် ခပ်ရင်း မွေးသည် လျှောက်လွှာတင်သင့် မတင်သင့်ကို စဉ်းစား၍နေပေသည်။ သက်ကြီး တက္ကသိုလ်ရှိသည်ဆိုပေမယ့် မွေးတက်ဖို့ နေရာ ဝေးလှသည်။ မွေးရှေ့ တွင် ကားများသည် တစ်စီးပြီးတစ်စီး ရပ်လိုက်၊ ထွက်လိုက်၊ ဖြတ်၍ သွားလိုက်နှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေပေသည်။

မွေးလိုချင်သည်က ဆရာဝန်အတတ်ဖြစ်၏။ ကျောင်းမတက်ဘဲ လက်တွေ့ဆင်းစရာတွေနှင့် စာမေးပွဲအောင်ဖို့ ခဲယဉ်းလှသည်။ မွေးနဖူး မှ ချွေးများ စိုလာပြန်သည်။ အင်းလျားရေပြင်ဖက်ဆီမှ တစ်ချက်တစ်ချက် လေအေးများ တိုက်ခတ်လာလျှင် မွေးရင်ထဲတွင် အေး၍ သွားပြန်သည်။

ခုနေများ မောင်တစ်ယောက် ဘယ်ဆီတွင် ရှိနေမည်လဲဟုလည်း သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ မျှော်၍ ကြည့်နေသည်။

စတေရှင်ဝက်ဂွန်း ကားညိုတစ်စီးမှာ မွေး၏ ရှေ့တည့်တည့် လမ်း ပေါ်တွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ကားမောင်းသူသည် မွေးကို စေ့စေ့ကြည့်နေ သည်။

'မောင်'

မွေးက လေသံလေးထွက်ကာ တိုးတိုးလေး ခေါ်လိုက်မိသည်။ မွေး မျက်နှာ ဝင်းထိန်၍သွားသည်။ ကားမောင်းလာသူသည် ဖရက်ပေပဲ။ ဖရက်သည် မွေးကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီးမှ ဆင်းရန် ဖွင့်အံ့ဆဲဆဲ ကားတံခါးကို ပြန်ပိတ်ကာ ကားစက်ပြန်နှိုး၍ မောင်းထွက်သွားလေတော့သည်။

လျှပ်ပြက်သလို မြန်ဆန်သော အချိန်အတွင်းတွင် ဒက်ဒက်နှင့် ဖြစ်လိုက်သည်မှာ တရားမှတ်သလို ဘာမျှ မကြာလိုက်။ ကားသည် မွေး မျက်စိအောက်တွင် ပျောက်၍သွားသည်။ မွေးကိုယ်တိုင်တည်း ဘာ အဓိပ္ပာယ်မှ နားမလည်လိုက်။ ပြီးတော့မှ အသက်မှန်မှန် ပြန်ရှူရသည်။ ဝေ့လာသော မျက်ရည်ကို ပြန်ထိန်းလိုက်ရသည်။ နှုတ်ခမ်းကို ပြန်ကိုက်၍ စိတ်ကို ပြန်တင်းလိုက်ရသည်။ ရေတမာပင်ကို အားပြုကာ လက်တစ်ဖက် နှင့် မြဲမြဲဆုပ်၍ ထားလိုက်ရသည်။ လက်ထဲမှ လျှောက်လွှာစာရွက်ကို မွေးက အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ဖြစ်၍ မြက်ခင်းပေါ် ကြဲပစ်လိုက်သည်။ မျက်စိ ထဲတွင် ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမသည် ဟင်းလင်းပွင့်ကာ မြေပြင်လွင်တီးခေါင် ကိုသာ မြင်လိုက်တော့သည်။

သူသည် အားလုံးကို ကျောခိုင်းလိုက်၏။ ဘွဲ့နှင်းသဘင်လမ်းမကြီး တစ်လျှောက် လျှောက်ကာ ကားဂိတ်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်း လျှောက်သည့်မှာ ပြေးလုလုဖြစ်အောင်ပင် မြန်လှ၏။ကျောင်းကြီးပျော်တို့၏ ကားပုံစံအမျိုးမျိုးများသည် မွေးအနားမှ သီ ကာပွတ်ကာ ဖြတ်၍ ဖြတ်၍ မောင်းသွားကြသည်။

မွေးသည် ခြေထောက်ကို လှမ်းရသည့်မှာ အားယူ မနေရသလို ပင်ပန်းလှ၏။ ယခုပင် စစ်ကိုင်းဆောင်ရှေ့သို့ ရောက်စရှိပေသေးသည်။

'ထွေပြား သစ္စာဆိုသူ မေတ္တာညိုမှု ငြီးပြီထင့်လေ သွေလျားပစ်ခွာ သစ္စာဆိုသူ ရှိပြီထင့်လေ'

စစ်ကိုင်းဆောင်ပေါ်မှ ကျောင်းမသွားဘဲ ကျန်ရစ်ဟန်ရှိသော ကျောင်းကြီးပျော်တစ်ယောက်၏ သူ့အတွေးနှင့်သူ ဟစ်လိုက်သော သီချင်းသံမှာ မွေးနှလုံးသားကို ဆုပ်၍ ချေလိုက်သလိုဖြစ်သွားသည်။ မွေး သည် ဤကျောင်းဆောင်ရှေ့မှ တစ်ဟုန်ထိုး ဖြတ်ပြေးသွားလိုက်ချင်သည်။ ဝေ့လာသော မျက်ရည်က ပြည့်၍ပြည့်၍ လာသောကြောင့် လက်ကိုင်ပဝါ ဖြူနှင့် ခဏခဏ တို့ရသေးသည်။

ဘွဲ့နှင်းသဘင်လမ်းမကြီးဆုံးလျှင် ညာကွေ့ကာ အင်းစိန်ဘတ်စ်ရှိ ရာသို့ အမြန်သွား၏။ မှတ်တိုင်တွင် အဆင်သင့်တွေ့ရသော ကားတစ်စီး ပေါ် ပြေးတက်သွားတော့သည်။

သူ့နောက်မှ အပြေးအလွှားလိုက်လာသော အတွတ်ကိုပင် သူ မတွေ့။ သတိမထားမိတော့ပေ။ တက္ကသိုလ်၏ အသိုင်းအဝိုင်း အလှအပ တို့သည် မွေးအတွက် သုသာန်တစပြင်သာတည်း။

အတွတ်က မမှီလိုက်တော့သဖြင့် ကားဆိပ်တွင် မောလွန်း၍ ထိုင်ချ လိုက်၏။ ကျောင်းသာတချို့က သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်၏။ ဘယ်သူကြည့်ကြည့် သူ့မျက်လုံးများမှာ မြက်ခင်းပေါ်တွင်သာ ပုံကျနေတော့သည်။

> ဖြစ်ပုံကလည်း ပြောမပြောချင်တော့။ မွေး ရေတမာပင်အောက်မှာ ရပ်နေပုံ၊ ဖရက် ကားထိုးရပ်ပြီးမှ ထွက်သွားပုံတို့ကို သူ အားလုံးမြင်လိုက် သည်။ မွေးစာရွက်များ ဆုတ်ဖြဲ၍ ထွက်အသွား အပြေးအလွှား လိုက်မည်။

အလုပ်တွင်မှ ဆရာတစ်ယောက်နှင့်တွေ့၍ ကျွန်ရေရရ ရပ်ကာ စကား ပြောနေရသေးသည်။

ယခုတော့ မွေးကို မမှီလိုက်တော့ပေ။ ယခုတစ်ကြိမ်လည်း နောက် ကျရပြန်သည်တကား။

ဒီလိုအဖြစ်တွေ တစ်နေ့နေ့ဖြစ်လာမည်ကို အတွတ်က သိပြီး ဖြစ် သည်။ သူသည် ဖရက်အကြောင်း မွေးကို ပြောရန် နှုတ်လေးသည်။

ဖရက်က အင်းလျားရေပြင်တွင် 'လှေကလေးကို လှော်မည်' ဇာတ် ထုပ်ကို ဒေါ်ရစ်အောင်ကြီး၊ စတယ်လ်လာ၊ အေမီတို့နှင့် ခင်းကျင်းခဲ့သည် မှာ တတိယနှစ် အင်ဂျင်နီယာသင်တန်းတက်ကတည်းကပင် ဖြစ်သည်။ မွေး၏ဖရက်သည် အရင်လို ရိုးရိုးအေးအေး မဟုတ်တော့သည်ကို အတွတ် က ဘယ်လိုမှ ပြောမထွက်တော့ပေ။

တကယ်တော့ ဖရက်သည် အုံ့ပုန်းလေးပါတကား။

သူ့ရှေ့တွင် ကားတစ်စီး ရပ်ပြန်သည်။ ကားမောင်းသူမှာ ဖရက် ဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ကားဆိပ်သို့ လာပို့ဟန်ရှိသည်။ သူသည် ဖရက်ရှိရာသို့ ထပြေးသွား၏။ ဖရက်က သူ့ကို တအံ့တဩ ကြည့်နေသည်။

'မွေး. . . . မွေးကို မင်းတွေ့လိုက်လား. . . .'

ဖရက်သည် မဖြေသေးဘဲ ကြောင်ပြီး ကြည့်နေပြီးမှ ခေါင်းခါ လိုက်၏။

'ဗြောင်လိမ်တဲ့ကောင်ကွာ. . . . စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ဆင်းမယ်လုပ်ပြီးမှ ကား မောင်းထွက်သွားတာ ငါမြင်တယ်'

'အခု အတွတ် ဘယ်သွားမလို့လဲ. . . . ကိုယ်လိုက်ပို့မယ်'

ဖရက်က အသံတုန်တုန် မျက်နှာပျက်သွားကာ ပြော၏။

'မပို့နဲ့၊ အေမီ့ကို သွားတင်ပါကွာ၊ ငါတော့ မွေးဆီသွားမယ်၊ မွေး စိတ်ချမ်းသာအောင် အားပေးရမယ်၊ ခုတော့ မင်းပြောခဲ့တဲ့စကားတွေ မင်းမေ့ပြီပေါ့၊ အချစ်စစ် အချစ်မှန်ဆိုတာ ဘယ်လို အခက်အခဲတွေ၊ ဖြားယောင်းမှုတွေ တွေ့ပေမယ့် ကျောက်တိုင် ကျောက်စိုင်လို ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ ရှိရမတဲ့။ ထွီ. . . . ရေ. . . . ရေ. . . . ရေလိုအကောင်'

သူသည် ဒေါသအလွန် ထွက်လာကာ အော်ပစ်လိုက်၏။ ဖရက် မျက်နှာသည် ဖြူပြာပြာဖြစ်၍ ကျန်ရစ်သည်။ သူကတော့ နောက်လာ သော အင်းစိန် ဘတ်စ်ကားပေါ် ပြေးတက်သွားတော့သည်။

*　　　*　　　*

နောက်ပိုင်းတွင် မွှေးကို ကြည့်ရသည်မှာ မြေမျက်နှာသွင်ပြင်၏ သွင်ပြင်ဟန်ပေါက်လာသည်။ သူ့နှလုံးသားသည် ရင့်ကျက်လာသည်နှင့် အမျှ သူ့မျက်နှာသည်လည်း တည်ငြိမ်၍ လာခဲ့လေသည်။ တစ်ခါတရံ သာ နှလုံးသားတွင် နာကျည်းခံခက်သော ဒဏ်ရာကို သူ့မျက်လုံး၏ အရိပ် အယောင်တို့မှ တစ်စွန်းတစ်စ မြင်ခဲ့ရ၏။

မွှေးသည် ကလေးမဟုတ်တော့ပြီပဲ၊ နှစ်ဆယ်ကျော်ဆိုသည်မှာ အတွေးအခေါ်တို့ အနည်ထိုင်စ ပြုလာသောအချိန်ဖြစ်၏။ ဟိုတုန်းက တော့ မွှေး၏ နှလုံးသားပြင်တို့သည် ရေမျက်နှာပြင်လို လေညင်းတိုက်ခတ် ရုံမျှနှင့်ပင် လှိုင်းဂယက်ထကာ လှုပ်ရှားခဲ့၏။ တည်ငြိမ်မှုကို မရနိုင်ခဲ့။ ခုတော့ မြေမျက်နှာပြင်လို သူသည် ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်သော စွမ်းရည်တို့ရခဲ့ပြီး တော်ရုံတန်ရုံ လေမုန်တိုင်းဆင်ရုံလောက်နှင့်တော့ မွှေး၏ အသည်းနှလုံး တို့သည် တုန်လှုပ်တော့မည်မဟုတ်ပေ။

မွှေးထံသို့ ရောက်လေတိုင်း အတွတ်က အားငယ်နေမည်လား၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေမည်လားဟု စိုးရိမ်၏။ သို့သော် ကျန်းမာရေးယုတ်လျော့သည်ကလွဲ၍ မွှေးသည် သူထင်သလောက်မဆိုးခဲ့။ စာပို၍ ကြည့်နေသည်ကိုသာ တွေ့ရသောအခါ အတွတ်မှာ စိတ်သက်သာ၍ လာသည်။ မွှေးဖတ်ရန် ရာဇဝင်နှင့် အင်္ဂလိပ်ကဗျာစာအုပ်များကို ရှာဖွေ ပေးပို့ခဲ့၏။ အဝတ်အစားနှင့် ပတ်သက်၍မူ မွှေးနေ့လက်ဆောင်ကိုပင် မွှေးက အတွတ်ထံမှ လက်မခံခဲ့ပေ။

မွှေး အိုင်အေ အထက်တန်းကိုပင် မက်ထရစ်အောင်ပြီး လေးနှစ် ကြာမှ ဖြေဆိုရသည်။ ထိုစာမေးပွဲနီးချိန်တွင် အတွတ်သည် သတင်းတစ်ခု ပြောရ၍ပြ၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင် မွှေးသည် ထိုသတင်းကို ကြားရသောအခါ ဆောက်တည်ရမရ တုန်လှုပ်ရှာလိမ့်မည်ဟု ထင်သော်လည်း မွှေးက သူ ထင်သလို လှုပ်လှုပ်ရှားရှားမဖြစ်။

'ဘယ်သူနဲ့လဲ' ဟုသာ အေးအေးသက်သာ ပြန်မေး၏။

'မေမြို့က အေမီနဲ့၊ သူတို့ စေ့စပ်ပြီးတာ မကြာသေးဘူး၊ ရှေ့အပတ် ထဲ ဖရက်လန်ဒန်မှာ ဆက်သင်ပြီး ဒီဂရီယူမယ်၊ လဗ်ဘရာ ုကော့် ဩမသက်ှ် တက္ကသိုလ်မှာထင်တယ်'

မွှေးက ပြုံးပင် ပြုံးလိုက်သေး၏။ 'စေ့စပ်တာကို သတင်းစာထဲ ထည့်ရောပေါ့၊ အခုလို သူ့ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း နိုင်ငံခြားမှာ ဒီဂရီ ယူနိုင် တာကိုပဲ ဝမ်းသာပါတယ်'

အတွတ်သည် မွှေးစကား ပြန်ပြောနေသည်ကို နားထောင်စဉ် စိတ် ထဲကတော့ ဒေါ်တင်တင်ကြီးကို သတိရနေသည်။ 'အခြေခံချင်း မတူတဲ့ ဂဏန်းနှစ်ခုဟာ ဘယ်တော့မှ ပေါင်းလို့မရဘူး' အတွတ်သည် သက်ပြင်း ချလိုက်၏။ ထိုအမျိုးသမီးတွင် ဒိဗ္ဗစက္ခုများ ရှိလေသလား။ မွှေးသည် အတွတ်ရှေ့မှာပင် နေရာမှထကာ သေတ္တာကို ဖွင့်လိုက်၏။ အထဲမှ တစ်တောင်ပတ်လည်ခန့်ရှိ ယွန်းသေတ္တာတစ်ခုကို ထုတ်လိုက်ပြန်သည်။ ယွန်းသေတ္တာထဲမှာမူ စာရွက်များ တစ်ထပ်ကြီး ဖြစ်လေသည်။

'အဲဒီစာတွေ ဖတ်မလား၊ မောင်က မွှေးဆီ ပေးခဲ့တဲ့စာတွေလေ၊ ဒါတွေက သူ့ဓာတ်ပုံတွေ'

မွှေးသည် ဓာတ်ပုံလေးများကို သူ့လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သောအခါ အတွတ်ရင်ထဲတွင် တုန်တုန်ရီရီဖြစ်သွား၏။ လက်ဆန့်ကာ ဓာတ်ပုံလေး များကို ယူကြည့်လိုက်သည်။ ဓာတ်ပုံနောက်ကျောတွင် 'မောင်မှ အချစ် သို့' ဟု စာတန်းလေးများ ရေးထားလေသည်။ ဖရက်သည် ဓာတ်ပုံထဲတွင် ပြုံးပြုံးအေးအေးလေးဖြစ်၏။ အားလုံးလိုပင် တစ်ပိုင်းပုံများဖြစ်၍ တစ်ပုံမှာ ဆေးတံကိုက်၍ထားသည်။ အတွတ်က ဆေးတံကို ခဲကာ မဲ့တရွဲ့ ပြုံးနေ သော ဖရက်ရုပ်ကို တအံ့တဩကြည့်နေသည်။

'အဲဒီနောက်ဆုံးပုံပေးတော့ မောင့်စိတ်တွေဟာ သိပ်မဟန်တော့ပါ ဘူး။ တန်ဆောင်တိုင်ပွဲတွေမှာ ကျောင်းသူတွေနဲ့ တွဲနေပြီဆိုတာ မွှေး ကြားသားပဲ။ ဆန်းတော့ မဆန်းပါဘူးလေ။ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်လာတယ် ဆိုရင် အသက်ပေးချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ လူတွေလဲ အဝေးကို ခွာပြေးကြတာ ပဲပေါ့'

'အခု ဒီစာတွေ ဘာလုပ်မလဲ. . . . မီးရှို့မလို့လား'

အတွတ်က မွှေးလက်ထဲမှ စာများကို ကြည့်ကာ မေးလိုက်၏။ မွှေး က ထပ်၍ပင် ရယ်လိုက်သေးကာ

'မွေးက မိန်းမပေမယ့် မိန်းမ မဆန်ပါဘူး. . . . ' ဟု ပြောလိုက်၏။

'မောင့်ဆီက စာလာတယ်၊ မွေးစာတွေလဲ သူအားလုံး မီးရှို့ပစ်လိုက် ပြီတဲ့။ သူ့စာတွေလဲ မီးရှို့ပစ်လိုက်ပါတဲ့။ မွေး ဒါမျိုး မလုပ်တတ်ပါဘူး အတွတ်ရယ်၊ ချစ်တုန်းကတော့ 'ချစ်လှချည်ရဲ့' နဲ့ အမျိုးမျိုး ဖွဲ့နွဲ့ခဲ့ပြီး မုန်းမှ မုန်းသလိုလုပ်ကြတာဟာ စိတ်နုလွန်းပါတယ်။ မွေးအသက် ရှိနေ သရွေ့ သူ့စာတွေ၊ သူ့ဓာတ်ပုံတွေကို ရိုရိုသေသေ သိမ်းထားမှာပဲ။ တစ်နေ့ နေ့ သူ့လက်ထဲ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြန်အပ်ခဲ့မှာပါ။ ခုမှပဲ နားလည်တော့တယ် အတွတ်ရေ. . . . လောကကြီးမှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်ကြတာထက် အရေးကြီးတဲ့ လူမှုရေး၊ စားဝတ်နေရေးတွေက တစ်ပုံကြီး ပဲဆိုတာ. . . . '

မွေးက အရှည်ကြီးဆက်ပြောပြန်သည်။

'အမှန်တော့ တွေးကြည့်ကြပြန်ရင်လဲ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ၃၀ မကျော်ခင် ချစ်ကြတယ်ဆိုတဲ့ စိတ်တွေဟာ များသောအားဖြင့် အတွေး အခေါ်ဆင်ခြင်စိတ်တွေ သိပ်မပါလှဘူး၊ နာသအသေညှော ခေါ်မှာပေါ့၊ ရူးရူးမူးမူး စိတ်လှုပ်ရှားနေတုန်း မေ့မရအောင် စိတ်ထဲမှာ စွဲတဲ့သူတွေအဖို့ကျတော့လဲ တစ်သက်လုံး နလုံးသားမှာ ပါသွားတော့တာပဲ'

'အင်းပေါ့၊ ရည်းစားလိုချစ်တာထက် မြတ်နိုးတဲ့စိတ်နဲ့ ချစ်သူတွေ အဖို့ကျတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့ မွေး၊ ဘယ်တော့. . . . အို. . . . ဘယ်တော့မှ မေ့မရ ဘူး'

အတွတ်သည် ယခုအခါ အဓိပ္ပာယ်အများကြီးနှင့် မွေးကို ပြောပြ လိုက်၏။

'ဒါကြောင့် ၁၅၀၀ နဲ့ ချစ်တဲ့သူတွေ ပြတ်လွယ်ပေမယ့် မိဘ မောင် နှမချစ်တွေဟာ ဘယ်လိုပဲ စိတ်နာအောင်လုပ်လုပ် မပြတ်နိုင်တာပေါ့'

အတွတ်ဆိုလိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်လေသလား၊ မလည် သလား အမူအရာ မွေးက မပြသောလည်း စာရွက်များကိုမူ တစ်ရွက်ပြီး တစ်ရွက် လှန်၍ ကြည့်နေရာမှ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ဟန်ပန်မျိုးနှင့် ပြောနေ၏။ အတွတ်က ဓာတ်ပုံများကို မွေးလက်ထဲ ပြန်၍ ထည့်လိုက်၏။ မွေးသည် ၁၀-၁၀-၄၅ နေ့စွဲနှင့် စာတစ်စောင်ကို ထောက်ပြလိုက်၏။

'ဒီစာထဲမှာပေါ့၊ မောင်နဲ့အချစ် စေ့စပ်ပြီး နိုင်ငံခြားမှာ ဒီဂရီ သွား ယူမယ်လို့ သူရေးခဲ့တာလေ'

အတွတ်သည် မွေးထောက်ပြသည်ကို အသာလှမ်း၍ ကြည့်လိုက်၏။

'မေမေသာ သိရင် မေမေ အစက မပြောဘူးလား သမီးလို့ မွေးကို မေးမှာပဲ'

'ကြီးကြီးတင်ကို ဘာမှ မပြောပါနဲ့၊ အမှန်တော့ မင်းတို့နှစ်ယောက် မညားတာကို ကြီးကြီးတင်က သဘောကျပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ကိုယ်တို့ မေမေလဲ ဒီပြောင်းလာတော့မယ်၊ ဟိုမှာ ကေအင်ဒီအိုနေတွ လှုပ်လာတာ သိပ် မဟန်ဘူးတဲ့၊ ပြီးတော့ မင်းတို့အိမ်မှာ ကြီးဒေါ်ခင်လဲ ဆုံးသွားပြီဆို'

'ဟုတ်တယ် မေမေ့အတွက်လဲ ကမာရွတ်ဘက်မှာ အိမ်လေးတစ်ခု တစ်နေ့ မွေးသွားကြည့်တယ်၊ ခြေမသန်တဲ့ ဘကြီးလဲ သူ့သမီးများ လာ ခေါ်လို့ မေမေ့မှာ တာဝန်လွတ်သွားပြီ၊ မွေးငှားထားတဲ့ အိမ်က အိမ်ဆိုရုံပဲ၊ အောက်ခင်းက အုတ်ခဲတွေစီထားတယ်၊ ဝင်းလေးကတော့ ကျယ်သားပဲ၊ တစ်လ ၅၀ ရေမရ၊ မီးမရဘူး'

'အေးကွယ် အဲဒီမှာနေရလို့ ကြီးကြီးတင် စိတ်ဆင်းရဲမလား'

'မေမေ့စာထဲမှာက သားသမီး တကွဲတပြားနဲ့ နေရတာဟာ စိတ် အဆင်းရဲဆုံးပဲတဲ့၊ မွေးအဖို့လဲ မေမေနဲ့ ခွဲနေရတာဟာ သိပ်ပြီး ဟာတာပဲ'

အတွတ်သည် မွေးမျက်နှာလေးကို စေ့စေ့ကြည့်ပြန်သည်။ ရေခဲရေ အေးမြသည်ဆိုသည်မှာ တကယ်တော့ စမ်းရေယဉ်၏ အအေးဓာတ် မမှီ နိုင်ပါကလားဟု တရားကျနေ၏။ ယခုတော့ အအေးဆုံးသော မေမေ့ ရင်ခွင်မှ တစ်ပါး မွေးသည် ခိုဝင်နားစရာ မရတော့ပေ။

မွေးအခန်းဝသို့ လရောက်ရောက်လာမှ အတွတ်သည် မွေးကို နှုတ် ဆက်ကာ ပြန်ခဲ့၏။ ဒေါ်မူရာတို့၏ ခြံကြီးကို ဖြတ်လျှောက်စဉ်တွင် လ ရောက်သည် မြသစ်ရွက်များပေါ်တွင် တောက်ပ၍ နေပေသည်။ အတွတ် သည် လဝန်းကို မော်ကြည့်လိုက်၏။ ထင်းရှူးရွက်မွှားတို့ အဖျားတွင် မပြည့်သေးသော လဝန်းကို မြင်လိုက်သည်။ နက်ဖြန်သည် လဆန်း ၁၄ ရက်နေ့ဖြစ်သည်။ လမင်း၏ ရောင်ခြည်များ သစ်ရွက်နှင့် ပန်းပွင့်လေး များပေါ်တွင် လူးလာလှုပ်ရှားနေသည်ကို ဤခြံကျယ်ကြီးထဲ၌ မြင်ရသော မွေးအဖို့ တစ်ကိုယ်တည်း အားငယ်၍များ နေရှာမည်လား။

သူသည် နောက်ဆုံး စိတ်ကို ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ နောက်နှစ် ဒီဂရီရပြီးလျှင် မေမေ့ကို ဖွင့်ပြော၍ မွေးနှင့် စေ့စပ်လိုက်မည်။ ပြီးတော့ သူလိုချင်သော သီးသန့်လိုင်းဖြစ်သည့် အဆုတ်နာကုသနည်း၊ အဆုတ်ကို ခွဲစိပ်ကုသပုံတို့ကို နိုင်ငံခြားသို့ သွားရောက်သင်မည်။ မွေးက သဘောတူ ညီခဲ့ပါလျှင် လက်ထပ်၍ မွေးကိုပါ တစ်ပါတည်း ခေါ်သွားမည်။

အတွတ်၏ ခြေထောက်များသည် ပေါ့ပေါ့သွက်သွက်လေး ဖြစ်လာ ၏။ နှုတ်ခမ်းဖျားမှ လေအေးအေးဖြင့် လေချွန်ကာ သူ့မျက်နှာ၏ အပြုံး သည်လည်း ကောင်းကင်မှ လမင်းနှင့် ပြိုင်၍ ကြည်ရွှင်နေသည်တကား။

*   *   *

သောင်းကျန်းမှုများ မြန်မာတစ်ပြည်လုံး လှုပ်ရှားနေချိန်တွင် ဖရက် သည် လန်ဒန်ရောက်ကာ အတွတ်အတွက်လည်း စာကြည့်မပျက်ပေ။ အင်းစိန် ကေအင်ဒီအိုများ လက်ထဲကျနေချိန် ခေတ္တသာ ကျောင်းပိတ် ထား၍ ကျောင်းတက်ရက် ပျက်ခဲ့၏။

အတွတ်၏ အမေက ဝင်ဆာလမ်းသို့ ပြောင်းလာ၍ မွေးမေမေက လည်း မွေးငှားထားသော ကမာရွတ်အိမ်လေးတွင် လာ၍နေသည်။ မွေး သည် မိသားစု သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းနှင့် နေရ၍ သူ့ကျန်းမာရေးမှ ပို၍ ကောင်းလာပုံရသော်လည်း မေမေက ခဏခဏဖျားတတ်၏။

တက္ကသိုလ်၏ မရမ်းပင်ပျိုကိုင်းများတွင် ဥဩသံ ဝေလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျောင်းစာသင်တန်းများသည်လည်း ရပ်နား၍ စာမေးပွဲ များ စတင်စစ်ဆေးစ ပြုလာလေသည်။

မွေးသည် အိုင်အေ အထက်တန်းအတွက် နောက်ဆုံးဘာသာကို ကျကျနနဖြေဆိုခဲ့သည်။

စာမေးပွဲခန်းမှ ထွက်လာချိန်တွင် နေပူရှိန်ပြင်းပြနေသလောက် နွေးရှူးလေးများသည်လည်း ထန်လျက်ရှိသည်။ သူသည် ကမာရွတ်ဘက် ကို ခြေလျင်လျှောက်ရန် ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမနောက်ဘက်ကို ထွက်ကာ အင်းလျားကန်ဘေးလမ်းတွင် တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာသည်။ ရပ် ထားသော ဂျစ်ကားစိမ်းတစ်စီးကို ဖြတ်လိုက်လျှင်ပင် 'ကျွန်တော့်ကို ခွင့် ပြုပါခင်ဗျာ' ဟူသော အသံကို ကြားလိုက်ရ၍ မွေး၏ ခြေများ တုံ့ကာ ခေတ္တရပ်လိုက်သည်။ သူ့ရှေ့တွင် သူတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသည့် လူတစ် ယောက် မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ ထိုသူမှာ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ပခုံးကျယ် သလောက် ရင်ကို ချီထား၏။ နဖူးမှာ ကျယ်ပြန့်၍ နှာတံပေါ်သော်လည်း သူ့မျက်နှာသည် ပြေပြစ်လှပသော ရုပ်မဟုတ်ပေ။ ခံ့သည်ဆိုရုံသာ ပြော နိုင်သော ရုပ်ကြမ်းမျိုးဖြစ်၏။ မွေး၏ မျက်နှာမှာ ဣန္ဒြေဆောင်ထားသော် လည်း စိတ်ထဲကမူ ထိတ်၍နေပေသည်။

'ကျွန်တော် ခုလို အနှောင့်အယှက်ပေးရတာ အများကြီး ဝမ်းနည်း ပါတယ်။ ရုတ်တရက် ကြုံတော့လဲ လွဲသွားမှာစိုးလို့ ကမန်းကတမ်း နှုတ် ဆက်ရတာပါ။ ကျွန်တော့်ကို မွေးသိမှာ မဟုတ်ဘူး။ မွေးကိုတော့ ကျွန်တော်သိတာ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်နှစ်ကျော်လောက်ကပဲ'

မွေးသည် ရုတ်တရက် ကြောင်တက်တက် ဖြစ်နေ၏။ ထိုလူ့ဟန်ပန် မှာ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ရှိ၍ ကြောက်စိတ် အနည်းငယ်ပြေ၍ လာသည်။

'ကျွန်မကို သိတယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော့်အထင်ပြောရရင် မွေး မက်ထရစ်အောင်ပြီးစ ကပေါ့။ ဟို ရေတမာပင်အောက်မှာ စာရွက်တွေ ဆုတ်ဖြဲပြီး ထွက်သွား တုန်းကလေ'

မွေးမျက်နှာတွင် ရှက်ရောင်များ သန်းလာ၍ နီရဲသွားတော့သည်။

'ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ရိုင်းသွားသလား'

မွေးသည် ဣန္ဒြေ ပြန်ဆည်လိုက်၏။

'အဲဒီတုန်းက မွေးကို မြင်တယ်လား'

'မြင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က အတွတ်နားမှာ။ မွေးကို တော်တော် စောစောက ကျွန်တော် တွေ့နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မသိဘူးပဲဟာ၊ စာရွက်ဆုတ်ပြီး ထွက်သွားတော့မှ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ထူး ထူးဆန်းဆန်းဖြစ်ပြီး ကျန်ရစ်တယ်။ အဲဒီနေ့က မွေးနဲ့အတွတ် မတွေ့ဘူး လား'

ထိုသူ့ပြောဟန်များသည် မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းများလို ရင်းနှီး လှပေသည်။

'တွေ့ပါတယ်'

'အဲဒီနေ့ညက အတွတ် အခန်းကူးပြီး မွှေးရဲ့ သတင်းကို မေးကြည့် ရတာပဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ မွှေးကို တစ်ဝက်လောက်တော့ သိနေ တာပေါ့၊ နောက်ပိုင်းတော့ ခွင့်မသာခဲ့ဘူး။ အမ်ဘီဘီအက်စ် မလိုက်ဖြစ်ဘဲ စစ်ထဲ ဝင်သွားခဲ့တယ်၊ ခု ခွင့်ရတာနဲ့ စာကြည့်ပြီး ရှိးရှိး ဘီအေလာဖြေ တယ်'

'ဟုတ်ကဲ့. . . . မွှေးကို ခုလို ဂရုပြုတယ်ဆိုတာ သိပ်ဝမ်းသာတာပါပဲ၊ နောက် တွေ့ကြသေးတာပေါ့'

'ပြီးတော့. . . . '

ဆက်လက် လမ်းလျှောက်ရန် ဟန်ပြင်နေသော ခြေလှမ်းမှာ ထိုသူ ၏ 'ပြီးတော့' ကြောင့် ရပ်၍ သွားတော့သည်။

'ပြီးတော့ ကျွန်တော် စစ်ထဲမှာ ဝါးခယ်မက ဆာဂျင်လေးတွေ၊ စစ် သားလေးတွေဆီက မွှေးရဲ့ သတင်းအကြောင်းကိုလဲ စုံစမ်းခဲ့ပါတယ်။ဒါကြောင့် လူချင်း မရင်းနှီးပေမယ့် မွှေးကိုတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက တော်တော် သိနေပြီ၊ ခု မွှေးကို ကျွန်တော် လိုက်ပို့နိုင်ပါသလား'

မွှေးက ပြုံးကာ ခေါင်းခါပြလိုက်၏။ ပါးစပ်မှ 'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်' ဟုသာ ဖြေလိုက်သည်။

'ကျွန်တော့်နာမည်ကတော့ မောင်မောင်နိုင်လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ အတွတ် နဲ့ တွေ့တဲ့အခါ မေးကြည့်ပါ'

'ဟုတ်ကဲ့ မွှေးကို သွားခွင့်ပြုပါဦး'

မွှေးသည် ဒီတစ်ခါတော့ ခွင့်တောင်းကာ ခပ်သုတ်သုတ် ထိုသူ့ အပါးမှ ခွာခဲ့တော့သည်။ ရင်ထဲတွင် ကြောက်စိတ်ပြေသွားသော်လည်း သူနှင့် တစ်ခါဖူးမျှ မတွေ့ဘူးဘဲ သူ့အပေါ် စိတ်ဝင်စားနေသော လူတစ် ယောက်အတွက် အံ့သြ၍နေတော့သည်။

အိမ်ရောက်လျှင် ချွေးသီးချွေးပေါက်ကျကာ မောဲ၍ နေပေသည်။ အတွတ်က သူ့ကို ဆီးကြို၏။

'စာမေးပွဲ ဖြေနိုင်လား မွှေး၊ ကြီးကြီးတင် နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ ကိုယ်လာကြည့်တယ်'

'ဖြေနိုင်ပါတယ်၊ ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ့ခဲ့လို့ အတွတ်ကို မေးမလို့'

မွှေးသည် လွယ်အိတ်ကို စားပွဲပေါ် ပစ်တင်ကာ အတွတ်အနားမှာ လာထိုင်၏။

'အတွတ်မှာ မောင်မောင်နိုင်ဆိုတဲ့ မိတ်ဆွေရှိလား'

အတွတ်က ခဏ စဉ်းစားနေ၏။

'ရှိတာပေါ့ ကိုကိုနိုင်ကြီးလေ၊ သူ့ကို ကိုယ်တို့ကတော့ ကိုကိုနိုင်လို့ ခေါ်တယ်။ အစက တစ်ခန်းတည်း အတူတူပဲ၊ သူက တစ်နှစ် စီနီယာ ပိုကျတယ်။ အကြမ်းဖက်သောင်းကျန်းသူတွေ ထလာတော့ ကျုပ် မနေ နိုင်တော့ဘူးဆိုပြီး ကျောင်းက ထွက်သွားတယ်။ စစ်တပ်ထဲမှာ အခု ဗိုလ်မှူး ဖြစ်ပြီဆိုလားပဲ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ''မွှေးနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်၊ သူက မွှေးကို ရင်းရင်းနှီးနှီး နှုတ်ဆက်လိုက် တာ၊ မွှေးကလဲ တစ်ခါမှ မသိတော့ ကြောင်နေတာပေါ့'

'သိမှာပေါ့၊ အတွတ်က စကားဆုံမိတိုင်း မွှေးရဲ့အကြောင်းကို ခဏ ခဏ ပြောနေမိတာကို ခုမှ သတိထားမိတာ၊ ရေတမာပင်အောက်မှာ မွှေး စာရွက်ဆုတ်ဖြဲပစ်နေတော့ သူက အနားမှာပဲ၊ လူက လူတော်ပါပဲ။ တစ်ဦးတည်းသား၊ အမေပဲရှိတယ်၊ အမေကလဲ လိုလေသေးမရှိ သူ့ဆန္ဒ လိုက်ပါတယ်၊ ကွန်မြူနစ်သဘောတရားဆရာ ကိုအောင်စိုးကြီးနဲ့ တစ်ခန်း တည်းပေါ့၊ သူတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လောက်ထူးဆန်းလဲဆို ကိုကိုနိုင်ကျ တော့ သမထဆရာ'

မွှေးက အတွတ်ပြောသည်ကို ရယ်ချင်လာပုံရ၏။

'အဟုတ်ပြောတာ၊ ဆေးကောလိပ်ရောက်တဲ့နှစ်ကဆို သူ့အခန်းထဲ မှာ တစ်ခါတစ်ခါ သမထထိုင်နေတာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ အဲဒီတုန်း က တိုင်းပြည် အတိဒုက္ခရောက်နေတဲ့အခါ ကျောင်းသင်ခန်းစာကို စွန့်ပြီး ဝင်ဆောင်ရွက်တဲ့ ကျောင်းသားအတော်များများ စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ ချီး ကျူးစရာပဲ။ ကြီးကြီးတင်ပြောခဲ့တဲ့ ကိုယ်ကျိုးမငဲ့တဲ့ စိတ်ဆိုတာမျိုး ထင်ပါရဲ့'

မွှေးသည် သူစ၍မေးသော မေးခွန်းကိုဖြေနေသော အတွတ်၏ စကားကို ဆက်လက်နားထောင်လိုဟန်မရှိတော့သလို လက်ထဲမှ ဖြေဆို ခဲ့ပြီး မေးခွန်းလွှာကို ဖြန့်၍ နေတော့သည်။ သူဖြေဆိုခဲ့သည့်အဖြေများ မှန်မမှန် အတွတ်ကို ပြန်၍ မေးနေတော့၏။

ပြီးတော့မှ ကြီးကြီးတင် အိပ်နေရာသို့ သူတို့နှစ်ယောက် ဝင်လာ ကြသည်။ ကြီးကြီးတင်သည် အိပ်ရာပေါ်မှာ လှဲနေရ၍ ပျင်းရိနေပုံရပေ သည်။ မျက်နှာမှာ ဖြူလျော်၍ အတော်ပင် ပိန်ကျနေပေသည်။

'ခုနပဲ ကြီးကြီးတင်ကို အတွတ် ဆေးထိုးပေးခဲ့တယ်။ တစ်နေ့ နွားနို့ လေးဆယ်သားနဲ့ ကြက်ဥနှစ်လုံးတော့ မှန်မှန်တိုက်ရင်ကောင်းမယ် မွှေး'

မွှေးသည် မေမေ့လက်များကို ဆုပ်နယ်လိုက်၏။ မေမေ့မျက်နှာသည် နှစ်သိမ့်ခြင်းဖြင့် ပြုံးယောင်ယောင်ဖြစ်နေသည်။

'မေမေ့ရောဂါက နားရင် ပျောက်လွယ်တာပဲ၊ ဘာမှ မပူပါနဲ့ မေမေ ရာ၊ မွှေးလခလဲ နှစ်ရာ့ငါးဆယ်တောင် ရလာပြီပဲ။ မေမေ မြန်မြန် ကျန်းမာ လာမှာ၊ ဆရာဝန်တစ်ယောက်လုံး အနားမှာ ရှိနေတာပဲ၊ ဆေးဖိုးလဲ မပူနဲ့တော့'

မွှေးက အတွတ်၏ မျက်နှာကိုလှမ်းကြည့်၍ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပြော လိုက်သောအခါ အတွတ်စိတ်ထဲတွင် အနာဂတ်ကို တွေး၍ ကြည်နူးလိုက် မိပေသည်။

မမအေးသည် ကြက်ဥနှင့် နွားနို့ပေါင်းပြီးသား ထည့်၍ ထားသော ပန်းကန်ကို ဗန်းငယ်တွင် ထည့်ကာ ယူလာသည်။

'မွှေးရောက်နေတာတောင် မမအေး မသိဘူး။ မိလေးနဲ့ မိထွေးလဲ မက်ထရစ်ဖြေနိုင်လို့တဲ့ ရွှင်နေတာပဲ'

'သူတို့ကတောင် မွှေးထက် ဒီဂရီစောရဦးမယ်၊ မွှေးက ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်းနဲ့ ဖြေရတာ'

မေမေသည် မွှေးမျက်နှာကို ကွက်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သောကြောင့် မွှေးစိတ်ထဲတွင် ထင့်၍ သွားပြန်သည်။ မေမေက ထထိုင်၍ မမအေး လက်ထဲမှ ပန်းကန်ကို လှမ်းယူလိုက်၏။ မမအေးက မပေးဘဲ ဇွန်းနှင့်ခပ် ကာ ကလေးငယ်လို ကျွေး၍ နေသည်။

အတွတ်နှင့် မွှေးသည်လည်း အပြင်သို့ ခဏ ထွက်လာကြသည်။

'မင်းကလဲ ကျောင်းမနေရတာတွေ၊ စာမေးပွဲ မဖြေဖြစ်တာတွေ၊ လွှတ်ခနဲ လွတ်ခနဲ မပြောပါနဲ့ကွာ၊ ကြီးကြီးတင် စိတ်မကောင်းဘူး'

'အေးကွယ် မွှေး နောက် သတိထားပါ့မယ်'

'ဒီနေ့ ဓာတ်မှန် မချူကူအ ရော၊ တံတွေးစစ်စာရော ရခဲ့ပြီ၊ ကြီးကြီးတင်ရောဂါက တော်တော်ကျွမ်းနေပြီ။ တကယ်လို့ ဆေးရုံမှာနားပြီး တစ်နှစ် လောက် ကြာလို့ ညာဘက်အဆုတ်ကောင်းသွားရင် ဘယ်ဘက်ကို ခွဲစိတ် ပြီး ထုတ်ပစ်ကုသရင်တော့ ကောင်းမယ်တဲ့။ ဒါက ဒေါက်တာသန်းအောင် ပေးတဲ့ အကြံဉာဏ်ပဲ၊ ကိုယ်လဲ သူ ယူဆပုံကို သဘောကျပါတယ်'

မွှေးက နားထောင်ရင်း ခွေနုန်းနုန်းဖြစ်သွား၏။ ဒီရောဂါမှာ ကြီး ကျယ်ခမ်းနားရုံမက ရှည်လျားစွာ အနားယူရခြင်း၊ အဖိုးတန် အားရှိသော အစားအစာများကို ကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် စားနေရခြင်းမှာ လူနာ များအတွက် စိတ်မောစရာ ဖြစ်သည်ကို မွှေးက နားလည်ပြီးဖြစ်၏။

'ဆေးရုံမှာ နားတာတော့ ပိုပြီး ကောင်းတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ရန်ကုန် ဆေးရုံကြီးရဲ့ အဆုတ်နာအခန်းအကြောင်းကို အတွတ် သိမှာပေါ့'

အတွတ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'နေရာ နေရာဟာ သိပ်လိုတာပဲ၊ တော်ရုံ လူနာဟာ ဒီအခန်းတက် တာနဲ့ အချင်းချင်း ပြန်ကူးမှာတောင် စိုးရတယ်၊ ပြီးတော့လဲ ခုတင် တစ်ခု ရဖို့ဟာ မလွယ်ဘူး'

အတွတ်က စိတ်ပျက်စွာ ပြောပြ၏။

'အေးကွယ် ပိုက်ဆံခန်းကို မွှေး ကြိုးစားမယ်၊ မေမေ သဘောတူရင် တင်ရအောင်'

'ဒါကလဲ မွှေး စဉ်းစားကြည့်၊ အထူးခန်း တစ်ခုလုံးမှ ဒေါက်တာ သန်းအောင်က နှစ်ခုတင်ပဲ ရတယ်၊ တီဘီလူနာတစ်ယောက် တစ်ခါနား ရင် ခြောက်လနေ တစ်နှစ်အထိ ကြာတယ်။ နောက်တစ်ယောက်တက်ဖို့ ဘယ်လောက် စောင့်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ပေတော့၊ ကိုယ် တီဘီ ရိုးရိုးအခန်းဘက်ကျတုန်းက တော်တော် စိတ်မချမ်းမြေ့စရာတွေ တွေ့ ခဲ့ရတာပဲ။ နားချင်တယ် ထားဦး၊ နေရာမရှိလို့ ပြန်လွှတ်ခဲ့ရတာတွေ၊ လာ ပြတုန်းအချိန်က အချိန်မီ ရောဂါအခြေအနေက မဆိုးသေးပေမယ့် နေရာကြောင့် ပြန်သွားရပြီး ပြန်လာတော့ ရောဂါလွန်နေတာတွေဟာ တော် တော် စိတ်မချမ်းမြေ့စရာပဲ။ ဒေါက်တာတွေအနေနဲ့လဲ ဆေးနဲ့ ကုသနည်း သာ တတ်နိုင်တာကိုး၊ အခန်း ပြဿနာ၊ ခုတင်ပြဿနာကို သူတို့ သိပ် ခေါင်းခဲတာပဲ'

'ဒီလိုဆို မေမေ့ကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ'

‘အတွက်လဲ ဒေါက်တာသန်းအောင်ကို တိုင်ပင်ကြည့်မှာပါ၊ ခု ဒီခြံ က လေကောင်းလေသန့် ရသားပဲ၊ ဒီမှာ နားနိုင်ပါတယ်၊ မွေးတို့ ကိုယ့် ကိုယ်လဲ ဂရုစိုက်ပေါ့၊ သောက်ရေခွက်၊ စားခွက် မရောဘဲ သီးခြားထား။ ကိုယ်လဲ ဆေးမှန်မှန် လာထိုးမယ်၊ ဒေါက်တာသန်းအောင်က အခန်းအား တဲ့အခါ အကြောင်းကြားမယ်တဲ့၊ ဒီတော့မှ အထူးခန်း တင်တာပေါ့၊ အထူး ခန်းမှာဆို ကြီးကြီးတင်လဲ စိတ်ချမ်းသာမယ်၊ ရိုးရိုးအခန်းက လူနာအချင်း ချင်း မြင်ရတာနဲ့ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ပြီး ရောဂါတိုးမှာ’

မွေးသည် ခေါင်းငုံ့ကာ နားထောင်မြဲ နားထောင်နေ၏။

‘ကဲ ကိုယ်ပြန်ဦးမယ်၊ ကိုကိုနိုင်လဲ တွေ့တဲ့အခါ အတွတ် ခေါ်လာ ခဲ့ဦးမယ်’

မွေးက ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြကာ ကျန်ရစ်တော့သည်။

*　　　*　　　*

ကိုကိုနိုင် ခွင့်ရက်မစေ့၍ မပြန်သေးခင် အတွတ်သည် နှစ်ကြိမ် လောက် ကိုကိုနိုင်ကို မွေးတို့အိမ်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ကိုကိုနိုင်သည် သူတစ်ယောက်တည်း ခဏခဏ သွား၏။ မွေးတို့မိသားစု ကို တွေ့တွေ့ချင်းပင် မိတ်ဆွေဟောင်းများလို ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံသည်။ တစ်ခါတရံ မျက်နှာပြုံးလိုက် ငိုလိုက်နှင့် ကွေးနေအောင်ကနေသော မွေး အဖေကြီးနှင့်ပင် ခြံထောင့်၌ စကားလက်ဆုံကျအောင် ပြော၍ နေတတ် ပေသေးသည်။

နောက်ဆုံးပြန်ခါနီးတစ်ခေါက်တွင်မူ ကြီးကြီးတင်၏ အိပ်ခန်းထဲ၌ ရောဂါအကြောင်းများ၊ သူ့စစ်တပ်အကြောင်းများကို ပြော၍ ပြနေ၏။ ကြီးကြီးတင်ကလည်း တော်လှန်ရေးအကြောင်း၊ သူ့သာအကြောင်းကို ပြန်လည်ပြောရင်း သူတို့ ရင်းနှီးပုံများမှာ အံ့သြစရာလိုဖြစ်၍ လာတော့ သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်ချိန်တွင်မူ မွေးသည် ခြံဝသို့ လိုက်၍ ပို့၏။ ကိုကိုနိုင်က သူ့ကားကို မောင်း၍ ထွက်သွားသည်အထိ မွေးကို လက်ဖ့ော ယမ်းကာ နှုတ်ဆက်လိုက်သေးသည်။

‘မွေးလဲ တော်တောပိန်တယ် အတွတ်၊ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ခိုင်း ပါဦးဗျာ’

ကိုကိုနိုင်က ကားမောင်းရင်း အတွတ်ကို ပြော၏။

‘ဒဏ်ကလဲ ပြင်းတယ် ကိုကိုနိုင်၊ ရန်ကုန်မှာ ငွေရှာရတယ်၊ ကျောင်း ကလဲ တစ်ဖက် တက်နေရတယ်ဆိုတော့ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ ညနေ ရုံးဆင်းချိန်ကျရင်လဲ သတင်းစာတိုက်တစ်ခုမှာ အလုပ်သင်ပြီး ဝင်ကူ နေတယ်ကြားတယ်။ အဲဒီက သူ ငွေပိုလေး ဘာလေး ရသတဲ့ နိုင်အေသေညငူ အဖွဲ့ထဲတောင် ပါသလိုလိုပဲ။ မွေးက ခေါင်းကလဲမာ၊ ဘယ်သူ့အကူမှလဲ လက်မခံဘူး၊ ပြီးတော့ တီဘီလူမမာတစ်ယောက် အိမ်မှာရှိနေတယ်ဆိုရင် ငွေကတော့ ဒလဟောပဲ၊ သူများ မိန်းကလေးဘဝကို စကြတယ်ဆိုတာက သုညက စရတာ၊ မွေးက သုညမှာ နောက် အနုတ်လက္ခဏာပါသေးတယ်‘

‘ကျွန်တော်တော့ မွေးကို ဘာသဘောကျမှန်းမသိဘူး၊ သိပ် သဘော ကျတာပဲ။ သူ့ပုံစံဟန်ပန်က စစ်သားလို ပြောရရင် မာတယ်၊ သွက်တယ်၊ ထက်ပုံရတယ်ဗျ၊ မျက်လုံးကရော အတွေးအခေါ်နဲ့ စွမ်းရည် အတော်ရှိတဲ့ မျက်လုံးမျိုး’

အတွတ်ရင်ထဲတွင် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာပြန်သည်။ ယခု ရင်ခုန်သံ သည် လွန်ခဲ့သော ခုနစ်နှစ်ကျော် ရှစ်နှစ်လောက်က ရင်ခုန်သံနှင့် ထပ်တူ ထပ်မျှပါတကား။ ဘုရား. . . . ဘုရား လွန်ခဲ့သော ရှစ်နှစ်လောက်က မွေးတို့ အိမ်သို့ ဖရက်ကို သူပင် ခေါ်လာခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

‘စကားပြောပုံကလဲ မရှင်းဘူးလား၊ မပြတ်သားဘူးလားဗျာ၊ ကျွန် တော်သာ မွေးနဲ့ စကားပြောနေရရင် ဘယ်တော့မှ ငြီးငွေ့မယ် မထင်ဘူး’

ကိုကိုနိုင့်စကားသံသည် ကားမောင်းရင်း လေသံတိုးကြောင့် မကြား ရပါစေနှင့်ဟု အတွတ်က ဆုတောင်းမိ၏။ သို့သော် စကားသံများမှာ ပို၍ပင် ပြတ်သားစွာ ကြားနေရပေသည်။

ကိုကိုနိုင်သည် နောက်နှစ်ရက်တွင်ပင် မေမြို့သို့ ပြန်သွားခဲ့ပေသည်။

ဧပြီလ၏ နောက်ဆုံးပတ်သို့တိုင်လျှင် စာမေးပွဲအောင်စာရင်းများ ထွက်လာခဲ့သည်။ မွေးတို့ ညီအစ်မ သုံးယောက်လုံး စာမေးပွဲအောင်မြင် ကြသည်။ အတွတ်သည်လည်း အမ်ဘီဘီအက်စ် ဒီဂရီရ၍ ကိုကိုနိုင် လည်း ဘီအေအောင်၍ သွားတော့သည်။

အတွတ်က သူကိုယ်တိုင် အောင်သည်ထက် မွေး အောင်သည်ကို ပျော်ရွှင်ကျေနပ်၍ မဆုံးပေ၊ သူ့အတွက်မူ လန်ဒန်သို့ ဆက်လက် ပညာ သင်သွားဖို့ စီစဉ်နေသည်။ ဒီကြားအချိန်တွင် မွေးနှင့်

မေမေ့ကို သူ ဘယ်လို ဖွင့်ပြောရပ်ါ။ အလိုလိုသာ မွှေးသည် သူ့စိတ်ကို သိတတ်ပါလျှင် မည်မျှ အဆင်ပြေမလဲဟု စိတ်ကူးကလဲ ယဉ်ပေသေးသည်။ မွှေးက လက်ခံသည် ဆိုမှလည်း မေမေ့ကို ပြောချင်သည်။ မေမေကတော့ ပင်ကိုယ်က ပေးစား ချင်ချင်မို့ မွှေးတို့မေမေကို နားဖောက်ဖို့ အများကြီးလွယ်သည်။ မွှေးကများ ခေါင်းခါလိုက်ပါလျှင် သူ ရင်ကျိုးရချည်ရဲ့။ တစ်ယောက်တည်း မထွေး နိုင်၊ မအန်နိုင်နှင့် နိုင်ငံခြားသို့ ထွက်ခွာရမည့်အချိန်မှာ တဖြည်းဖြည်း နီးလာတော့သည်။

ကြီးကြီးတင်ကို သွားကြည့်ရသည့် ညနေတိုင်း မွှေးမျက်နှာကိုသာ ပန်းပွင့်အလှ ကြည့်သလို ကြည့်၍ ပြန်ခဲ့၏။ သူ့ရင်ထဲတွင် ဘာတွေ ဖြစ်နေသည်ကို စာထဲတွင်လည်း ချရေးလို့မရ၊ ပါးစပ်ကလည်း ဘယ်က စပြောရမည်ကို တွေး၍ မတတ်ပေ။

တစ်ညနေကများ မိုးတွင်းဖြစ်၍ စံပယ်ပန်းများ လှိုင်လှိုင်ဖူး၍ နေချိန်ဖြစ်သည်။ အေးမှတစ်ပါး ကျန်ညီအစ်မ သုံးယောက်မှာ စံပယ်ဖူး များကို ခူး၍ ဗန်းခုံလေးများထဲတွင် ထည့်နေကြသည်။ သူသည် ကြီးကြီး တင်ကို ဆေးထိုးပြီး အိမ်အဝထွက်ကာ မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ မွှေးတို့ ဆီသို့ မျှော်ကြည့်ရင်း စိတ်က အလိုလိုမောနေသည်။ ဤခေတ်တွင် သူ့လို နှုတ်နှေးသူ သူငယ်တစ်ယောက်ရှိနေသေးသည်ဆိုလျှင် မည်သူကမျှ ယုံ မည်မဟုတ်ပေ။

နေ့လည်က မိုးစိမ့်စိမ့်ရွာထားသောကြောင့် မြေမှာ သိပ်နေသည်။ ညနေ နေသာပုံလေးသည် ရွှင်ကြည်ကြည်နှင့် လေကလည်း အေးမြမြ တိုက်လာသည်။ မွှေးအနားသို့ သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မွှေးကို လက်ထပ်ပြီး လန်ဒန်ကို တစ်ပါတည်း ခေါ်သွားမည့်အကြောင်းကို သူသည် ဘာစကားမျှ ပလ္လင်မခံဘဲ ပြောရန် ထွက်သွားတော့သည်။

မွှေးရှေ့ရောက်လျှင် မွှေးသည် လက်ထဲမှ ပန်းပွင့်တစ်ချို့ကို သူ့ကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

'မိုးရေထိသွားပေမယ့် ပန်းကလေးတွေက မွှေးတုန်းပဲ အတွတ်ရယ်'

အတွတ်သည် ဘာမျှ မပြော။ မွှေးကို ကြောင်၍ ကြည့်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းများ လှုပ်ရန် အားယူပြီးမှ

'ကြီးကြီးတင်ဟာ မိုးအေးလို့ထင်တယ်၊ ရောဂါတိုးနေတယ်' ဟု ပြောချလိုက်သည်။

မွှေးသည် သူ့မျက်နှာကို ထိတ်လန့်သလို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်ကာ မြေ ပေါ်မှ ဗန်းခုံကလေးကိုပင် မကောက်တော့ဘဲ အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွား တော့သည်။

အတွတ်သည် သူ့အဖြစ်ကို ရယ်ရမလား၊ ငိုရမလား တွေး၍ မတတ် တော့ပေ။ စိတ်ထဲမှာလည်း ရှုပ်ထွေးလာတော့သည်။ တစ်ချီဖြင့် လွတ်၍ သွားပြန်သည်တကား။

ယခုလည်း မေမေက မွှေးတို့အိမ်ကို သွားနှုတ်ဆက်ရန် ပြောနေ သည်။ မနေ့ကပင် ကြီးကြီးတင်ကို သွားကြည့်ရင်း သူ လာနှုတ်ဆက်မည့် အကြောင်းကို ပြောပြခဲ့သည်ဟု ဆို၏။

သူသည် ကားလေးကို ကိုယ်တိုင်မောင်းကာ ကမာရွတ်ဘက်သို့ ထွက်လာတော့သည်။ မွှေးတို့ခြံဝတွင် ဖီးယက်မီးခိုးရောင်ကားတစ်စီးကို လည်း တွေ့ရသည်။

သူ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လျှင် မွှေးကို ချက်ချင်း မတွေ့ရ။ အထွေးက ဆီးကြိုကာ ကြီးကြီးတင်အိပ်ခန်းထဲသို့ ပို့ပေးလေသည်။

'ဘယ့်နှယ်လဲ ကောလိပ်ကျောင်းသူ အသစ်စက်စက်ကြီးတွေ စာ နိုင်လိုက်ရဲ့လား'

'လိုက်နိုင်ပါတယ်'

အထွေးက သူ့မေးခွန်းကို ဖြေ၏။ ဒီလိုပြောရဖို့ နှုတ်က သွက် သလောက် မွှေးနှင့် ဟိုလို ပြောရဖို့ အချိန်ဆိုလျှင် သူ နှုတ်လေးလှသည်။ ကြီးကြီးတင့် ခုတင်ဘေးတွင် ကိုကိုနိုင့်အမေကို တွေ့ရသည်။

'ဟော. . . . အတွတ်ပါလား၊ ထိုင် သားရေ. . . . မောင်မောင်နိုင့်အမေကို သားသိတယ်မဟုတ်လား'

'သိပါတယ်'

အတွတ်က ပြုံးကာ ပြန်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

'ဒါလဲ ကျွန်မသားဆိုပါတော့၊ ဝါးခယ်မတစ်ဖက်ကမ်းမှာ ခြံချင်း ကပ်ရက် တစ်မြေထဲနေ တစ်ရေတည်းသောက်တွေပေါ့'

ကြီးကြီးတင်က သူ့အကြောင်းကို ဖော်ပြောနေသည်။

'အတွတ်တော့ မောင်မောင်နိုင်ကလဲ ခင်ပါတယ်'

ကိုကိုနိုင့်အမေကြီးမှာ ကိုကိုနိုင်လို မဟုတ်။ အသားလတ်၍ ခပ် နွဲ့နွဲ့ဖြစ်သည်။ ဘယ်တုန်းကများ အမေကြီးမှာ ဒီအိမ်ကို ဝင်ထွက်နေ သည်ကို အတွတ်က မသိပေ။

'သား ဘယ်တော့လောက် လန်ဒန်သွားမလဲ'

'ရှေ့အပတ် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ပဲ ကြီးကြီးတင်၊ ကျွန်တော် မရှိလဲ အား မငယ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်ဆရာ ဒေါက်တာသန်းအောင်ကလဲ လာကြည့်ပါ မယ်တဲ့'

'အေးကွယ် သာဓု သာဓု၊ အတွတ်ကိုလဲ ကြီးကြီး အများကြီး ကျေးဇူး တင်ပါတယ်'

အတွတ်သည် ခေါင်းငုံ့နေ၏။

'ကျွန်တော် မွေးကို သွားရှာဦးမယ်'

သူသည် အဘွားကြီးနှစ်ဦးအနားမှ အသာ ထလာခဲ့သည်။

မွေးတို့အိမ်မှာ တဲသာသာမို့ ယခင်လို စာဖတ်ခန်းဟူ၍ သတ်သတ် မရှိပေ။ မီးဖိုမရောက်ခင် ညီမလေးယောက် စီ၍အိပ်သော အိပ်ခန်းဝတွင် စားပွဲကလေးချ၍ထား၏။ မွေးတို့အားလုံး၏ စာအုပ်များမှာ ထိုစားပွဲပေါ် တွင် ဖြစ်သည်။ အထဲက စာမရှိဘဲ ဖောက်ပြီးထားသော စာအိတ်တစ်ခု ကို တွေ့ရ၏။ စာအိတ်ပေါ်တွင် မွေးသို့ လိပ်စာတပ်ကာ စာအိတ်ဘယ် ဘက်ထောင့်တွင်မူ 'မောင်မောင်နိုင်' ဟူ၍ လက်မှတ်ထိုးထားပေသည်။

သူသည် မီးဖိုခန်းကို ဖြတ်၍ နောက်ဘက် အိမ်အပြင်သို့ ထွက် လိုက်၏။ ခြံစည်းရိုးအနီး တရုတ်စကားပင်အောက်ရှိ ခုံတန်းလျားလေး ပေါ်တွင် မွေးသည် လျှောက်လွှာစာမျက်နှာ ခုနှစ်မျက်နှာခန့် စာရွက်များ ဖတ်၍ နေပေသည်။

'ထိုင်ပါဦး အတွတ်ရယ် အင်မတန် ထူးတဲ့ စာ ဖတ်ကြည့်ပါဦး'

အတွတ်စိတ်ထဲတွင်တော့ ထိုစာမှာ သူ့စားပွဲပေါ်တွင် တွေ့ခဲ့ရ သော စာအိတ်ထဲမှ စာဖြစ်ရမည်ဟု တစ်ထစ်ချ တွက်ပြီး ဖြစ်လေသည်။

'ဘယ်ကလဲ'

'ကိုကိုနိုင့်ဆီကလေ'

အတွတ်သည် စာကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ စာမှာ လက်ရေးနှင့် ရေး ထားသောကြောင့် ပို၍ ရှည်လျားဟန်ရှိသည်။

'မွေးရယ် မင်းစာက ဘာစာလဲ၊ ဝတ္ထုစာမူလား'

အတွတ်က စာဖတ်ရင်း မေးလိုက်မိလေသည်။

မွေး

ယခုစာကို ရေးတဲ့အချိန်ဟာ သန်းခေါင်ကျူးလို့ အရုဏ်ဦးသို့ ပြောင်းတဲ့အချိန်ပေါ့။ တော်တော်လှမ်းလှမ်းဆီက ခပ်ဆွဲဆွဲ တွန် လိုက်တဲ့ ကြက်သံကလေးတွေဟာလည်း လောကဓာတ် တစ်ခုလုံး ကို ပိုပြီး အိပ်မောကျစေမှာပဲ။ လေညင်းကလေးတွေကလဲ လူ တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖျန်းတော့ ပိုပြီး လန်းနေသလိုပဲ။ သဘာဝလောက ကြီးဟာ တယ်ပြီး သာယာပါကလားမွေးရယ်။

ကိုကိုနိုင်တို့မှာ နေ့ရှိသမျှ အချိန်ရှိသမျှ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟဆိုတဲ့ မီးတွေလောင်တဲ့အထဲမှာသာ အာရုံပြုနေကြတော့. သည်လိုသာယာတဲ. အရသာကို ဂရုမထားနိုင်ခဲ့ကြဘူး။ ခုတော့မှာပဲ မွေးဆိုတဲ့ ညီမငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်ရည်ကလေးတွေကို တွက်ချက်ရင်းပဲ စိတ်အာရုံထဲမှာ မွေးရဲ့ သဘာဝ အရသာကလေး တွေဟာ ပျောက်မရအောင် စွဲနေရာက ခုလို သဘာဝအရသာကို ခံစား လိုက်ရပြန်တယ်။

ဟော့ ကိုကိုနိုင်၊ ကမ္ဘာလောကကြီးထဲ ရှိရှိသမျှ အရသာထဲမှာ ဘယ်အရာကို အတပ်မက်ဆုံးလဲလို့ မေးရင် အဲဒီသဘာဝ အေးမြ ကြည်လင် အပြစ်ကင်းစင်ပြီး အားယူနေတဲ့ လေညင်းကလေးတွေ၊ အေးချမ်းပြီး ငြိမ်ဆိတ်ပြီး အိပ်မောကျနေတဲ့ လူ့လောကမှာ ခပ် အေးအေးကလေး ဖျန်းထားတဲ့ လရောင်နဲ့ ပူလောင်မှုကင်းတဲ့ အရုဏ်ဦး ကြက်တွန်သံတွေကို အတပ်မက်ဆုံးပဲလို့ ဖြေရမှာပဲ။

ဒီလို အချိန်မျိုးလေး ကြုံတုန်းမှာ ကိုကိုနိုင် အတပ်မက်ဆုံး အမြတ်နိုးဆုံးဆိုတဲ့ အကြောင်းအရာကလေးတစ်ခုရယ်၊ သူနဲ့ ပတ် သက်တဲ့ မေတ္တာတေးချင်းကလေး တစ်ပုဒ်ရယ်ကိုတော့ ကိုကိုနိုင်ရဲ့ ဝါသနာအလျောက် သီကုံးလိုက်ချင်သေးတယ်။

အင်း ဒါတွေ ရေးပြတော့ မွေးအနေနဲ့ ရယ်လိုက်ချင်မှာပဲ။ ဒါပေါ့ လေ၊ တစ်ဦးရဲ့ ပင်ကိုယ်ကို နားလည်မထားသေးတော့ အမှန်ကို ရုပ်လုံးဖော်ကြည့်လို့ ဘယ်မှာ ရနိုင်ပါလိမ့်။ သိပါတယ်၊ မွေးတို့ အမြင်မှာကတော့ ကိုကိုနိုင်ကြီးဟာလေ ယောကျ်ားကြီး၊ စစ်သား ကြီး၊ အရာရှိကြီး အစရှိသည်ဖြင့်ပေါ့လေ၊ အပြင်ပန်းကို မြင်လိုက် တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း အတွင်းစိတ်ထားကိုပါ တစ်ပါတည်း အရောင်ဟပ်မြင်ကြမှာကိုတော့ သိပါသေးတယ်။ နှလုံးသားကြီးတွေ ကလဲ ကျွဲပခုံးထအောင် ကြမ်းပြီး မာတယ်။ ဦးနှောက်တွေကလဲ ရွှံ့ဗွက်ရောင် ပေါက်ပြီး မကြည်လင်နဲ့ စသည်ဖြင့် မြင်ကြပေမှာပဲ။

မွေးတို့အမြင် သည်လို မြင်မယ်ဆိုရင်လဲ မြင်ကြပေမှာပေါ့။ ကိုကိုနိုင်တို့အနေနဲ့ တချို့ အစိတ်အပိုင်းတွေကို သဘောပေါက် အောင်က လုပ်မှ မပေးနိုင်ကြသေးဘဲကိုး။ အမှန်တော့ ကိုကိုနိုင် တို့လို စစ်သားတွေဟာ အကြောင်းကြောင်းတွေ ဆုံဆည်းကြလွန်း လို့သာ အခုလို တိုင်းပြည်ကာကွယ်ရေးမှာ အမှုထမ်းနေကြရတာပါ။ အသည်းကြမ်းကြီး ပိုက်မွေးလာပြီး ငါကြီးလာရင် စစ်သားကြီး လုပ် ရလိမ့်ဦးမယ်လို့လဲ မသိခဲ့ကြပါဘူး။ သူလို ကိုယ်လို မွေး၊ သူလို ကိုယ်လို ကျောင်းအတူတူနေပြီး ကြီးလာကြရာက အပေါင်းအသင်း ပတ်ဝန်းကျင်တွေနဲ့ ကမ္ဘာ့စစ်မီးတောက်လာတဲ့ အတွင်းမှာ ထားရာ ကနေပြီး ပြဇာတ်က လာကြရသလိုပါပဲ။ တကယ့် တကယ်ကျတော့ သာမန် လုပ်စားကိုင်စားတွေထက်တောင်မှ တစ်ခါ တစ်ခါ နှလုံးသား တွေဟာ နူးညံ့နေကြပါသေးတယ်။ အကြောင်းပြချက်တစ်ခု ပေး မယ်။ သဘာဝတရားဟာ အမြဲတမ်း မျှပေးလေ့ရှိတယ်၊ အမြဲတမ်း အပူချည်းလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ အမြဲတမ်း အအေးချည်းလဲ မဟုတ်ဘူး။ ကာကွယ်ရေးအတွက် လက်နက်ကိုင်ရတဲ့သူဟာ သာမန်ထက်တော့ သွက်ရတယ်၊ မြန်ရတယ်၊ လျင်ရတယ်၊ မာရတယ်၊ ထက်ရတယ်။ ကဲ ဒီလိုချင်း ရက်ဆက် အပူတပြင်း လုပ်နေတာကို ဘယ် အသည်း နှလုံးက ခံနိုင်ဦးမလဲ။ ပေးထားတဲ့ အပူဒီဂရီထက်တိုးပြီး လောင် မြိုက်ခြင်းကို ဘယ်မှာ ခံနိုင်ပါ့မလဲ။ အချိန်တန်တော့လဲ အပူဒီဂရီ ဟာ တက်ရာက ကျလာရတော့တာပဲ။ အဲဒီလို ကျလာတဲ့ အချိန် ကလေးမှာဖြင့်. . . . မွေးရယ်. . . . ဘယ်လောက်များ နူးညံ့ပြီး သိမ်မွေ့ လိုက်မလဲဆိုတာ။ ခုလို သဘာဝ အရသာကလေးတွေကို ဝအောင် ခံစားလိုက်ချင်တယ်။ ချစ်စရာ၊ ကြည်နူးစရာ၊ မြတ်နိုးစရာ အကွက် ကလေးတစ်ကွက် တွေ့လိုက်ရင် ဝအောင် အီအောင် တွေ့ပစ် လိုက်ချင်တယ်။

ကဲ. . . . ကဲ. . . . ကိုကိုနိုင်ဆိုတဲ့ လူနဲ့ သဘာဝ အေးမြသာယာမှုတွေ ဟာ ဘယ်လောက် ဟပ်စပ်လိုက်မလဲဆိုတာကို ဒါလောက်နဲ့ပဲ တစ်ခန်းရပ်လိုက်ပါဦးမယ်။ ဒါလောက်ဆိုရင်ပဲ လူမြင်ရုံနဲ့တော့ အသည်း နှလုံးဟာ သည်လိုနေမှာပဲလို့ ပုံသေနည်းနဲ့ မှတ်မထားနိုင်လောက် ဘူး ထင်ပါတယ်၊ ကိုကိုနိုင်ဟာ လူကြမ်းကြီးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်ပြီးတဲ့နောက် 'လက်ထပ်ကြခြင်း' ဆိုတဲ့ အကြောင်း ပေါ်မှာ ကိုကိုနိုင် ယူဆတာကို တင်ပြပါရစေ။ သမီးရည်းစားတဲ့၊ နှစ်ဖက်မိဘက သဘောတူလို့ မင်္ဂလာဆောင်တယ်တဲ့။ မိန်းကလေးက ရိုးလိုက်တာ ဘာမှ မသိဘူးတဲ့၊ ဒါပေမယ့် အခုအိမ်ထောင်ကျပြီး ကလေးတစ်ယောက်မွေးပြီတဲ့ စတဲ့ စကားလုံးတွေဟာ ကိုကိုနိုင် အတွက်တော့ 'ဘဦး ရေကူးနေသည်၊ ဆေးကု၍ မရပါ' ဆိုတာ လောက်ပဲ။ နားရှိလို့သာ ကြားရတယ်၊ အလွတ်ရနေတယ်၊ တော် တော်လဲ ရယ်စရာကောင်းတယ်၊ ရွံစရာလဲ ကောင်းတယ်၊ အော့နှလုံးလဲ နာတယ်၊ နနွင်းစော် နံတယ်၊ ကြက်သွန်နီနဲ့ ဘဲဥရောပြီး ပန်းကန် ဆေးတဲ့ ရေပုပ်တဲ့ ပစ်ထားတော့ နံတဲ့ အနံ့မျိုးရတယ်။ အဲဒါတွေကို ချစ်စရာတွေလို့ မအောက်မေ့ဘူး။ လူဖြစ်လာကြပြီး သူ့ဘဝအတွင်း တစ်သက်တာမှာ သံပတ်ပေးထားတဲ့ စက်ရုပ်လိုပဲ။ ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ထင်ပါရဲ့။ မွေးကြ ကြီးကြီး လင်မယားလုပ်ကြ၊ အိုကြ၊ သေကြ။ အဲဒီလို မလုပ်မိမှာစိုးပြီး လုပ်နေကြတာပဲ။ တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတဲ့ အသက်ဝိညာဉ် မပါပါဘူး။ ချစ်စရာကလေး၊ ကြည်နူး စရာကလေး၊ သာယာစရာကလေးဆိုတာတွေက အဲဒါတွေနဲ့ တခြား စီပဲ ထင်ပါတယ်။

မွေးလိုက်၊ ကလေးဖြစ်လိုက်၊ အရွယ်ရောက်လိုက်၊ လင်မယား လုပ်ကြ၊ အိုကြ၊ နာကြ၊ သေကြဆိုတဲ့ သံသရာက လူ့ဘဝရဲ့ အတတ် ပညာတစ်ခုနဲ့ပဲ တူပါတယ်။ ကိုယ်ချစ်ချင်တာကလေးတွေ၊ ဟင်း ခနဲ သက်ပြင်းချပြီး လှုပ်ရှားသွားအောင် အကြောတွေစိမ့်၊ အသည်းနှလုံးတွေ ခုန်နေအောင် ချစ်ရာကလေးအတွက် လှုပ်ရှားလိုက်ရတဲ့ လှုပ်ရှားမှုမျိုး ပါမယ်လဲ မထင်ပါဘူး။ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ တကယ့် ပိတောက်ပန်းကလေးများ အနံ့ရတာနဲ့ လူက တုန်နေပြီ။ ပန်းအုံကြီးကို လက်ထဲ ပွေ့ချီလိုက်ရရင် အဟာရပြည့်ပြီး လူကို ဝလာတယ်လို့ကို ထင်ရလောက်အောင် အားရတယ်။ အရောင်တူအောင်၊ အပွင့်တူ အောင်၊ အခက်တူအောင် လုပ်ထားတဲ့ ပန်းစက္ကူလိပ်က ဖြစ်လာတဲ့ ပိတောက်ပန်းကျတော့ ပန်းနဲ့တူတာကလွဲလို့ ဘာတစ်ကွက်များ အရသာတွေ့စရာ ရှိသလဲ၊ မရေးတတ်လို့ စကားတွေ လုံးနေရင်လဲ ခွင့်လွှတ်ပါဦး။ စိတ်ထဲက ပြောချင်တာကတော့ အချစ်ဆိုတာဟာ အလွန်အရသာရှိရမယ့်ဟာ တစ်ခုပဲလို့ ဆိုချင်တာပါ။ အတုတွေကို ချစ်စရာလုပ်နေတာတို့၊ အချစ် ဘာညာပေါ့လေ. . . . ခေါ်နေကြတော့ တကယ့်အချစ်ရဲ့ အနှစ်သာရဟာ ကြာရင် ပျောက်ကုန်မှာစိုးလို့ ခွဲခြားရေးနေတာပါ။ မွေးရယ် ကိုကိုနိုင်ကတော့ မွေးကို ချစ်နေပြီ လို့ ဆိုလိုက်ရင် တစ်လုံးတည်း ပြီးတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မွေးက ပြောမှာပေါ့။ လာပြန်ပြီး အချစ်၊ ဘာအချစ်လဲ၊ နင်ချစ်တာ ငါသိ ပါတယ်လို့ ပြောရင် ကိုကိုနိုင်လိုချင်တာ အချစ်ရဲ့ အရသာပါ။ တစ်သက်အတွက် အဲဒီတစ်လုံးတည်းနဲ့ ပျက်တာပဲ။ အဲဒါကြောင့် အချစ်ကို အလွဲသုံးစားလုပ်တဲ့အထဲ ပါသွားမှာစိုးလို့ ဘာမှလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ထည့်ရေးနေရတာပါပဲ။

ကဲ. . . . ထပ်ပြီး ရေးပြရဦးမယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်လောက်က ကိုကိုနိုင်မှာ အလုပ်လဲ ပြီးသွားလို့ ခေတ္တနားချိန်ကလေးရတယ်။ ကိုကိုနိုင့်မိတ်ဆွေတစ်ဦးမှာ အခါလည် သားကြီး ကလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ အခါလည်သာ ဆိုတယ်၊ ကလေးကြီးက တုတ်တုတ်ဝဝ ဖြူဖြူပုံ့ပုံ့ကြီး၊ သူ့မအေနဲ့ ဖအေက မအားလို့ထင်တယ်။ သူ့ချည်း တစ်ယောက်တည်း ဧည့်ခန်းထဲက ကြမ်းပေါ်မှာ ထိုင်ထားခဲ့တယ်။ မလှုပ်ဘူး၊ ဖုံ့ပုံ့ကြီးထိုင်နေပြီး ရှေ့တည့်တည့်ပဲ သူ့မျက်လုံးက ကြည့် နေတယ်။ ကိုကိုနိုင် သူ့ရှေ့ရောက်သွားတော့လဲ တစ်ချက်ပဲ လှမ်း ကြည့်လိုက်ပြီး မူလ ကြည့်မြဲနေရာပဲ ခပ်တည်တည် ကြည့်နေတယ်။ သူ့မျက်လုံးကြီးက ကြည်မြပြီး ဘာအရိပ်အယောင်မှ မပါဘူး။ အပြစ်ကင်းမဲ့တဲ့ တွေးပုံမျိုး၊ ခြင်္သေ့ကြီးလိုပဲ လက်နှစ်ဖက် ရှေ့ ထောက်ပြီး ပုံ့ပုံ့ကြီးထိုင်နေတာပဲ။ ဝါတော် ငါးဆယ်လောက်ရတဲ့ ဆရာတော်ကြီးများ သမထထိုင်တာ ကျနေတာပဲ၊ ကြည့်ရင်း ကြည့် ရင်းပဲ ကလေးကြီးပွေ့ခေါ်သွားပြီး လမ်းဘေးကဆိုင်မှာ ကြံရည် တိုက်ဦးမှပဲလို့ စိတ်ကူးပြီး သူ့ကို မပြီး ပွေ့ထားတယ်။ ခပ်တည်တည်ပဲ ပါလာတာပဲ။ ကြံရည်ကုလားကလဲ မနေနိုင်ဘူး ထင်တယ်။ သူ့ကို မပြီး ပွေ့ပြန်ရော။ ကုလားလက်ထဲမှာ ဖြူဖြူပုံ့ပုံ့ကြီး ထင်းနေတာပဲ။ ကြံရည်ခွက် ပါးစပ် တပ်လိုက်တယ်။ တပြတ်ပြတ်နဲ့ သောက်တော့ တာပဲ။ ပြီးတော့လဲ စားပွဲပေါ် ပြန်ချထားလိုက်တယ်။ ပုံ့ပုံ့ကြီး ဂွမ်းဆိုင်ကြီး တင်ထားသလိုပဲ၊ သူ့ကို ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း ချစ်စရာ အကွက်တွေ့မလာဘူးလား၊ အင်မတန် သန့်ရှင်းကြည်လင်ပြီး ဘာ ဆေးမှ အရောင်မတင်ရဘဲ သဘာဝတောက်ပနေတဲ့ မျက်လုံး၊ အလွန်သန့်ရှင်းတဲ့ သူ့အတွေးအခေါ်၊ သူ့ရုပ်ရည်၊ သူ့သဘော ကောင်းတာတွေဟာ စိတ်ထဲမှာ လှိုက်လှိုက်ပြီး တက်လာတယ်။ သူ့ကို စားပွဲမှာ ခွဲထားပြီး ကိုယ်က တခြားမှာ ထိုင်နေရတာကို မခံနိုင်ဘူး။ နောက်ဆုံး သူ့ကို တအားပွေ့ပြီး သူ့ကျောကို ပါးနဲ့ အပ်ထားလိုက်ရော။ လက်ထဲမှာ ခပ်အေးအေးနဲ့ သူ့မျက်စိကလေး မှိန်းပြီး အိပ်ပျော်လိုက်လာတယ်။ ကဲ. . . . အသည်းနှလုံးတွေဟာ ကြည်လင်မလာဘူးလား။ သည်နေရာမှာ လုပ်ရမယ်ထင်လို့ ဝတ္တရား အတိုင်း လုပ်တာတွေ တစ်ခုမှမပါဘူး။ အလွန်သန့်ရှင်းပြီး ချစ်စရာ အကွက်ထဲမှာ တစ်ကြိမ် နှစ်မွန်းမိတာပဲ။ အဲဒီ အချိန်ကလေး အတွင်းမှာ ဘယ်လောက်အေးမြပြီး စိတ်သက်သာလိုက်မလဲဆိုတာ တွေးကြည့်ပေတော့၊ အဲဒီလို မွန်းပြီး ဝသွားလောက်တဲ့ ချစ်စရာ အချိန်တစ်ချိန် တွေ့လိုက်တယ်ဆိုရင် လူကို ပိုပြီး အားပြည့်သွား တယ်လို့တောင် ထင်မိတယ်။ နောက်ကျတော့ ဒီကလေးကြီးအပေါ် မှာ ထားလိုက်ရတဲ့ စေတနာ၊ မေတ္တာ၊ အားအားရှိရင်

သူ့ဆီကို သွားနေမိတယ်။ သည်အကောင်ကြီးကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံး ဟာ ဟို ချစ်တယ်ဆိုတာတွေနဲ့တော့ တခြားစီပဲ မဟုတ်လား။

ကိုကိုနိုင့်အနေနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အရမ်းချစ်ပါတယ်လို့ တစ်သက်မှာတော့ တစ်ခါမှ မရှိသေးပါဘူး။ ဘာလို့တုန်းဆိုတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပေမှီချင်မှ မှီတာ။ ကိုယ်က ချစ်တယ် ဆိုပေမယ့် သူက ဟိုလိုနားလည်လိုက်ပြန်ရော။ ရွံသွားပြန်ရော။ အဲဒါလောက်ပဲ ရေးပါရစေတော့။ အတုအယောင်သဘောတွေ များ နေတယ်။ ချစ်စရာအကွက် မရှိဘဲနဲ့တော့လဲ ကိုကိုနိုင့်အနေနဲ့ မညာ ချင်ဘူး။ ညာလို့လဲ ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ရွံလွန်းအားကြီးပြီး ဟန်မလုပ် တဲ့ တစ်နေ့ကျရင် ပေါ်မှာပဲ။

မိန်းကလေးတွေကို မြင်လိုက်ရင် ကိုကိုနိုင့်စိတ်ထဲမှာ သူတို့ရဲ့ လှုပ်ရှားဟန်ပန်၊ သူတို့အတွေးအခေါ်၊ အဲဒါကိုပဲ မှတ်ထားပြီး ပန်းကလေးတွေနဲ့ ရုပ်လုံးဖော်ပြီး ခပ်ဝေးဝေး စိတ်ကူးထဲမှာပဲ သူ ကတော့ နှင်းဆီလိုဟာလေး၊ သူကတော့ စံပယ်ပွင့်လေး၊ သူကတော့ ကလောမှာပွင့်တဲ့ ဒေလီယာကြီး၊ အဲဒါကတော့ ခေါင်ရမ်းပွင့်ညိုးကြီး ပဲဆိုပြီး စာဖွဲ့ စိတ်ကူးယဉ်အရသာခံမိတာပဲ။ ဘာလို့တုန်းဆိုတော့ သူတို့တစ်တွေ အနားကပ်လာရင် ကိုယ်စိတ်ကူးသလို မဟုတ်ဘဲ ဟိုကိစ္စပါလာ၊ သည်ကိစ္စ ပါလာနဲ့ လူရဲ့ အတတ်ပညာတွေ (ပညာ တတ် နိုပ်စက်နည်းတွေ) ဟာ ပါလာတော့ စိတ်ပျက် ပျက်သွား တယ်။

သူ အတတ်ပညာထဲမှာလဲ ကိုယ်နဲ့ နီးစပ်တဲ့ပညာ၊ ကိုယ်နဲ့ မနီးစပ်တဲ့ပညာဆိုပြီး ပါလာတတ်တယ်။ ကိုယ်ချစ်တတ်တဲ့ ပန်း ကလေးနဲ့လဲ နှိုင်းလို့ ရမယ်။ လုပ်ရည် ကိုင်ရည် အစွမ်းမှာလဲ နီးစပ် မယ်ဆိုရင် ချစ်စရာအကွက်၊ စွဲလမ်းစရာအကွက်၊ တစ်သက်မှာ လက်တွဲသွားလို့ရမယ့် အကွက်တွေ ပါလာတယ်။

အဲဒီအခါမှာ အခြေအနေက ခွင့်ပြုရင် နီးစပ်ပြီး နောင်တစ်သက် မှာ မိတ်ဆွေကောင်းအဖြစ် တစ်သက်လုံး လက်တွဲသွားလို့ရတာပဲ။ ပူးပေါင်းလို့ ရတာပဲ၊ အဲဒါမှလဲ တအားတက်ပြီး လောကမှာ ကိုယ် နှစ်သက်တဲ့ လုပ်ငန်းမှာ ရှုပ်ရှုပ်ချွံချွံ လုပ်သွားအား ရှိမှာပဲ။ ကိုကိုနိုင့် အနေနဲ့တော့ အချစ်အကြောင်းကို အဲသည်လိုပဲ နားလည်တယ်။ တိုလီမိုလီတွေကိုတော့ ထည့်လဲ မစဉ်းစားဘူး၊ နားလဲ မလည်ဘူး'

အတွတ်သည် စာဖတ်ခြင်းကို ခဏနားကာ ကိုကိုနိုင် ဘာဆိုလိုသည် ကို စဉ်းစားရသေး၏။ ပြီးမှ ဆက်၍ ဖတ်ရသည်။

'အခု အပိုင်းမှာဆိုရင် မွေးကို ကိုကိုနိုင်က ဟောသည်လို စိတ်ကူးမိတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပထမကြည့်ရတာ ကတော့ ပေမှီတယ်၊ အသားအရေ ပြည့်ဖြိုး ကျစ်လစ်တယ်၊ အချိုးကျတယ်၊ မျက်နှာပြည့်တယ်၊ မျက်လုံးက အေးမြကြည် လင်တယ်၊ ဘယ်လိုပဲ အလုပ်တွေများတယ်၊ ဆင်းရဲလို့ ဖယား ရှုပ်တယ်ပဲ ပြောပြော၊ အဲသည် အကြားကနေပြီး အပြစ်ကင်းတဲ့ တွေးခေါ်ပုံရှိတယ်၊ ဉာဏ်သွက်တယ်ဆိုတဲ့ မျက်လုံးဟာ ပေါ် နေတယ်၊ ကျန်းမာသန်စွမ်းတယ်၊ အများစုနဲ့ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား ကစား လေ့ကျင့်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတဲ့ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်ရှိတယ်၊ သွက်လက်တယ်၊ အမြဲတမ်း ကြည်လင်ပြီး နေတယ်၊ အလုပ် လုပ်နေဖို့ ရွှင်ပျကြည်လင်စွာနဲ့ အသင့်လုပ်ထားတဲ့ ဟန်ပန်ရှိ တယ်၊ လုပ်လဲ လုပ်နေတယ်၊ အသားအရောင်လဲ မဆိုးပါဘူး၊ မိန်းကလေးနဲ့ တူသားပဲ၊ သပ်ရပ်တယ်၊ ယတိပြတ် clear cut ပုံရှိတယ်၊ သန့်တယ်၊ ခန္ဓာကိုယ်အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လုံလောက်ပြီ။

ကိုကိုနိုင်ရဲ့ မူလစိတ်အဝင်စားဆုံးအပိုင်းဖြစ်တဲ့ နှစ်သိမ့် စရာအကွက်တွေ၊ ဟင်းခန် သက်ပြင်းချပြီး အေးအေးကလေး အနားရနိုင်မယ့်အကွက်တွေ (အဲဒါတွေက တစ်သက်တာ တွဲ သွားရမယ့် စွဲလမ်းစရာ၊ ချစ်စရာအကွက်တွေပေါ့) အကြောင်း မြင်သလောက် ပုံဖော်ရန် သဘောထားကြီးတာက စရမှာပါပဲ။ သည့်ပြင် လူတွေကတော့ ပြောမှာပဲ။ မိန်းမဟာ အူတိုမျိုးလို့။ မဟုတ်ပါဘူး၊ အခု မွေးဟာ အသက်နုနုလေးနဲ့ အိမ်ထောင်ကြီး အတွက် တွက်ခြေချပြီး အလုပ်လုပ်နေတယ်။ မောရ ပန်းရမှန်း မသိ လုပ်တယ်။ ကိုကိုနိုင့်မျက်စိရှေ့မှာ မြင်နေရတာပဲ၊ မနိ မကပ် လုပ်နေတယ်၊ အများကိစ္စတွေမှာလည်း ကိုယ်မောလို့ လဲသေပေစေ။

အပြုံးလေး မပျက်ဘဲနဲ့ လုပ်ပေးတာတွေ မြင်နေ ရတာပဲ၊ ဒါမျိုးမှ သဘောထားမကြီးဘူးဆိုရင် ဘယ်ဟာမျိုးကို ဆိုရဦးမလဲ။

တက်လိုက်ချင်တဲ့ တက္ကသိုလ်၊ လိုချင်လိုက်ရတဲ့ ဒီဂရီ၊ အရူးကလေးကျနေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် အောင့်အီးပြီး အိမ်ထောင် ကြီးအတွက် ကျိတ်ပြီး အလုပ်လုပ်နေရတယ်။ ရေဆန်ကို လက်ပစ်ကူးနေသလို နေမှာပေါ့။ တစ်ခါ တစ်ခါလဲ မောပေမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် မမောပါဘူးဆိုပြီး ကျိတ်လုပ်နေတယ်။ ဝတ္တရား မလစ်ဟင်းရုံမကဘူး။ ရေရှည်နဲ့ အကွက်ကျယ်ကျယ်ကြည့်ပြီး စေတနာနဲ့ကို လုပ်ပေးနေတယ်ဆိုတာဟာလဲ ထင်ရှားသားပဲ။ မွှေးရဲ့ရုံးမှာရှိတဲ့ အလွန်တော်ပြီး တတ်နေတဲ့ လူတွေအကြားမှာ မျက်နှာကလေးငယ်ငယ်နှင့် မမှီမကမ်း အကွက်မိအောင် လိုက် နေရတဲ့ ဒုက္ခကိုလည်း မှိတ်ကျိတ်ခံပြီး လိုက်နေတာပဲ မဟုတ် လား။ ထားရာကနေ၊ ကျွေးသလောက်စားပြီး အကွက်မဟာရ အောင် လိုက်နေတာဟာ သာမန်မှ မဟုတ်ဘဲ။ ကိုကိုနိုင်တို့ ဗမာ့ကာကွယ်ရေးတပ်မတော်၊ ဗမာ့မျိုးချစ်တပ်မတော်က ရဲဘော်တွေ စိတ်ထားမျိုးပဲ၊ ဘောင်းဘီဝတ်ပြီး သေနတ်မကိုင် တာဘဲ ကွာတာပဲ။

အတွတ်သည် စာကို ခေတ္တကိုင်ကာ ဆက်မဖတ်ဘဲ နားနေရပြန် သည်။ ခုံစွန်းမှ မွှေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် သူသည် လက်ထဲမှ တရုတ် စကားပွင့်များကို တစ်ဖတ်စီ ချွေကာ ငေးကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေသည်။ အတွတ်သည် စာရွက်ကိုတစ်လှည့်၊ မွှေးကိုတစ်လှည့် ကြည့်မိ၏။ သူတို့ မတော့ ရေးတတ်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း၊ သူ့မှာတော့ ပွဲထဲက ပြောသကဲ့သို့ 'ကျွန်တော်ပြောမယ့်စကားတွေဟာ သူပြောတာနဲ့ အတူတူပါပဲ' ဆိုသလို ပင် ကိုကိုနိုင်မြင်သလို မွှေးကို သူမြင်ခဲ့ပါ၏။ သို့သော် သူသည် သူ့ရင်ထဲ မှာ ခံစားရချက်ကို ကိုကိုနိုင်လို မဖော်ပြတတ်ပါကလား။ ထို့ကြောင့်ပင် သူများရေးထားသောစာကို သူ ဆက်ဖတ်ရပြန်၏။

ကိုကိုနိုင်တို့ စစ်ဗိုလ်ဆိုတာ ကျဉ်းထဲ ကြပ်ထဲ အခက်အခဲ ရောက်လာရင် ကိုယ့်စွမ်းရည် ကိုယ်အားကိုးပြီး ရှုပ်ရှုပ်ချုံချုံ တိုက်ခိုက်တတ်တဲ့ စစ်သားကို ချစ်တတ်တယ်၊ မွှေးကလည်း မွှေးဘဝတိုက်ပွဲမှာ သတ္တိရှိပုံ၊ ခေါင်းမာပုံ၊ ရှုပ်ရှုပ်ချုံချုံ ရှိပုံတွေ ကို ကိုကိုနိုင် အသည်းစွဲခဲ့တာပဲ။

ယောက်ျားတိုင်းဟာ မတူကြပါဘူး။ တချို့ကတော့ ကလော ဒေလီယာလို ဖောင်းဖောင်းအိအိကြီးတွေမှ နှစ်သက်ပေမယ့် ကိုကိုနိုင်ကတော့ ဒါကြီးမျိုးတွေ ကြောက်တယ်။ သူတို့ဟာ အခက်အခဲရောက်လာရင် စွမ်းရည်မထုတ်ချင်ဘဲ သူတို့အလှ ရောင်းစားချင်တာပဲ ရှိမယ်။ အဲဒါမျိုးကြီးတွေက ခန္ဓာကိုယ်ချင်း ပူးပေါင်းလို့ကောင်းမှာ၊ စိတ်ဓာတ်ကတော့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခန္ဓာကိုယ်ချင်း ပူးပေါင်းဖို့လောက်အတွက်နဲ့တော့ ကိုကိုနိုင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် အိမ်ထောင်ကြီးတစ်ခု မထူထောင်ပါရစေနဲ့။ တာဝန်တစ်ခု မယူချင်ပါဘူး။ စိတ်စေတနာ တကယ်သက် ရောက်ပြီး ပူးပေါင်းနိုင်တဲ့ မိန်းမမျိုးကျတော့ တစ်ဘဝလုံး ပခုံး ထမ်း ပိုးပါရစေ။ ကိုကိုနိုင် မမောပါဘူး။ ပြီးတော့ မိန်းမပီသ လွန်းပြီး ထမင်းပွဲ ကိုကိုလာမှ စားမယ်ဆိုပြီး ထိုင်စောင့်နေတာ မျိုးလည်း မလိုချင်ပါဘူး။ ကိုကိုနိုင့်ဘေးမှာ ကိုကိုနိုင့်လို စာဖတ်၊ ကိုကိုနိုင်လိုချင်တဲ့ ဖြေချင်တဲ့ ပြဿနာတွေမှာ နှစ်ယောက် လက်တွဲဖြေရှင်းသွားနိုင်ရင် ကိုကိုနိုင် ကျေနပ်ပြီ။

တစ်နေ့က မေမြို့မှာ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင်း ပါလာတဲ့ ကြော်ငြာ လေးတစ်ခုကို သွားသတိရတယ်။ Tarzan and his mate ဆိုတဲ့ ဇာတ်ကားကို ကြော်ငြာထိုးပြတဲ့နေရာမှာ for the love of Tarzan ဆိုတာ ထိုးပြပြီး . . . .

She made her home
She made her love
She made her culture.

ဆိုတဲ့ စာကိုပြတယ်။ ဒါကိုမြင်တယ်ဆို မွှေးကို ချက်ချင်း သတိ ရတယ်။ အင်မတန် အဖိုးတန်တဲ့ စာပိုဒ်လေး သုံးပိုဒ်ပဲ။ အနောက် က အနုပညာဆရာကြီးက သူ့မင်းသမီးရဲ့ စွမ်းရည်ကို တိုတိုနဲ့ သရုပ်ဖော်ပေးလိုက်တာပဲ။ ကိုကိုနိုင်ဆိုလိုချင်တာလဲ ဒါပဲ။ အဲဒီ သုံးချက်ဖြစ်ဖို့ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ အတော့်ကို ရှားတယ်၊ မွှေး မှာတော့ သဘာဝကိုက ဒီလိုဖြစ်နေတာ ပါရမီတစ်ရပ်ပဲ။ ဒီလို မိန်းမမျိုးဟာ ဒီပြင်လူတွေနဲ့ညားရင် ဟိုလူအဖို့ သိပ် ကံကောင်း တာပဲ။

ဟိုလူဆိုလို့ မွေးမှာ ဖရက် (ခေါ်) တင်အောင်ထွန်းလို့ ခေါ်တဲ့ချစ်သူရှိခဲ့ဖူးတယ်လို့ သိရတယ်။ သူ့အချက်ကို ကိုကို နိုင် ဝင်လုတယ်လို့တော့ မထင်စေလိုပါ။ အဲဒီ လန်ဒန်ပြန်ကြီးကို စောင့်ဖို့ အခွင့်ရှိသေးရင်လဲ စောင့်ပါလေ။ ကိုကိုနိုင်ကလဲ မွေးကို စောင့်မှာပဲ။ အို. . . . ဘယ်လောက်ပဲ စောင့်ရ စောင့်ရ စောင့်မှာပဲ။ စိတ်ပျက်လိမ့်မယ်လို့တော့ မအောက်မေ့နဲ့။ မွေးမှာ ကလေးခုနစ်ယောက် မွေးပြီးသား အအိုကြီးပဲ ဖြစ်နေပါစေ၊ ကိုကိုနိုင်ကတော့ ချစ်မှာပဲ။ အမှန်တော့ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကား လုံးထက် မြတ်နိုးတယ်လို့ သုံးရင် ပိုမှန်မယ်။

ဖရက်လို အချစ် အညွန့်အဖူးကို မပေးတောင်မှ သဗ္ဗေ သတ္တာထက်ကျော်ပြီး ကျွန်တော် မောင်မောင်နိုင့်ကို စေတနာနဲ့ ချစ်စေချင်တာပဲ။

ကဲ. . . . မွေးရယ်၊ အရှေ့ကလဲ ရောင်နီပျို့လာပြီ။ မေမြို့ရဲ့ မိုးတွင်းက ရန်ကုန်လို မဟုတ်တော့ စိမ့်အေးနေတာပဲ။ မွေးဆီ ကို စာရေးနေတယ်ဆို စာလုံးလေးတွေကိုက ကိုကိုနိုင့်ကို ထွေး ခွေးထားသလိုပါပဲ။ စိတ်ထဲရှိတာတွေ ဆက်ရေးရရင် ခုနစ်ည မိုးအလင်းဖြစ်မှာပဲ။ မွေးလဲ စာဖတ်ရလို့ ညောင်းလှရော့မယ်။

အမှန်တော့ ဒီရည်းစားစာဟာ 'တစ်သက်စာ' အတွက် ရေးတာပါ။ အခြေအနေမဟန်ရင်လဲ ဒီစာဟာ နောက်ဆုံးရေး ခြင်းပဲ မွေး။ ဒါလောက်ရှည်လျားတဲ့ စာကို သည်းခံဖတ်တာပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ။

ကိုကိုနိုင့်ကို ခွင့်ပြုပါ။ မွေးတစ်ယောက် ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းမြေ့ရွှင်လန်းပါစေ။

ကိုကိုနိုင်
မေမြို့

အတွတ်သည် စာဖတ်၍ ဆုံးလျှင် သက်ပြင်းကြီးချကာ မွေးကို လှမ်း ၍ ကြည့်ပြန်သည်။ မွေးလက်ထဲတွင် ပွင့်ဖတ်များအားလုံး ခြွေပြီး၍ ပန်း ပွင့်အူတိုင်ပင် မကျန်ရစ်တော့ဘဲ အညှာကလေးတစ်ခုသာ ရှိတော့သည်။ မွေးမျက်နှာကလည်း အပျိုဖော်ဝင်စက ဖရက်ထံမှ စာလေးများ ရတုန်း ကလို ရှက်စနိုး ပြုံးတုံ့တုံ့နှင့် သွေးနီရောင် လွှမ်းနေပုံမရပေ။ သူသည် ခပ်ငြိမ်ငြိမ်အေးအေးပင် စကားပင်ပေါ်ရှိ အပွင့်ဖြူများကို ငေးကြည့်နေ သည်။

'ကိုကိုတွတ်ရေ. . . . မေမေက ခဏ လာပါဦးတဲ့'

ထွေးက သူတို့ရှိရာသို့ ပြေးထွက်လာကာ လာ၍ခေါ်၏။

'အေး. . . . အေး. . . . လာမယ်'

အတွတ်က အထွေးသို့ပြန်ဖြေပြီး သူ့လက်ထဲမှ စာကို မွေးလက်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်၏။

'ကိုယ် ပြန်လာခဲ့ဦးမယ်၊ မွေး ဒီကပဲ စောင့်နေနော်'

မွေးက သူ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ကြီးကြီးတင် အခန်းရှိရာသို့ လျှောက်လာသော်လည်း အတွတ်စိတ်ထဲတွင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး မရှိလှ။ သူအခန်းထဲသို့ ဝင်လာချိန်တွင် ကိုကိုနိုင်၏ မေမေကိုလည်း မတွေ့ရတော့ ပေ။

'သား ကြီးကြီးတင်အနားမှာ လာထိုင်ပါဦး။ မောင်မောင်နိုင့်အမေလဲ ခုပဲ ပြန်သွားတယ်'

အတွတ်သည် ကြီးကြီးတင် ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ မျက်နှာ အရောင်မှာ အင်မတန်ဖျော့တော့၍ သွေးအားနည်းဟန် ရှိသော်လည်း ကြီးကြီးတင် မျက်လုံးများသည် အရောက်တောက်ပ၍ နေပေသည်။ သို့သော် လက်ချောင်းများက မြှောက်ရသည်ကိုပင် အနိုင်နိုင် အားယူရဟန် ရှိ၏။

'သား သွားခါနီးမှာ ကြီးကြီးတင် ပြောစရာတွေ အများကြီးရှိတယ်'

ကြီးကြီးတင်က သားဟု ခေါ်လိုက်တိုင်း သူ့ရင်ထဲတွင် ဒိတ်ခနဲ ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်၍သွား၏။

'ကြီးကြီးတင်တို့ အခြေအနေကိုလဲ သားလဲ သိပြီးသားပဲ။ ကြီးကြီး ဟာ မောင်အောင်တို့ မောင်နောင်တို့ မရှိကြတော့တဲ့နောက် အတွတ်ကိုပဲ သားလို ချစ်ခဲ့တယ်။ ဒီတော့ သားကို ကြီးကြီး ပြောခဲ့ချင်တယ်။ ကြီးကြီး ရောဂါဟာ အပြုအစုကောင်းလို့ အသက်ရှင်နေတာပဲ။ အရွယ်ကျလို့ အားဆုတ်ချိန်မှာ ကျွမ်းနေတဲ့ တီဘီရောဂါသမားတစ်ယောက်အဖို့ အသက်ရှင်ဖို့ရာ မျှော်လင့်စရာမရှိပါဘူး။ ဒီတော့ ကြီးကြီးတင် မျက်ကွယ် ရောက်ရင် အေးတို့ ညီအစ်မတွေဟာ ဘယ်လောက် ကသီမလဲဆိုတာ သား တွေးမိမှာပဲ။ သူတို့မှာ အဖေကျန်ရစ်တယ်ဆိုပေမယ့် ဦးနှောက်က ကျပ်ပြည့်တဲ့သူမဟုတ်၊ အဲဒီ အဖေကပဲ သူတို့ကို အားကိုးရမယ်။ သား သိတဲ့အတိုင်း အဒေါ်တွေကလဲ မွေးတစ်ယောက်

လာနေတာတောင် ဘယ်လိုနေရလဲ။ တိတိကျကျ တာဝန်ယူအားကိုးဖို့ဆိုတော့ ဆင်းရဲတဲ့ သူတွေအတွက် ဆွေမျိုးဟာ မရှိဘူး။ အေးကလဲ အကြီးဆုံးပေမယ့် အင်မတန်အေးရာတယ်။ သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့ ကြီးကြီး ဘယ်လိုမှ တိုက် တွန်းလို့ မရဘူး။ ဒီတော့ မွေးကို လက်ထပ်ပေးခဲ့ဖို့ ကြီးကြီးတင် စီစဉ် ချင်တယ်'

အတွတ်၏ မျက်နှာကလေးမှာ ရွှင်ရွှင်ပျပျတောက်ပလာသည်ဟု အတွတ်က သူ့ကိုယ်သူ ထင်မိ၏။

'ဟုတ်ကဲ့. . . . ဒီအစီအစဉ်ဟာ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်'

'ဘုရား. . . . ဘုရား' အတွတ်သည် ရင်ထဲတွင် အလိုလို ဗိုလာပြန်၏။ ဘုရားသိကြားမလို့ သူနှင့် မွေးကို ပေးစားချင်သည့်အကြောင်း ကြီးကြီးတင် က ဖွင့်ပြောခဲ့ပါလျှင် သူသည် ဒီတစ်ခါတော့ ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ မည်။ ကိုကိုနိုင့်စာတွေ ဘာတွေက မွေးစိတ်ကို လှုပ်ရှားလာအောင် တတ်နိုင်တော့သည်မှ မဟုတ်။ သူက အတင်းဝင်လုသည်လည်း မဟုတ်။ အကြောင်းက အလိုလိုဖြစ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

'သားကလဲ မွေးစိတ်ကို သိတဲ့အတိုင်း တစ်ချီ တစ်ချီ အင်မတန် ခေါင်းမာတယ်။ သူ့ဖရက်ကလွဲလို့ ကမ္ဘာမြေပြင်မှာ ယောကျ်ားမရှိတော့ သလိုပဲ။ ဖရက်နဲ့ မွေးဟာ ပူးပေါင်းလို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး အတွတ်။ မွေးရဲ့ ဒုက္ခသုက္ခတွေကို သိတဲ့တစ်နေ့ ဖရက်ဟာ မွေးကို စွန့်ပြေးမယ့် သူငယ် လေးပါ'

အတွတ်သည် စိတ်ထဲမှ ပြုံးမိ၏။ မွေး၏ နောက်ပိုင်းဇာတ်လမ်းကို ကြီးကြီးတင် မသိရှာသေးသော်လည်း ကြီးကြီးတင် ဗေဒင်ကြိုဟောသကဲ့ သို့ ဖြစ်လာခဲ့ပေပြီ. . . .။

'မွေးအပေါ် သဘောထားကြီးကြီးနဲ့ စောင့်ရှောက်နိုင်မယ့်သူမှ မွေး လက်ထပ်လို့ ဖြစ်မှာပဲ၊ ဒီတော့ ကြီးကြီးတင် ဆန္ဒက'

အတွတ်ရင်များသည် တဆတ်ဆတ်ခုန်ကာ လက်ဖျားများ အေး လာ၏။

'မောင်မောင်နိုင်နဲ့ မွေးကို. . . .'

နောက်ဆက်သော စကားလုံးများကို အတွတ်သည် မကြားသလို ဖြစ်သွား၏။ မျက်လုံးက ပြာတာတာဖြစ်သွားကာ ရင်ထဲ၌ လှိုင်းတံပိုး ထလာသလို မခံရ ကြပ်လာတော့သည်။ ဒဏ်ရာပြင်းထန်ဆုံးရ၍ သေအံ့ ဆဲဆဲလူနာတွေ့ချိန်ကပင် သူ ဒါလောက် စိတ်မလှုပ်ရှားဖူးပေ။ မျှော်လင့်ချက် ဆုံးပြန်ပြီတကား။

'မောင်. . . . မောင်. . . . နိုင်'

သူသည် တစ်လုံးစီ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ရေရွတ်၏။ ကြီးကြီးတင် က ဘာမျှ သိရှာဟန်မတူပေ။ စကားစဉ်မပျက် ဆက်ပြော၏။

'အေး. . . . မောင်မောင်နိုင်ဟာ မွေးအတွက် အကောင်းဆုံး လက်ထပ် သင့်တဲ့လူလို့ ကြီးကြီးတင် ယူဆတယ်။ သူ့မှာ သဘောထားကြီးရုံမက အတော်ဆုံး အရည်အချင်းက သူဟာ ကိုယ်ကျိုးကြည့်တတ်တဲ့ သူငယ် မဟုတ်ဘူး။ သူ့အမေကလဲ သုံးလေးခေါက်ရှိပြီ။ လာပြီးတော့ မွေးကို တောင်းနေတယ်'

အတွတ်သည် တင်းထားသမျှ အားတွေကို အကုန်လျှော့ပစ်လိုက် ၏။ ကိုကိုနိုင်က စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ပေပဲ။ တိုက်ပွဲတစ်ပွဲကို အောင်နိုင် ရေးအတွက် နည်းပရိယာယ်အမျိုးမျိုးသုံးကာ စစ်ဆင်ရေးတွင် ဘယ် တောင်ပံတွင် ဘယ်သူချီတက်၍ ညာတောင်ပံတွင် ဘယ်သူက ဘာ လက်နက်ကို သုံးရမည်ကို ခန့်ခွဲတတ်သူဖြစ်၏။ မွေးကို ရဖို့နေရာတွင် လည်း တစ်ဖက်က လူကြီးချင်း လွှတ်၍ ချဉ်းကပ်၏။ တစ်ဖက်က မွေး၏ စခန်းသို့ သူကိုယ်တိုင် ထိုးဖောက်လာ၏။ အတွတ်သည် သူ့ကိုယ်ကို အလိုလို အထင်သေးသလို ရွံ့သလိုလိုဖြစ်လာသည်။ ရရှိသည့် အခွင့် အရေးကို မြန်မြန်ထက်ထက်နှင့် ယိုင်ယိုင်ညွတ်ညွတ်ပြုရမည့်နေရာတွင် သူသည် ဘာကြောင့် နှောင့်နှေးခဲ့သည်ကို မတွေးတတ်ပေ။ ကြီးကြီးတင် စကားသံသည် အဝေးကြီးမှ ပြောသလို တိုးတိုး တိုးတိုး ကြားနေရ၏။

'ကြီးကြီးတင် တောင်းပန်ချင်တာကတော့ အတွတ်က အတွတ်ရဲ့ ညီမလေးကို ကူပြီး နားချပေးပါ'

ကြီးကြီးတင်သည် စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်၏။ အတွတ်သည် သူ့စိတ်ကို သူ ယခုမှ နားလည်၏။ အမှန်တော့ ကြီးကြီးတင်က သူ့ကို သားလိုချစ်သည်။ မွေးတို့က အစ်ကိုလို ချစ်သည်။ ဒီလို မြတ်နိုးသန့်စင် သော အချစ်နှင့် သူ့ကို အားထားတိုင်း သူသည် မွေးအပေါ် ချစ်ခွင့်ကို ဖွင့်ပြောဖို့ရာ၌ တုံ့ဆ တုံ့ဆနှင့် နှောင့်နှေးမိခြင်းဖြစ်၏။ ယခုတော့လဲ အစ်ကိုတစ်ယောက် စိတ်မျိုးမွေး၍ ညီမငယ်နောင်ရေးကို မျှော်ခေါ်ကာ နားချပေးရဦးတော့မည်။ သူချစ်သောသူအား သူများနှင့် လက်ဆက်ရန် နားချသောအလုပ်ဆိုသည်မှာ ဆင်းရဲတကာ့ ဆင်းရဲတွင် ကြီးစွာသော ဆင်းရဲပါတကား။

‘သား မသွားခင် ကြီးကြီးတင်ကို ဒါတစ်ခုတော့ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပါ။ ကြီးကြီးကလဲ စိတ်ချမ်းသာနိုင်မှာပဲ။ မွေးက သားကို ချစ်လဲ ချစ်တယ်။ နာလဲ နာခံပါတယ်’

အတွတ်သည် ကြီးကြီးတင်မျက်နှာကို စူးစိုက်၍ ပြန်ကြည့်မိ၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ချွေးများ ပြန်သလို ပူရှိန်လာပြန်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီးတင် စိတ်ချမ်းသာအောင်နေပါ၊ ဒီရောဂါက စိတ် ချမ်းသာဖို့ အရေးကြီးတယ်။ အတွတ် မွေးကို ရေလည်အောင် ပြောပြပ့ါ မယ်။ မွေးဟာ ခေါင်းမာတယ်ဆိုပေမယ့် အမေကို သိပ်ချစ်ပြီး အမေ့ အတွက်ဆိုရင် သိပ်ငဲ့တဲ့ မိန်းကလေးပါ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သားရယ်၊ သူ့ကိုယ်သူ စက်ကြီးလို အောက်မေ့ ပြီး မွေးတစ်ယောက် မနားမနေ အလုပ်လုပ်သွားဖို့ကိုလဲ ကြီးကြီးတင် မကြည့်ရက်ဘူး။ ပြီးတော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကရော ခံနိုင်မလား၊ မွေးဟာ အသက်တိုမယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုကိုနိုင်နဲ့ဆို သူ နားရမှာပဲ။ ကျွန်တော် ခုပဲ သွား ပြောမယ်’

အတွတ်သည် စိတ်ထဲမှ အားတင်းကာ ထိုင်ရာမှ ထလျှောက်လာ၏။ ကြီးကြီးအနားမှာ ကြာကြာမနေချင်ပေ။ မွေးအနားရောက်ချိန်ထိ အံကြိတ် ထားမိပေသည်။ အသက်ကိုလည်း ပြင်းပြင်းရှူပစ်လိုက်၏။

‘မရွှေမွေးရဲ့ ခင်ဗျားကတော့ ဘာမှ မသိဘူး၊ သိရဲ့လား။ ကျုပ်မှာ တော့ ကျုပ်အသည်းကွဲရမယ့် ဇာတ်လမ်းကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဝင်ကရတော့ မယ် သိလား’

အတွတ်သည် ယခုလိုပင် အော်၍ ပြောလိုက်ချင်သော်လည်း စကား လုံးများသည် နှုတ်ဖျားမှ မထွက်ပေ။ ဒီလိုသာ မျိုသိပ်ဖန်များလျှင် စကား လုံးတို့ အဆုတ်မှာ ကြပ်ကာ တီဘီရောဂါ စွဲရချည်ရဲ့။

‘မွေး ကိုကိုနိုင့်ဆီကစာ ဖတ်ပြီးတော့ ဘယ်လို စဉ်းစားလဲ’

‘ဘယ်လိုမှ မစဉ်းစားဘူး’

ခပ်အေးအေးပင် ပြန်ဖြေသည်။

‘တစ်ခုခုတော့ စဉ်းစားရမှာပေ့ါ မွေး’

‘ဘာ’

မွေးသည် မျက်လုံးလေးပြူးကာ သူ့ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့် ၍ မေး၏။

‘စဉ်းစားရမယ်လို့ ပြောတာ၊ မွေးရဲ့ လက်ထပ်ရေးဟာ မွေးတို့ မိသားစုရဲ့ နောင်ရေးပဲ။ မွေးက အားမာန်တွေတင်းပြီး ဒီခရီးအထိ လာခဲ့ တာ ဝတ္တရားကျေပါတယ်။ ရှေ့ဆက်ပြီး ကြီးကြီးတင်မရှိတဲ့နောက် မွေး တို့ညီအစ်မ တစ်သိုက် နေရေးထိုင်ရေးဟာ မလွယ်ဘူး’

‘အတွတ်ကလဲကွယ် ဒီတစ်ခါ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် စကားတွေ ပြော လိုက်တာ’

မွေးသည် မျက်လုံးကလေး ပြူးရယ်ရယ်နှင့် ငယ်ငယ်တုန်းက ဟန် မျိုး နှင့် သူ့ကိုဆို၏။ အတွတ်ကတော့ အလွန် မျက်နှာညှိုးနေတော့သည်။

‘မှန်တယ် မွေး၊ ဟိုတုန်းကတော့ မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ဟာ လယ်ကွင်းဘေး မှာ ရန်ဖြစ်ကြတဲ့အချိန်ပဲ။ တည့်တဲ့အခါလဲ ပြေးလွှားကစားတဲ့အချိန်တွေ ပေ့ါ။ ခုတော့ တို့များ နှစ်ယောက်ဟာ တို့ဇာတ်လမ်းတွေမှာ ဇာတ်ကောင် တွေ ဇာတ်လိုက်တွေအဖြစ် ပါလာကြရပြီ။ ဒီတော့ တို့ဟာ တစ်ခါတလေ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားပြီး လေးလေးနက်နက် ပြောရတော့မယ်’

မွေးမျက်နှာသည် အံ့သြသလို တစ်မျိုးပင် ပြောင်းလဲသွားကာ အတွတ်ကို လေးလေးစားစား ကြည့်၏။

‘ကြီးကြီးတင် ရောဂါအခြေအနေကလဲ တိတိလင်းလင်း ဖွင့်ပြောရ ရင် သိပ်မဟန်ဘူး၊ ဆေးရုံမှာ နားခွင့်ရလို့ အခန်းရတောင် အနည်းဆုံး ခြောက်လ၊ အများဆုံး တစ်နှစ်ပဲ။ သူ မရှိတဲ့နောက် အတွတ်တို့က မွေး တို့ ညီအစ်မတစ်စုကို မောင်လို အစ်ကိုလို. . . .’

သူသည် အသံများတုန်လာလွန်း၍ စကားကို ခဏရပ်ထားရ၏။ မျက်လုံးကို မွေးမျက်နှာကမှ လွှဲပစ်လိုက်ကာ ခြံစည်းရိုးတန်းရှိ ကင်ပွန်း ချဉ်ပင်များပေါ်သို့ ကြည့်လိုက်ရ၏။ နောက်စကားလုံးများအတွက် မနည်း အားယူရပြန်သည်။

‘. . . . စောင့်ရှောက်နိုင်တယ်ဆိုဦး၊ အဝေးကပဲ နေနိုင်ကြမယ် မဟုတ် လား။ ဦးလေး ထွန်းအေးဆိုတာကတော့ သူ့ဘဝက သွားပြီပဲ။ မွေးက ဒီလိုပဲ ဆက်အလုပ်လုပ်သွားဦးမယ်ဆိုဦး၊

ပင်ပန်းလွန်းလှတယ်။ အငယ်မ တွေက ဒီဂရီရအောင်၊ ပြီးတော့ ကြီးကြီးတင် စရိတ်ကြွေးတွေ ဘယ်လို တင်လာပြီဆိုတာလဲ အတွတ် သိပါတယ်။ ဒီတော့ လက်လျှော့လိုက်ပါ မွှေးရယ်။ မင်း လက်ထပ်ပါတော့။ မွှေးလက်ထပ်မှပဲ ကြီးကြီးတင်လဲ အသေဖြောင့်မယ်။ အားလုံးအဖို့လည်း ပြေပြေပြစ်ပြစ် ချောချောမောမော ရှိမယ်'သူ့အသံသည် ပြောရင်း တိမ်၍ ဝင်သွားသည်။ တံတွေး မျိုချလွန်း ၍ လည်ချောင်းက ခဏခဏ လှုပ်ရှားနေ၏။

'ပြီးတော့ ကိုကိုနိုင်အပေါ်မှာ အမြတ်ထုတ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကိုကို နိုင်ကလဲ အားလုံး သိပြီးသားပဲ။ သဘောထားကြီးတယ်၊ ပညာတတ်တယ်၊ ရည်မွန်တယ်၊ အမျိုးချစ်တဲ့စိတ် ရှိတယ်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုမှ လက် မထပ်ရင် ဘယ်သူ့ကို လက်ထပ်မလဲ မွှေး။ ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကိုယ် နှိုင်းယှဉ်ပြရရင် ဖရက်ဟာ တကယ်ဆို မွှေးကို လက်မထပ်ရင် နေပါ။ ဒုက္ခတွေ အနန္တ ရောက်နေပြီလို့ သိတဲ့အချိန်မှာ မိတ်ဆွေကောင်းတစ် ယောက်အနေနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် 'မွှေး. . . . ဒီတစ်ကွေ့တော့ အားခဲဦး' လို့ အားပေး သင့်တယ်။ encourage လုပ်သင့်တယ် မဟုတ်လား။ နောက်မှ တဖြည်း ဖြည်း နောက်ဆုတ်ချင် ဆုတ်ပေ့ါ။ ခုတော့ မွှေး တွယ်ရာမဲ့ အားကိုးရာမဲ့ အဆိုးဆုံးအချိန်မှာ မွှေးကို မုန်းပြီလို့ လုံးလုံးပစ်ရက်တဲ့သူပဲ။ ဖရက်ဟာ အတွတ်ရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းပါပဲ။ ကိုကိုနိုင်ကတော့ မွှေးကို အနစ်နာ ခံပြီး ချစ်နိုင်တဲ့စိတ်ရှိတယ်။ အဆိုးဆုံးအချိန်မှာ လက်တွဲပြီး ဝင်ကူးချင်တဲ့ စိတ်ရှိတယ်မဟုတ်လား'

သူသည် မောင်ကြီးက ညီမငယ်ကို ပြောဟန်များ တဖြည်းဖြည်း ဝင်လာ၏။ လောင်သော တဏှာဖြင့်ပြွမ်းသည့်အချစ်မှ တဖြည်းဖြည်း မွန်မြတ်သောမောင်နှမအချစ်သို့ ကူးပြောင်း၍ ပြောဆိုလာရသောကြောင့် လား မသိ။ သူ့မျက်နှာသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း ကြည်နူးရလာသည်။

'အတွတ်တို့ ဖရက်တို့ကမှ တိုင်းပြည် မီးလောင်ချိန်မှာ ကျောင်းစာ သင်ခန်းက ဖင်နေရာ မရွေ့ဘူး။ ဟိုကောင်ဆို ပညာတော်သင်ဘဝနဲ့ အေးလို့။ ကိုကိုနိုင်ကြီးလဲ အေးနိုင်သားပဲ။ သူ့တစ်ယောက်တည်း၊ အတွတ် ဆို ခု ဒေါက်တာကောင်းကောင်းဖြစ်နေပြီ။ ဒါပေမယ့် တိုင်းပြည်မီးလောင် နေပြီးဆို သူ့အပေါင်းအဖော်တွေနဲ့ စာသင်ခန်းထဲက ထွက်သွားကြတာပဲ။ အဲဒီ စိတ်ကလေးတွေဟာ မြတ်နိုးစရာ မကောင်းဘူးလား။ မွှေးရဲ့ စိတ်ကို သိပ်လဲ တင်းမထားနဲ့။ မွှေးဟာ မိန်းမ။ အသည်းနှလုံးတို့၊ ဦးနှောက်တို့ ဆိုတာတွေမှာ အကန့်အသတ်ရှိကြတယ်။ သူတို့ရှိတဲ့အား၊ သူတို့ ခံနိုင်ရည် အင်အားထက် အလုပ် ပိုမလုပ်နိုင်ကြဘူး။ လုပ်လာရင် မြန်မြန် ပျက်စီး သွားမှာပဲ။ ခုလို မနားမနေ အလုပ်လုပ်၊ တစ်ဖက်က စာသင်၊ တစ်ဖက် က တာဝန်ကြီးတစ်ခုနဲ့ဆို မွှေး မြန်မြန် အသက်တိုမယ်။ မင်းမေမေကို ကြည့်၊ ငါးဆယ့်သုံးနှစ်ဆိုတာ အများကြီး နေပျော်ပေမယ့် သူခံလိုက်ရတဲ့ ဒဏ်တွေကြောင့် သူဟာ ရှေ့နှစ်ဆို လူ့လောကမှာ မနေရတော့ဘူး။ မွှေး အတွတ်ပြောတာတွေ သဘောပေါက်တယ်နော်'

သူသည် မွှေးဘက်ကို ပြန်လှည့်ကာ မေးလိုက်၏။ မွှေးသည် ခေါင်း မဖော်တော့။ မျက်ရည်ပေါက်များမှာ မွှေးပေါင်ပေါ်သိုပ တစ်ပေါက်ပေါက် ကျဆင်းနေတော့သည်။ အတွတ်၏ ရင်ထဲတွင်လည်း ထိုအချိန်မှာ ခံစား နေရသော ဝေဒနာကို ဘယ်လိုမှ ထုတ်ဖော်မပြောနိုင်တော့ပေ။

'ကိုယ် နားလည်ပါတယ် မွှေး၊ မင်းက ဖရက်ကို အသက်လိုချစ်တယ် ဆိုတာ။ ငယ်ကအချစ် အနှစ်တစ်ရာ မမေ့သာဘူးပေ့ါ။ ဒါပေမယ့် သူက တောင် ကိုယ့်ကိုစိမ်းပြီး အေမို့ရင်ခွင်မှာ ပျော်နိုင်သေးတာပဲ။ မွှေးက ဆိုးရတာမ မဟုတ်ဘဲ မွှေးရယ်. . . . တိတ်ပါ. . . .၊ တိတ်. . . . တိတ်. . . . မငိုနဲ့'

သူသည် တသိမ့်သိမ့် လှုပ်နေသော မွှေးပခုံးလေးကို ပုတ်လိုက်၏။

'ကြီးကြီးတင် သိရင်လဲ စိတ်ညစ်ဦးမယ်၊ အတွတ်လဲ ပညာတော် သင် သွားရတော့မယ်။ အတွတ်လဲ စိတ်ချလက်ချ သွားနိုင်တာပေ့ါ'

သူသည် ထိုစကားကို မနည်းဟန်ဆောင်ပြီး ပြောလိုက်ရပြန်သည်။

'ကဲ. . . . အတွတ် ကြီးကြီးတင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်မယ်။ မွှေး ငိုတဲ့ ရုပ်ကြီးနဲ့ ကြီးကြီးအနား မသွားနဲ့နော်။ တိတ်ပါကွယ်။ လောကကြီးဟာ ဒီလိုပဲ။ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်လိုက်တိုင်းလဲ စိတ်ချမ်းသာဖို့ အကြောင်း တွေက ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်လာတယ်။ ကိုယ်မလုပ်ချင်တာကို လုပ်လိုက်ပေ မယ့်လဲ စိတ်ချမ်းသာစရာအကျိုးတွေ ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာတတ်တာပဲ။ သွား တော့မယ် မွှေး'

သူသည် မွေး၏ ခေါင်းလေးကို ပုတ်ကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားတော့ ၏။ ငိုနေသော မိန်းကလေး၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဝင်လုဆဲနေရောင်မှာ ပြန့်ကြဲ၍ နေရစ်တော့သည်။

လန်ဒန်သို့ မထွက်ခွာခင် သူသည် ဝါးခယ်မသို့ တစ်ညအိပ် ထွက် လာခဲ့၏။ မေမေကတော့ အခြေအနေမကောင်းသေး၍ သူတို့ဘက်ကမ်း တွင် မအိပ်ဘဲ ဝါးခယ်မဘက်တွင် အိပ်ရန် မှာလိုက်သည်။ အတွတ်စိတ် ထဲတွင်တော့ သူ့အိမ်တွင် အိပ်ဖြစ်အောင် အိပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လာခဲ့သည်။

မြို့သည် ကမ်းခြေတစ်လျှောက် တဲများဖြင့် ရှုပ်ပွ၍ နေတော့သည်။ သကျမဟာသီရိဘုရားကြီးသာ ရွှေရောင်တဝင်းဝင်း ပန်းရနံ့တသင်းသင်း ဖြင့် မပျက်မစီး မပြောင်းလဲသလို ရှိတော့သည်။

ကျန်သည့် အခြေအနေများကတော့ သူငယ်စဉ်က နေသွားရသည် နှင့် ဘာမျှမတူပေ။ သူ့ကိုပင် မြို့နေသူများက တစိမ်းစိမ်းရွာသားတစ်ယောက် လို စိမ်းစိမ်းကြည့်ကြ၏။ ဘုရားဖူးပြီး တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ဦးကွန့်နှင့်အတူ ကူးလာခဲ့သည်။ ကမ်းနဖူးတွင် အိမ်အိုကြီးနှစ်ဆောင်ကို မြင်လိုက်သည် နှင့် တစ်ပြိုက်နက် သူ့ရင်ထဲတွင် ဆို့၍သွားသည်။

ရေဆိပ်တံတားကို တစ်လှမ်းချင်း တက်ရင်း မျက်ရည် ဝေ့မလာ အောင်ပင် စိတ်ကို တင်းရတော့သည်။ အတွတ်လေးတို့ မွေးလေးတို့ ပြေး လွှားကစားသံ၊ တေးသံလေးများ သစ်ပင်များကြားမှ ထွက်လာသလို ဖြစ် လာသည်။

ခုတော့ အိမ်ကြီးနှစ်ဆောင်သည် သွေ့ခြောက်နေသည်။ မွေးတို့ အိမ်မှာ အသစ်ပြုပြင် မွမ်းမံမည့်သူ မရှိ၍ ပို၍ ဟောင်းနွမ်းက တချို့ အဆောင်များမှာ ယိုင်လုလု ဖြစ်နေတော့သည်။

ပိတောက်ပင်ကြီးတစ်ပင်တည်းသာ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသော ရှည်လျားသည့် ဘဝအတွက် ညည်းညူလှုပ်ရှားနေဟန်ရှိသည်။

သူသည် ပိတောက်ပင်အောက်တွင် ခဏ ရပ်လိုက်၏။ ဤနေရာမှ ဖြတ်ကာ မွေးထံ ခဏခဏ သွားခဲ့ရသည်။ ဤနေရာတွင် ရပ်ကာ မွေးနှင့် မျက်နှာဆိုကာ စကားပြောခဲ့ရ၏။ စိတ်ထဲတွင် မိုးမှုန်လေးများပင် သွန်ကျ လာကာ ပိတောက်၏ရနံ့သည် လေတွင် သင်းပျံ့လာခဲ့ဟန်ရှိ၏။

ပန်းများပွင့်သောနေ့က သူချစ်သော မွေးကို ဖရက်က စခဲ့၏။ ပန်း ခိုင်ရွှေဝါပွင့်များကို ပွေ့ကာ ဖက်ကာ ပြေးနေသော မွေးသဏ္ဌာန်ကို မြင် ယောင်ပြန်သည်။

ပန်းရနံ့သည် လေတွင် ပျောက်သွားပြန်၏။ ညော်. . . . မိရွှေမွေးကို တမ်းတရသောစိတ်၊ ချစ်ခဲ့ရသောစိတ်တို့ကိုမူ နှလုံးသားမှ ဘယ်တော့မှ လည်း မပျောက်။ နှလုံးသားအပြင်သို့လည်း ထွက်၍ ဖွင့်ဟရန် ခဲယဉ်း ခဲ့ပါတကား. . . .။

သူ အိမ်ဘက်သို့ ပြန်ကူးလာကာ လှေကားကို တစ်လှမ်းချင်း တစ် ထစ်ချင်း တက်လာခဲ့၏။ အနောက်ဆောင်သို့ သွားရာလမ်းမှာ ဖုံများ ထပ်နေ၍ လင်းနို့ချေးနံ့ နံလျက်ရှိနေပေသည်။ အနောက်ဆောင်သည် ရေညှိများနှင့် စိမ်းညစ်ညစ်ရောင် ပေါက်နေ၏။ သော်ကဘုရားလမ်းဘက် ဆီသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါတွင်မူ မျက်ရည်များမှာ ဝေ့၍ လာလေ တော့သည်။

စေတီ၏ လုံးပတ်တော်သည် ရွှေရောင်မှိန်ကာ မည်းညိုညိုကြီး ဖြစ် နေတော့သည်။ နားထဲတွင် ခြူသံ၊ လှည်းသံ၊ မွေး၏ မျက်လုံးလေးရီရီနှင့် သီချင်းဆိုသံများမှာ စီစီညံညံ ပေါ်လာပြန်၏။ ဝင်ဆဲ နေလုံးရဲရဲနှင့် အရောင်ဟပ်နေသော စေတီတော်၏ ကြည်ညိုဖွယ်ရာ သပ္ပာယ်သော မြင်ကွင်းသည်လည်း ရိုးရိပ်မျှ မြင်ကာ ပျောက်၍ သွားတော့သည်။

'ဦးကွန့်ရေ လာဗျာ. . . . ဟိုဘက်က ဦးဆယ်ကိုပါ ခေါ်။ ကျွန်တော်တို့ သော်ကဘုရား သွားရအောင် ဖယောင်းတိုင်လဲ ယူခဲ့. . . .'

သူ့နောက်တွင် ရပ်နေသော ဦးကွန့်မှာ ပါးစပ်လေးဟကာ ကြောင် နေသည်။

'အတွတ်ရယ် ဖြစ်ပါ့မလား၊ တော်ကြာ အကြမ်းဖက်သောင်းကျန်းသူ တွေနဲ့ တွေ့နေမှ. . . .'

'အိုဗျာ. . . . ကျွန်တော့်မှာ ရန်သူမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် စုပ်စုပ်နုပ်နုပ် သွားတာပဲဟာ။ သွားခေါ်ဗျာ၊ သွားမယ်. . . . လှေပါထုတ်။ ဒီအချိန်မှာ လယ်ကွင်းထဲက သွားလို့မဖြစ်ဘူး၊ သော်က ကူးတို့ဆိပ်ထိ လှေလှော်၊ ဟိုကျမှ လျှောက်သွားတာပေါ့'

ဦးကွန့်မှာ သူစီစဉ်သည့်အတိုင်း လုပ်၍ ပေးရသည်။

သော်ကကူးတို့ဆိပ်မှ ဘုရားသို့သွားရာအုတ်လမ်းသည် အတော်ပင် ပျက်စီး၍ နေတော့သည်။ အုတ်လမ်းသည် မိုင်ဝက်ခန့် ရှည်လျား၏။ နှစ်ဖက်မှ ကုက္ကိုပင်တန်းမှာ အချို့အပင်များ ယိုင်စ

ပြု၍နေပေသည်။ ဘေးဘက် လယ်ကွင်းများထဲတွင်မူ စပါးပင်များ စိမ်းနေပေသေးသည်။ သူတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကလိုတော့ ကလေးတို့သည် လယ်ရိတ်သိမ်းပြီးချိန် တွင် ပြေးလွှားဆော့ခွင့် မရှိတော့ပေ။

မငြိမ်းချမ်းသော ကာလတွင် ကလေးတို့၏ ရယ်သံသည်လည်း ဆိတ်ခဲ့ပြီတကား။

လယ်တောသူတို့၏ တေးသံသည်လည်း ငြိမ်ကာ နွေအလှူခြင်းမှ တေးသံသည်လည်း ပျောက်ခဲ့ရပြန်ပကော။

တန်ဆောင်းကြီးမှာ ပြိုပျက်နေ၍ အမိုးတစ်ခြမ်းပင် ဟင်းလင်းပွင့် နေသည်။ ဂန္ဓကုဋီတိုက်ခန်းရှိ ကျောက်ဆင်းတုနှစ်ဆူမှာ အလယ်မှ အင်္ဂတေကွဲအက်နိမ့်ကျသွား၍ ဒူးတော်နှစ်ခု ဆိုင်ကာ ယိုင်လဲလုလု ဖြစ်နေတော့သည်။

မွေးတို့ အခြေပျက်ခဲ့သလိုပင် မွေး ဘွားဘွား၏ ဒါနအဆောက်အဦ သည်လည်း ပျက်စီးယိုယွင်းခဲ့၏။ အတွတ်သည် ဦးကွန့်လက်မှ ဖယောင်း တိုင်ထုပ်ကို လှမ်းယူကာ ဘုရားရှေ့တွင် ထွန်းညှိလိုက်သည်။

ဖယောင်းတိုင်အဖျား၌ မီးရောင်တငြိမ့်ငြိမ့် တလှုပ်လှုပ် ထွက်ပေါ် လာလျှပ်ပင် လှပသော လက်ချောင်းရှင်ကို သတိရမိပြန်သည်။ မွေးသည် သူ၏ လှပသော လက်ချောင်းလေးများဖြင့် ဤနေရာတွင် တစ်ခါက အတွတ်နှင့်အတူ ဖယောင်းတိုင်လေးများ စိုက်ထူကာ ဘုရားမီး ပူဇော်ခဲ့ ၏။ ထိုလက်ချောင်းလေးများ၏ ပိုင်ရှင်နှင့် တစ်မြေထဲတွင် မွေးဖွား၍ တစ်ရေထဲသောက်ကာ အတူတကွ ကြီးပြင်းလာခဲ့ပါလျက်နှင့် ချစ်ခွင့်ကိုမူ သူ မရခဲ့ပါတကား။

သူသည် တန်ဆောင်းအပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ လယ်ကွင်းဘက် ဆီမှ လေအေးများ တိုက်ခတ်လာကြသည်။ ဗျိုင်းဖြူအုပ်သည် စိမ်းသော လယ်ကွင်းကို ဖြတ်၍ ညိုညိုပြာပြာကောင်းကင်တွင် ပန်းပွင့်တန်းကြီး ရွေ့လျားသလို ပျံ၍ သွားကြသည်။ မွေးနှင့်အတူ ငွေဗျိုင်းဖြူတို့ကို မကြည့်နိုင်တော့ပြီတကား။

‘အဲဒီလယ်ကိုတောင် ကမန်းကတမ်း စိုက်ကြ ပျိုးကြရတယ် အတွတ်ရဲ့၊ ဝေးတဲ့ ခေါင်တဲ့ နေရာကျတော့ အကြမ်းဖက်သောင်းကျန်သူ ကို ဆက်ကြေးပေး၊ အကြမ်းဖက်သောင်းကျန်းသူနဲ့ နားလည်မှုယူပြီး စိုက် ကြ ပျိုးကြရတာပဲ’

ဦးကွန့်ကတော့ အတွတ်သည် သူ့လယ်ယာများအကြောင်းကို သိချင်မည်ထင်၍ နောက်မှ လိုက်ကာ ပြောပြ၏။

‘မမသောင်းစိန် လယ်သမားတွေထဲကဆို ကိုဖိုးမောင်တို့က တော် တော် သစ္စာရှိတယ်၊ ရသမျှ လယ်ခရော မနှစ်က လာပေးရှာတယ်’

‘ကဲ ပြန်စို့ဗျာ’

သူသည် ရှေ့မှ ခပ်စိုက်စိုက် လျှောက်ကာ ဘုရားပရဝုဏ်မှ ပြန် ထွက်လာ၏။ ဦးကွန့်ကတော့ စကားတပြောပြောနှင့် နောက်မှ လိုက်လာ ခဲ့၏။

‘ဝါးခယ်မကတော့ ဘုရားတန်ခိုးတော်ပဲ။ မြို့ပေါ်မှာ တိုက်ပွဲဖြစ် တယ်လို့ မရှိခဲ့ဘူး။ မြို့ဖျားတော့ ခဏ ခဏ လာပစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ရာသီလိုက်ပွဲတော်တွေကတော့ မပျက်ဘူးကွယ့်။ သီတင်ကျွတ်လဲ စည် တာပဲ၊ တန်ဆောင်မုန်းရောက်လို့ ကထိန်ပွဲရောက်ရင် မမတို့ကို တယ် သတိရတယ်’

‘တော်ပါတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော်လဲ အမြဲ လွမ်းရက်ပါပဲ’

သူသည် ဒါပဲပြန်ပြောလိုက်၏။ သူတို့သည် တိတ်ဆိတ်စွာ လမ်း လျှောက် ပြန်လာခဲ့ကြ၏။

အိမ်ရောက်လျှင် အတွတ်သည် သူ့အိပ်ခန်းလေးရှိရာသို့သာ တန်း တန်းမတ်မတ် တက်လာခဲ့သည်။ ဦးကွန့်က သူ့အတွက် အိပ်ရာခင်းပေး ၏။ သူသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲရင်း မမြင်ရသော အငွေ့အသက်တို့ကို ပြန်၍ လွမ်းဆွတ်မိသည်။ သူ လွမ်းဆွတ်တမ်းတချိန်တွင် ဖရက်သည် သူ့ကို သတိမှ ရပါလေစ။ မွေးကရော သူ့ကို တမ်းတပါလေစ။

ညဥ့်သို့ရောက်သောအခါတွင်မူ မွေး၏ အိမ်ဘက်ဆီသို့ ငေးမော မိပြန်သည်။ အိမ်ကြီးသည် မည်းမှောင်နေသောကြောင့် လရောင်ရေးရေး တွင် မလှပတော့ပေ။ ခြံကြီးထဲတွင် လရောင်အကွက်အပြောက်ကလေး များကို ခပ်ရေးရေး မြင်ရ၏။

တစ်ခါက ဤအိမ်ကြီးပေါ်မှ ကြေးစည်သံ၊ ပရိတ်ရွတ်သံတို့သည် သူ့ဆီသို့ အေးငြိမ်းစွာ လွင့်လာကြသည်။ တေးသံနှင့် ရယ်သံတို့သည် လည်း ပျံ့လွင့်လျက်ရှိ၏။

ယခုတော့ အစိုးမရခြင်း၏ သဘော၊ ပြောင်းလဲခြင်း သဘောတို့က ဤအိမ်ကြီး၏ သာယာငြိမ်းချမ်းခြင်းကို အားလုံးဖျက်ဆီး၍ ပစ်ခဲ့လေသည်။

အတွတ်သည် လရောင်မှုန်မွှားမွှားအောက်တွင် တငြိမ့်ငြိမ့်နှင့် ရေ အလျင်မပြတ်ခဲ့သော မြရောင်ပြင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ နောက်ဆုံး ပြတင်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်တော့သည်။

ရန်ကုန်သို့ နောက်နေ့တွင် ပြန်လာပြီးနောက် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မတိုင်ခင် ညနေတွင် သူ မွှေးကို နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့၏။ မွှေးသည် သူနှင့် ကြီးကြီးတင် တို့၏ အစီအစဥ်ကို လက်ခံကြောင်း ကြီးကြီးတင်ထံမှ သိခဲ့ရ၍ မွှေးကို နောက်ထပ် သူဘာမျှ မပြောတော့ပေ။ သို့သော် ပြန်ခါနီးတွင် မွှေးအား ခြံဝရှိ ဇီဇဝါပင်နားအထိ သူ ခေါ်လာခဲ့သည်။ မွှေးသည် သံပတ်ပေးထား သော အရုပ်ကလေးလို အသက်မပါသော လှုပ်ရှားခြင်းမျိုးဖြင့် လျှောက် ကာ သူ့နောက်မှ လိုက်ခဲ့၏။

'သူတို့အနားတွင် ဇီဇဝါပန်းရနံ့သည် သင်းပျံ့လျက်ရှိသည်။

'မွှေး ကိုယ် နက်ဖြန်သွားတော့မယ်၊ မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ဒီနေ့ နောက်ဆုံး တွေ့ခြင်းပဲ။ မင်းတို့ လက်ထပ်ပွဲကို မစောင့်နိုင်တဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ဖို့ ကိုကိုနိုင်ကို ပြောပေးပါ။ ကိုယ်ကတော့ အင်္ဂလန်မှာ သင်ပြီးလဲ ပြန်မလာ သေးဘူး။ ဆွစ်ဇာလန်သွားမယ် စိတ်ကူးတယ်။ ကိုယ်ပြန်လာချိန်ကျရင် မွှေးလဲ သားတွေ သမီးတွေနဲ့ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းရှိရောပေါ့နော်။ မွှေးရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဟာ သာယာချမ်းမြေ့ပါစေလို့ ဆုတောင်းခဲ့ပါတယ် မွှေး။ ရော့ ဒါ မွှေးအတွက်၊ ခေါင်းမာတဲ့ ကောင်မလေးအတွက်၊ အတွတ်ဆီက ဘာအကူအညီမှ မလိုချင်တဲ့ မိန်းကလေးအတွက်၊ အတွတ်ရဲ့ မင်္ဂလာ လက်ဆောင်ကို ပေးခဲ့ပါတယ်'

အတွတ်သည် ကျောက်ရုပ်လို ရပ်နေသော မွှေး၏ ဘယ်လက်ကို ဆွဲယူလိုက်၏။ မွှေး၏ လက်ခလယ်တွင် သူသည် တစ်လုံးတည်း စိန်လက်စွပ်ကလေးတစ်ကွင်းကို ဝတ်၍ ပေးလိုက်သည်။ လှပ၍ နူးညံ့သော လက်ဖမိုး ကလေးကို မယူကာ သူသည် နမ်းရှုပ်လိုက်၏။ မွှေးမျက်နှာကို လှမ်းကြည့် လိုက်သောအခါတွင် ရွဲ၍ ပိုင်းစက်နေသော မျက်လုံးလှလှကြီးတွင် မျက်ရည်များ စို့နေတော့သည်။ မွှေးကို မြင်ခဲ့ရသော တစ်သက်တာ၌ ထိုအချိန်တွင် မွှေး၏ မျက်လုံးတို့သည် အလှပဆုံးပါတကား။

*　　　*　　　*

မွှေး၏ လက်ထပ်ပွဲကို တန်ဆောင်မုန်းလထဲတွင် စီစဥ်ကြသည်။ လက်ထပ်ပွဲမတိုင်ခင် ဆေးရုံမှာ သွားနေချင်သည်ဟု မွှေး၏ မေမေက ဆိုသည်။ မထနိုင်သော လူနာကြီးတစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် မင်္ဂလာပွဲတွင် ပါဝင်ရန် အားတုံ့အားနာ ဖြစ်နေပုံရပေသည်။ ဒေါက်တာကလည်း ရိုးရိုး အခန်းတွင် ခေတ္တ တက်ရောက်နေမှ ပိုက်ဆံခန်းရလျှင် ရချင်း ပြောင်း ရသည်မှာ လွယ်ကူကြောင်း၊ ဆေးရုံတွင် ပိုမို၍ သင့်လျော်မည့်အကြောင်း အကြံဉာဏ်ပေးပေသည်။

ကိုကိုနိုင်သည် လက်ထပ်ပွဲမတိုင်မီ တစ်ပတ်စောရောက်လာ၏။ မွှေးတို့ ညီအစ်မတစ်စုအတွက် ကမာရွတ်မှာပင် လက်ရှိအိမ်ထက် ကျယ် ပြန့်သည် ခြေတံရှည် ပျဥ်ထောင်အိမ်တစ်ခုကို ကိုကိုနိုင်၏ အမေ ဒေါ်မမ ညွန့်က ရှာ၍ ပေးသည်။ လူနာကို ဆေးရုံပို့ပြီး သူတို့အားလုံးက အိမ်သစ် သို့ ရွှေ့ပြောင်းကြရန်ဖြစ်ပေသည်။

ကိုကိုနိုင်သည် မွှေးနှင့်အတူတူပင် ဒေါ်တင်တင်ကြီးကို ဆေးရုံသို့ လိုက်၍ပို့သည်။ ၁၅ ပေခန့်ကျယ်သော အခန်းထဲတွင် လူနာအတွက် ခုတစ်တစ်လုံးရပေသည်။ ထိုအခန်းလေးထဲတွင် အားလုံး ခုတင်ခြောက် လုံးရှိ၏။ ခြေရင်းခေါင်းရင်း ခုတင်များရှိ လူနာများကို ကြည့်ရသည်မှာ အတော် စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာဖြစ်ပေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ဝါထိန်ကာ ဖောနေသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်မှာ မျက်လုံးပိတ်၍ လှုပ်ရှုပ်နှင့် မတူ တော့ပေ။ သူ့ဆံပင်များသည် ကျဲ၍ လက်တစ်ဆစ်ခန့်ထိ အပေါ်သို့ ထောင်နေပေသည်။ ဆေးရုံအဝတ်အစားများမှာ များသောအားဖြင့် သွေ့ ခြောက်ခြောက်အရောင်အဆင်းကင်းမဲ့သော 'ပြာ' ရောင်များဖြစ်၍ လူနာ ရုပ်မှာ ပိုမိုကျက်သရေ ကင်းမဲ့နေတော့သည်။

မေမေနှင့် အနီးဆုံးခုတင်တွင်မူ ဝါးခြမ်းလောက်ရှိ လက်ချောင်းများ ကို ထောင်ကာ ညည်းညူနေသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူသည် ကိုကိုနိုင်တို့ ရပ်နေသော တစ်နာရီအတွင်းတွင်ပင် ဝမ်းလေးခါမျှ သွား၍ ပြီးပေပြီ။

တောင်ဘက်နံရံတွင် ကပ်နေသော လူနာကမူ မျက်လုံးမှတစ်ပါး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားမရှိတော့ပေ။ ငြိမ်သက်စွာပင် သေရမည့်အချိန်ကို စောင့် မျှော်နေဟန်ရှိ၏။ မြောက်ဘက်နံရံတွင် ခုတင်လွတ်တစ်လုံး ကပ်ထား၍ ထိုခုတင်အနီးတွင်မူ တရုတ်မကြီးတစ်ယောက်သည် ချောင်းတဟွပ်ဟွပ် ဆိုးလိုက်တိုင်း သွေးများပါ၍ ထွေးခံထဲသို့ အန်ချလိုက်၊ ဆိုးလိုက် ဖြစ်နေ သည်။ သူ့အသားများမှ ဖျော့တော့၍ မျက်လုံးတွင်လည်း လုံး၀ အရောင် မရှိသလို ဖြစ်နေတော့သည်။

ကိုကိုနိုင်သည် ဒေါ်တင်တင်ကြီး၏ မျက်နှာကို လှမ်း၍ ကြည့်၏။ လူနာသည် စိတ်တင်းထားပုံရသော်လည်း ပတ်၀န်းကျင် အနိဋ္ဌာရုံများကို ကြောက်ရွံ့သောဟန်မှာ သူ့မျက်လုံးတွင် ဖုံးကွယ်၍ မရပေ။

ဆရာမတစ်ယောက် ရောက်လာ၏။

'ရော့ ဒီဆေးရုံအင်္ကျီတွေကို ၀တ်၊ ဒီမှာ ရှင့်အိမ်က အ၀တ်အစား တွေ မ၀တ်ပါနဲ့'

ဆရာမ ပြောပုံမှာ မာကျောလှသည်။ ဆေးရုံအ၀တ်အစားတွေလည်း ဘယ်လိုပင် ပိုးသတ်ထား၍ သန့်ရှင်းသည်ပြောပြော မျက်စိထဲ တွင်တော့ အကွက်မပေါ်၊ အစုတ်ကလည်း ပါသေးသည်။ ကျက်သရေ အတော်တုံးသော အ၀တ်အစားများသာတည်း။

မွှေးသည် ဆရာမပေးသွားသော အ၀တ်အစားများကို လှမ်းယူလိုက် ကာ မေမေ့အနား တိုးကပ်သွား၏။ ကိုကိုနိုင်စိတ်ထဲမှာလည်း အတော်ပင် ရှုပ်ထွေးလာသည်။ လူနာများသည် နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်တွင် အ၀တ်စည်း ထားသော်လည်း တာရှည် မတပ်ထားနိုင်ကြပေ။

'မွှေးရာ. . . . မေမေ့ကို အိမ်ပြန်ခေါ်သွားပါစို့။ ဆေးရုံဆိုတာ စိတ်ချမ်း သာစရာ ကောင်းမှပေါ့။ ခုမြင်ရတာ ကိုကိုနိုင်တောင် သေချင်တယ်'

မွှေးသည် မေမေ့မျက်နှာကိုတစ်လှည့်၊ ကိုကိုနိုင်ကိုတစ်လှည့် ကြည့် နေ၏။ မေမေကတော့ ဘာမျှ မပြောပေ။

'ကိစ္စမရှိပါဘူး မေမေရာ။ ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ပွဲက တစ်နေရာ မှ လုပ်မှာ။ မေမေ့ကိုလည်း အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပါဘူး'

'သားတို့ကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ စိုးလို့ပါ'

'ဟာ. . . . ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒီနေရာမှာတော့ မထားချင်ဘူး'

သူတို့ စကားပြောနေတုန်းပင် ဆရာ၀န်ကြီး ရောက်လာ၏။

'မွှေး. . . . သိပ်ကံကောင်းတာပဲဟေ့၊ ခုပဲ ထား၀ယ်ကလူနာ ချက်ချင်း ဆင်းလှချည်ရဲ့ဆိုပြီး လာပြောတယ်။ သူ့အခြေအနေကလဲ အတော် ကောင်းသွားပြီ။ အခန်း တစ် (ဘီ) အားသွားပြီ။ ကဲ. . . . ပိုက်ဆံခန်း ရွှေ့နိုင်ပြီ'

မွှေးမှာ ၀မ်းသာ၍ မဆုံးတော့ပေ။

'အတွတ်ဆီကရော စာလေး ဘာလေး လာရဲ့လား'

'လာပါတယ် အန်ကယ်'

'ကဲ. . . . အန်ကယ်၊ ဆိုင်ရာကို ပြောလိုက်မယ်။ သူတို့ လာရွှေ့လိမ့် မယ်နော်'

ဆရာ၀န်ကြီးသည် လူနာကို စမ်းသပ်ကြည့်ပြီး ထွက်သွားမှ သူတို့ အားလုံး အသက်ရှူချောင်သွားတော့သည်။

'ကဲ မေမေ အခန်းရွှေ့ပြီးတဲ့အထိ မွှေးစောင့်နေ၊ ကိုကိုနိုင် ငွေ ပြန်ယူပြီး ဟိုကိုလိုက်လာခဲ့မယ်။ ပထမဆုံး ငွေ ၂၀၀ တင်ထားရသေး တယ် မဟုတ်လား'

မွှေးသည် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိသလို ငိုင်နေစဉ် ကိုကိုနိုင်သည် ခပ်မြန်မြန် အပြင်သို့ ထွက်သွားတော့သည်။

*   *   *

ကိုကိုနိုင်မှာ ခွင့်ရက်များများမရ၍ မေမေ့ကို ဆေးရုံတင်ပြီးပြီးချင်း ပင် လက်ထပ်ပွဲကို စီစဉ်ရသည်။ ကိုကိုနိုင်၏ အမေမှာ နောက်ဆုံး အခန်း အပ်သည်အထိ လက်ထပ်ပွဲကို သိပ်သိပ်သည်းသည်း စီစဉ်ပေးရှာ၏။ သူ၏ ချိုပြုံးသောမျက်နှာနှင့်ပင် မွှေးအနားသို့ ခဏခဏ ကပ်လာ၏။

'မေမေလဲ အရွယ်ထောက်လာတော့ သား အတည်တကျရှိပြီဆိုရင်ပဲ ဘယ်လို ဝမ်းသာမှန်း မသိဘူး။ မေမေမှာ သွေးတိုးရောဂါကလဲ ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ သမီးတို့ မေမေလဲ မြန်မြန်ကျန်းမာလာမှာ၊ သမီး ဘာမှ မပူနဲ့'

မွေးက သူ့တွင် ထိုမျှ ကြင်နာသော မိခင်လို ယောက္ခမ ရလာလိမ့် မည်ဟု တစ်ခါမျှ မမျှော်လင့်ဖူးပေ။

ည့်သည်များအားလုံး မရှိတော့သည့်အချိန် ညဘက်ရောက်မှ အဘွားကြီးက အိမ်ပြန်ရန် ပြင်၏။ ကိုကိုနိုင်ရော မွေးပါ ကန်တော့ကြ၏။ မွေးသည် ကားပေါ်အထိ လက်တွဲကာ ယောက္ခမကို လိုက်၍ ပို့လိုက် သည်။ ကားထွက်သွားလျှင်မူ ကိုကိုနိုင်သည် သူ့အပါးကပ်၍ ရပ်လျက်ရှိသည်။ အိမ်သည် အမြင့်ဖြစ်၍ ပြတင်းများမှ မီးရောင်မှာ တချို့နေရာ များတွင် ခြံထဲသို့ မိုးကာ လင်းနေပေသည်။

'ကဲ မေမေကရော မွေးကို ဘယ်လောက်ချစ်သလဲ၊ မွေးကိုယ်ကိုသာ ကန္တာရထဲရောက်နေသလို မွေးက ထင်နေတာ။ အမှန်တော့ အချစ်တွေ အချစ်တွေဆိုတာ မွေးပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပုံသိပ်နေတာပဲ'

မွေးသည် ငြိမ်သက်စွာ ခေါင်းငုံ့နေ၏။ သူတို့အနားတွင် လရောင်မှာ ထိန်ထိန်သာ၍နေတော့သည်။ အံ့သြဖွယ်ကောင်းည်မှာ မွေး လက်ထပ် သောနေ့သည် တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၁၄ ရက်နေ့ဖြစ်၏။ မွေးသည် လမင်းကို မော်၍ မကြည့်ရဲသလို ဖြစ်နေသည်။ လွန်ခဲ့သော ခုနစ်နှစ်ခန့် က ထိုလရောင်အောက်တွင် မွေးနှင့်အတူ ယှဉ်ရပ်ခဲ့ည်မှာ ဖရက်ဖြစ်၍ ယခု ညတွင်မူ သူ့အပါးမှာ ရပ်သူမှာ ကိုကိုနိုင်ဖြစ်ပေသည်။

'ဘယ့်နှယ်လဲ မိန်းကလေးရယ်' ဟု လမင်းကပင် သူ့ကို မေးတော့ သလို သူ့စိတ်ထဲတွင် စိတ်မလုံတော့ပေ။

'မွေးကို ခွင့်လွှတ်ပါ လမင်းကြီးရယ်၊ မွေးအပြစ် မဟုတ်ပါဘူး။ မွေး ရဲ့ ချစ်မေတ္တာဟာ လမင်းကြီးရဲ့ ရောင်ခြည်လိုပဲ အစဉ် သန့်ပြန့်ခဲ့ပါတယ်'

သူသည် စိတ်ထဲမှာ လမင်းကို စကားပြောနေမိ၏။

'မွေး'

ကိုကိုနိုင်သည် သူ့ပခုံးလေးကို ဖျစ်ညှစ်၍ ဖက်ထားကာ လက်တစ် ဖက်မှ မွေး၏ မေးစေ့လေးကို ကိုင်ကာ မွေးမျက်နှာကို ဆွဲယူမော့လိုက် သည်။ မွေးမျက်လုံးများသည် လရောင်ခြည်ကြောင့် အရောင်တဖျတ်ဖျတ် တောက်ပနေသည်။

'မွေး မပျော်ဘူးလားဟင်၊ လရောင်ကလဲ သိပ်လှတာပဲနော်'

'မွေးက လရောင်ကို ရှက်နေလို့ပါ'

'ဟောဗျာ. . . . ' ကိုကိုနိုင်သည် ပြုံးရယ်လိုက်၏။

'လရောင်ကို ရှက်တယ်လို့' အဓိပ္ပာယ်နားမလည်သူလို ပြောလိုက် ၏။

'ဟုတ်တယ်၊ ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ ခုနစ်နှစ်လောက်က တန်ဆောင်မုန်း လဆန်း ၁၄ ရက်နေ့ညရဲ့ လရောင်အောက်မှာ မွေးတွေ့ခဲ့တာက ယောကျ်ား တစ်ယောက်ဆိုတော့ ကိုယ့်သိက္ခာကို ရှိသေတဲ့ မိန်းကလေးဆိုရင် လမင်း ကြီးကို ရှက်တာပေါ့'

'သိပါတယ်ဗျာ၊ ကိုကိုနိုင် မသိတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အဲဒီလူက တင် အောင်ထွန်း (ခေါ်) ဖရက်ဒီမဟုတ်လား'

မွေးသည် ခေါင်းငုံ့၍ နေ၏။ ကိုကိုနိုင်က မွေးကို တင်းကြပ်စွာ ဖက်လိုက်ပြီးမှ 'ဒီလို လက်ထပ်ညဦးဆိုရင် ချစ်သူနဲ့ မပေါင်းရတဲ့ သူတွေ ဟာ ကိုယ့်အချစ်ဦးကို သတိရတာ ဓမ္မတာပဲ။ ကဲ ဒါတွေ မေ့လိုက်ပါတော့၊ မွေးရဲ့ ဘဝက ဟိုဘက်မှ ပြည့်ဖုံးကားချလိုက်ပြီပဲ။ ဒီဘက်မှာ ကိုကိုနိုင်နဲ့ အတူ ကဏ္ဍအသစ်တစ်ခု ဖွင့်ရတော့မယ်။ မိန်းကလေးရယ် စိတ်ကို ပျော် ပျော်ထားလိုက်စမ်းပါကွယ်။ ကိုကိုနိုင်ဟာ မွေးကို တကယ်မြတ်နိုးတဲ့သူ ပါ။ ယုံစမ်းပါကွယ်'

ကိုကိုနိုင်သည် မွေး၏ မျက်နှာလေးကို မယူကာ သူ့ပါးနှင့် အပ်လိုက် သည်။ မွေးပါးပေါ်မှ မျက်ရည်စများကြောင့် အေးသောအတွေ့မှာ ကိုကို နိုင့်အသည်းသို့တိုင်အောင် စိမ့်၍ သွားတော့၏။

ခွင့်ရက်စေ့၍ ပြန်သည့်တိုင်အောင် မွေးနှင့်အတူနေခဲ့သော ရက် သတ္တပတ်နှစ်ပတ်ကို ကိုကိုနိုင်က ကျေကျေနပ်နပ်ရှိခဲ့၏။ မွေးသည် ကျွမ်း ကျင်လိမ္မာသော အိမ်ထောင်ရှင်မကြီးဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း

သူသည် တတ်သမျှ မှတ်သမျှကိုတော့ စေတနာရှိရှိနှင့် ပြုစုဆောင်ရွက်ပေးသည်ဆို သော ဟန်မှာ အမြဲပေါ်လွင်နေ၍ ကိုကိုနိုင်က ကျေနပ်၏။ ဒီလိုဟန်များ ကပင် လင်သားတစ်ယောက်၏ အသည်းနှလုံးကို အစဉ်ပူနွေးစေသည် မဟုတ်ပါလား။

'အမှန်ကတော့ ကိုကိုနိုင် မွှေးကို ခွဲမထားရက်ခဲ့ချင်ပါဘူး။ ဒါပေ မယ့် ကိုကိုနိုင့်နေရာက ရှမ်းပြည်မြောက်ပိုင်း နယ်စပ်ဘက်ကို ပြောင်းရ မယ်။ မွှေးအဖို့ ပင်ပန်းမှာ စိုးတယ်။ ပြီးတော့ မွှေးမေမေ ကျန်းမာရေး အခြေအနေဆိုးနေတုန်း မွှေးကို ခေါ်သွားလို့ ကိုကိုနိုင် ဘယ်တရားမလဲ။ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်၊ အလုပ်လည်း ထွက်လိုက်တော့နော်'

မွှေးသည် သက္ကလပ်အင်္ကျီကို ဝက်မှင်ဘီးနှင့် ပွတ်တိုက်နေရာမှ ရပ်လိုက်၏။ ကိုကိုနိုင်ကို ကြင်နာစွာ ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

'ကိုကိုနိုင်ခေါ်တဲ့အခါကျရင် မွှေး အလုပ်ထွက်ပြီး လိုက်ခဲ့မယ်။ ခုတော့ ကိုကိုနိုင့်မေဂျာလခနဲ့ မွှေးတို့ တစ်အိမ်ထောင်ရော ကိုကိုနိုင်ပါ ခွဲသုံးရမှာ။ မေမေ့ဆေးခန်းခက ထိုးဆေး ဘာဆေးမပါ တစ်လကို ၄၅ဝ ကျတယ်။ ဒီတော့ မွှေးအချိန်ရှိတုန်း အလုပ်လုပ်ပါရစေ'

'အို. . . . ကိုကိုနိုင်ရဲ့ မေမေတစ်ယောက်လုံး ရှိပြီပဲကွယ်၊ မွှေးကလဲ. . . . '

'မဟုတ်ဘူး ကိုကိုနိုင်။ ကိုယ့်အိမ်ထောင်နဲ့ကိုယ် ဖြစ်လာတဲ့အခါ အမေ့ကို တာဝန်မပေးသင့်ဘူး။ အမေကတော့ လိုရင် ပေးမှာပဲ။ မွှေးလဲ သိပ်မကြာပါဘူး၊ လေးတို့ ဒီဂရီရပြီးရင် လက်လွှတ်ရော၊ တာဝန်လဲ ကျေ ရော။ ဒီကြားထဲ မွှေး ကိုကိုနိုင်ကို ကူညီပါရစေ။ ခု လခတိုးတော့ ၃၅ဝ ဆိုတဲ့ငွေဟာ မနည်းဘူး။ ဒီအတိုင်းကြီးနေရာမှာတော့ မွှေး ကိုကိုနိုင်ကို အားနာတယ်'

'ဟား. . . . ဟား. . . . ဟား' မွှေးပခုံးလေးကို ထဖျစ်ကာ ကိုကိုနိုင်သည် ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်၏။ 'လင်ကို အားနာတဲ့ မိန်းမတဲ့ကွာ' သူ့ဘာသာ သူ တစ်ယောက်တည်း သဘောကျနေတော့သည်။

ကိုကိုနိုင် ပြန်သွားပြီးနောက် မေမေ့အခြေအနေမှာ ဆိုးရွားလာခဲ့ သည်။ နေ့ဘက်တွင် အေးကို အနားမှာ စောင့်စေကာ ညဘက်တွင် မွှေးက စောင့်၍ အိပ်ရပေသည်။ မွှေးတို့တွင် သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း အမျိုး အဆွေ မရှိလှပေ။ ဒေါ်လေးမူရာထံကမူ ဟောလစ်ပုလင်းကို ထွန်းဆောင် ကို အပို့လွှတ်လိုက်၏။ တီဘီဖြစ်၍ လာမမေးရဲကြောင်းကို မှာလိုက်သေး သည်။ မွှေးအဖို့ ထိုလောကဓံလောက်ကို မမှုတော့ပေ။

တစ်ညဦးတွင်မူ ဒေါက်တာသန်းအောင်သည် အလည်သဘောမျိုး မွှေးထံ ရောက်လာခဲ့သည်။ မေမေက အိပ်ရာပေါ်တွင် မှိန်းနေ၍ သူ့ကို ဝရန်တာဘက်တွင် ဒေါက်ကာက စကားပြောရန် ခေါ်သွားလေသည်။

'အတွတ်က သွားခါနီး မွှေး စိတ်ချမ်းသာအောင် ကူညီဖို့ တတွတ် တွတ် မှာခဲ့တယ်။ အန်ကယ်လည်း သူ့ကို တော်တော်ချစ်တယ်။ ဒါကြောင့် မွှေးစိတ်ချမ်းသာပါစေတော့လို့သာ မင့်မေမေကို လက်ခံလိုက်ရတယ်။ ဆေးရုံတင်စကတည်းက အန်ကယ်တော့ သိပ် အားမရဘူး'

မွှေးသည် ဒူးတွင် အားမရှိတော့သလို ယိုင်ညွှတ်ညွှတ်ဖြစ်သွားတော့ သည်။

'ခုလဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ဘာမျှ မျှော်လင့်စရာတော့ မရှိ တော့ဘူး။ အန်ကယ့်သဘောပြောရရင် ငွေကုန်ရုံပဲရှိမယ်။ မွှေး တကယ် လို့ အိမ်ပြန်ခေါ်ချင်လဲ ခေါ်နိုင်တယ်။ ဒီမှာ ထားချင်လဲထား၊ ဘယ်ဘက် အဆုတ်တစ်ဘက်က ကောင်းလာလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်တာ၊ မျှော်လင့် သလို ဖြစ်မလာဘူး။ လူကလဲ အရွယ်ကျသွားပြီမဟုတ်လား။ ညာဘက် တော့ လုံးလုံးမကောင်းတော့ဘူး။ အဆုတ်ကို ထုတ်ပစ်ပြီး ကုဖို့က သူ့မှာ ခံနိုင်ရည်အားလည်း မရှိဘူး။ ဒီမှာလဲ မလုပ်နိုင်ဘူး'

မွှေးသည် ငြိမ်သက်နေ၏။ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိပေ။

'ကဲ အန်ကယ် ပြန်ဦးမယ်၊ မင်းတို့ ကျန်းမာရေးလဲ ဂရုစိုက်၊ မွှေးက ပိန်တယ်''ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်ကယ်၊ မွှေးလည်း စဉ်းစားပါဦးမယ်'

မွှေးနားထဲတွင် ဒေါက်တာ၏ တဒေါက်ဒေါက်နှင့် ဖိနပ်သံမှာ သူ့ အသည်းကို ခေါက်နေသလို နာကျင်နေတော့သည်။ ဝရန်တာအပြင်ရှိ မှောင်ထုသည် ပိုမို၍ အားငယ်စရာကောင်းနေတော့သည်။ မွှေးစိတ်ထဲ တွင် လူတစ်ယောက် သေရတော့မည်ကို သိပါလျက်နှင့် ဘာမျှ မလုပ်နိုင် သည်ကို မခံချည့် မခံသာဖြစ်နေသလိုလည်း ခံစားနေရပေသည်။

မေမေ. . . . မကြာခင် သူချစ်သော မေမေ့ကို ခွဲရတော့မည်။ မေမေည် သူ့ကိုယ်သူ ကြိုတင်၍များ တွက်တတ်၍လား မသိ။ သမီးလက်ထပ်ပွဲကို အမြန် စီစဉ်ခဲ့သည်။ အခြေတကျဖြစ်အောင် စီမံခဲ့ပေသေးသည်။

ဘယ်လိုပင် အလုပ်ကမောလာ၍ လူက နွမ်း၍နေဦးတော့ ပြုံးရွှင် ကြည်လင်သော မေမေ့မျက်နှာက ဆီး၍ ကြိုလိုက်လျှင် ချမ်းမြေ့ အေးချမ်း၍ သွားခဲ့ရသည်တကား။ ဘာမျှ မကူညီနိုင်သည်ထားဦး။ မေမေ ရှိနေသေးသည်ဆိုသော အသိက စိတ်ကို အမြဲအားပေးနေသည်။ အိမ်ထောင် ကြီးတစ်ခုလုံးကို မေမေသည် အိပ်ရာပေါ်ကပင် စီစဉ်ထိန်းသိမ်းခဲ့၏။

'မွှေး. . . . ဟဲ့ မွှေး. . . . ဘာငိုင်နေတာလဲ'

မွှေး၏ လက်ကို တစ်ယောက်ယောက်က ဆွဲလှုပ်နေ၏။ မွှေးလည်း ဘေးကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး အံ့အားသင့်သွားတော့သည်။

'ဒေါ်လေးသူဇာ. . . . ဒေါ်လေးသူဇာ. . . . မွှေးတို့ကို သတိရတယ်နော်' မွှေး၏ အသံများ တုန်ကာ မျက်ရည်များမှာ လိမ့်၍ ဆင်းလာတော့သည်။ ဒေါ်လေးသူဇာမှာလည်း အသံတုန်တုန်နှင့် သူ့ကိုကိုင်ရင်း စကားပြန်ပြော ၏။

'သတိရပါတယ် တူမရယ်၊ ဒေါ်လေးဘဝက အစ်မကလဲ စွန့်ထား တာနဲ့ စိတ်ညစ်ပြီး ဘယ်ဆွေမျိုးနဲ့မှ အတွေ့မခံတာ။ မင်းတို့အားလုံးကို အမြဲ သတိရပါတယ်၊ ဝါးခယ်မမှာ မင်းတို့နဲ့ အတူနေခဲ့ရတဲ့အချိန်ကိုလဲ အမြဲသတိရ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မင်းအမေဟာ ဒေါ်လေးတို့ ကျေးဇူး ရှင်မကြီးပါ။ မင်းတို့အကြောင်းတွေကိုလဲ အမြဲနားစွင့်ရက်ပဲ။ ခု မမတင် နေမကောင်းဘူးကြားလို့ လာခဲ့တာ'

'ဟုတ်တယ် ဒေါ်လေးမူရာကတော့ တီဘီကူးမှာကြောက်လို့တဲ့၊ မွှေးတို့အိမ်ဘက်ကို ခြေဦးမလှည့်ဘူး'

'အေး သူ့သတင်းတွေလဲ ကြားပါတယ်၊ မမတင်ကတော့ ဒေါ်လေး အဖြစ်ကို သိပ့်မလား၊ ခွင့်လွှတ်နိုင်ပ့်မလား'

'မေမေဟာ အားလုံးကို ခွင့်လွှတ်နိုင်တဲ့ မိန်းမပါ။ အနစ်နာခံနိုင်တဲ့ မိန်းမပါ။ ဒါကြောင့်လဲ သူ လူ့ပြည်မှာ ကြာကြာ မနေရတော့ဘူး'

မွှေးသည် အသံများ တုန်လာ၏။ ဒေါက်တာသန်းအောင် ပြောခဲ့ သည်ကို ဒေါ်လေးသူဇာအား ဖွင့်၍ ပြောပြလိုက်၏။ ဒေါ်လေးသည် လူနာအခန်းဘက်သို့ ကြည့်ရင်း မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ ကျိတ်၍ ငိုရှာသည်။

'ကြံဖန်ပြီးတော့ စိတ်ကုိ ဖြေပါ တူမရ ယ်။ သူဟာ လူ့ပြည်မှာနေခဲ့ တဲ့ အချိန် အတွင်း မှာ တိုင်း ပြည် အပေါ် မှာ ရော ၊ သူ နဲ့ နီး စပ် သမျှ ပတ်ဝန်း ကျင် အ သိုင်း အဝန် းအပေါ် မှ ာရော အ င်မ တန ် စေတနာကောင်းကောင်းနဲ့ မျှမျှတတ သ ဘော ထားကြီးခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ။ ဒီအကျိုးတွေက တမလွန်မှာ သူ့ကို အေး ချမ်း စေမှာပါ။ သားတေ ့ နိုင်ငံ ရေး လု ပ်ချိန်မှာလဲ စီး ပွားရေး လှည့် ကြည့် ပါလို့ တစ်လုံး မဟာဘူး။ သူကပဲ ကလေးတွေ အတွေး အခေါ်ရင့်သန်အောင် စာ အုပ်စုပေး ၊ အကြံဉာဏ် တွေ ပေ းခဲ့တယ်၊ သ ား ကြီး ထောင် ကျ လို့ နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲမှာ အသက်စွန့်ခဲ့တဲ့အထိ သူဟာ ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင် စိတ် တင်း နိုင်တယ်။ လင်သားအပေါ်မှာလဲ စိတ်နောက်နေ တဲ့ အရှုးကြီးကို မိခင် လို စောင့် ရှောက် ခဲ့ ပါတယ်။ လင်ဘက်က အမျိုးဆို ရင် ခြေမသန်တဲ့ ဘကြီးတို့၊ ကြီးဒေါ်ခင်တို့ဟာ မမတင်ကို ခိုကိုးရတာပဲ။ သူများဆိုရင် လင်ဘက်က အမျိုးဆို အိမ်ရိပ်နင်းတာတောင် မကြိုက်ဘူး မဟုတ်လား။ ဒီဒဏ်တွေကို ခံရတော့ မင့်မေမေမှာ အသက်တိုရတာပဲ၊ စိတ်ကို ဖြေပါမွှေးရယ်။ တို့ဟာ လူ့လောကမှာ သူ့လိုမှ ဝတ္တရား ကျေပွန် နိုင်ပ့်မလား မသိဘူး'

ဒေါ်လေးသူဇာသည် မျက်ရည်သုတ်ကာ တိုးတိုးနှင့် ပြော၏။

'မင်းတို့က ငယ်လို့ မသိတာ၊ အဲဒီဘကြီးရဲ့ ကြွေးတွေလဲ ထောင် သောင်းချီပြီး မမတင်က ဆပ်ပေးခဲ့တာပဲ။ ကြီးဒေါ်ခင်ကလဲ ထမင်းကျ တော့ မမတင်ဆီမှာ စားခဲ့ပေမယ့် သူ့မှာရှိတဲ့ ရွှေတွေကျတော့ တခြား အမျိုးတွေပေးခဲ့တယ်။ မမမူရာပေါ်မှာရော သူ့လုပ်ပုံမျိုးဆိုရင် ဘယ်သူမှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား'

လူနာမှာ အနည်းငယ်လှုပ်လာ၍ သူတို့နှစ်ယောက်သည် စကား လက်စသတ်ကာ အခန်းထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း ဝင်လာကြ၏။ ဒေါ်လေး သူဇာကို မြင်မြင်ချင်း မေမေက လက်ကမ်းပေးလိုက်၏။ ဒေါ်လေးသူဇာ ၏ လက်ကို ဖြည်းညင်းစွာ ဆုပ်နယ်ရင်း အားယူ၍ ပြုံးနေသည်ကို ဒေါ်လေးသူဇာသည် မကြည့်ရက်တော့ပေ။

'မူရာတစ်ယောက်ကော နေကောင်းရဲ့လား'

'ကောင်းပါတယ် မမတင်'

မေမေသည် ခပ်ပြုံးပြုံးပင် ငြိမ်သက်နေရာမှ ဒေါ်လေးသူဇာလက် ကို လွှတ်လိုက်၏။ ဒေါ်လေးသည် မေမေ့ဘေးမှ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ချ လိုက်၏။ မွှေးမျက်နှာကို မေမေက စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ပို၍ ပြုံးလာပြန် သည်။

'ဒီညနေ မေမေ မေးလိုက်ရတာ အားပြည့်သလိုပဲ သမီးရယ်၊ ဒါပေ မယ့် မေမေနေရတာ ပေါ့လဲ မလာဘူး။ သမီးလက်ကို မေမေကိုင်ချင်တယ်'

မွှေးသည် သူ့လက်ကို အဘွားကြီးလက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။ မေမေ့ လက်မှာ ပူနွေး၍ နေတော့သည်။

'သမီးကို မေမေ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်'

မွှေးတစ်ကိုယ်လုံးသည် သိမ့်သိမ့်တုန်ကာ စကားမပြောနိုင်ဘဲ ပါးစပ် ဟနေမိတော့သည်။

'မောင်မောင်နိုင့်ဆီ စာရေးရင်လဲ မေမေက ကျေးဇူးတင်တဲ့အကြောင်း ထည့်ရေးပါ။ မေမေလဲ ငယ်ရာက ကြီးလာသူပါ။ လက်ထပ်ပြီးစ ဇနီးကို မေမေ့အတွက် ခွဲထားရစ်ခဲ့တာလဲ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး'

မွှေးသည် မျက်ရည်မကျအောင် အားခဲထားရ၏။

'သမီးတို့ကသာ မေမေ့ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာ။ မေမေ့ ကျေးဇူးတွေ ဟာ ဆပ်လို့ မကုန်ပါဘူး'

'မေမေ နားလည်ပါတယ် သမီး၊ သမီးအခြေအနေနဲ့ တစ်လ ၄၅ဝ ကျပ်ခန်းမှာ အမေ့ကို ထားဖို့ဟာ တော်ရုံသဒ္ဓါစေတနာနဲ့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကျေနပ်ပါတယ်ကွယ်၊ ကျေးဇူးလဲ တင်ပါတယ်'

မွှေးသည် ကျောက်ရုပ်သဖွယ် ငြိမ်သက်နေမိတော့သည်။ မိခင်၏ မေတ္တာအဟုန်ဆိုသည်မှာ ရေတံခွန်လို အစဉ်စီးဆင်းနေသော်လည်း မကုန်ခန်းနိုင်ပါတကား။ ထိုမကုန်ခန်းနိုင်သော မေတ္တာရှင်တို့က သား သမီးတို့ထံမှ ရေတစ်စက်စာမျှ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်မှုကို တွေ့ရလျှင် သူတို့ စိတ်ထဲ၌ ထိုရေစက်ကို ပင်လယ်အဏ္ဏဝါဖွေမျှ ထင်ကာ ကျေးဇူးတင်၍ မဆုံးတော့ပေ။

မေမေသည် မွှေးတို့အားလုံးကို နောင်နှစ် ကဆုန်လဆန်းလောက် တွင် ခွဲခွာ၍ သွား၏။ သနားစရာ အကောင်းဆုံးမှာ အေးဖြစ်၏။ သူသည် သူ၏ အိမ်လေးထဲတွင် မေမေ့ကို ကမ္ဘာတစ်ခုလို ပေါင်းသင်းနေရသူ ဖြစ်၏။ လေးနှင့်ထွေးလို ကျောင်းမိတ်ဆွေလည်းမရှိ။ မွှေးလို ချစ်သူရယ်၊ ချစ်လင်ရယ်ဟူ၍ ရှိရှာသည် မဟုတ်ပေ။ ဘယ်နေရာတွင် သွားထိုင်ထိုင် တစ်အိမ်လုံးသည် သေ့ခြောက်၍ ဟာနေတော့သည်။

မွှေး အလုပ်သွားပြီး ညီမငယ်နှစ်ယောက် ကျောင်းသွားချိန်တွင် အေးသည် မျက်ရည်တစိမ့်စိမ့်နှင့် ကျန်ရစ်၏။ ဖေဖေကလည်း သတိ ကောင်းစဉ်တွင် ငိုလိုက်၊ သတိလွတ်စဉ်တွင်မူ သီချင်းတကျော်ကျော် ဟစ် ၍ နေတော့သည်။

ဝါဆိုဦးတွင် ကိုကိုနိုင်က မွှေးကို လာခေါ်သည်။ ကိုကိုနိုင့်အမေက လည်း မွှေးလိုက်သွားစဉ်တွင် အေးတို့ ညီအစ်မတစ်စုအား လာရောက် စောင့်ရှောက်မည်ဟု ဆိုသည်။

မွှေးရင်ထဲတွင်မူ အေးတို့ကို ထားရစ်၍ လိုက်သွားရန် မသွားရက် သလို ဖြစ်နေတော့သည်။ သူ့စိတ်ကိုလည်း ကိုကိုနိုင်အား ဖွင့်မပြောရဲ၊ ညီမတွေနှင့်လည်း မခွဲနိုင်ပေ။

မမအေးက မွှေးစိတ်ကို နားလည်ပေသည်။

'မွှေး လိုက်သွားမှပေါ့၊ လက်ထပ်ကြပြီပဲ။ သူက ဒါလောက်ခွဲပြီး ထားရစ်တာပဲ တို့များက ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ်။ ကိုယ့်မှာ ဝတ္တရားရှိတယ်၊ မွှေး လိုက်သွား၊ မမအေးတို့အတွက် မပူနဲ့'

အေးက ညီမငယ် စိတ်ချမ်းသာအောင် ဖျောင်းဖျနေသလောက် မွှေးရင်ထဲတွင်မူ မထွေးနိုင် မအန်နိုင်သလို ဖြစ်လာပြန်၏။

ကိုကိုနိုင်ကတော့ ထင်းရှူးပုံးတွေသာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဝယ်နေတော့ သည်။

'စခန်းက လားရှိုးမှာဆိုတော့ မွှေး လားရှိုးမှာ နေရမယ်။ ဟောဒါက ဆေးထည့်ဖို့ပုံး၊ ဟောဒါက ဂွမ်းကပ်ထည့်ဖို့၊ ဒါက မွှေးဖတ်ဖို့ စာအုပ်တွေ ထည့်ဖို့၊ သက္ကလပ်စောင်တွေကတော့ သံသေတ္တာနဲ့ထည့်'

ကိုကိုနိုင် စီမံပေးသလို လေးနှင့် အထွေးတို့က လိုက်၍ လုပ်ကြ သည်။

'မောင်မောင်နိုင် သားရေ၊ မင်းငှားထားတဲ့ အိမ်က ဆောင်းတွင်းမှာ အအေးလုံပါ့မလား၊ မွှေးက ကျန်းမာရေး သိပ်မကောင်းဘူး။ ပြီးတော့ ဘဆောင်တို့ လင်မယားကို မေမေထည့်လိုက်မယ်၊ မွှေး ရေအေး မချိုးစေ နဲ့၊ သူတို့ကို ရေနွေး အမြဲတယ်ခိုင်း သိလား'

ယောက္ခမကြီးက ထပ်၍ သတိပေးပြန်သည်။

'စိတ်ချပါ မေမေရာ၊ တပ်ထဲက အိမ်မဖြစ်တောင် မွှေးအတွက် သပ်သပ်တစ်လုံး ရှာထားသေးတယ်။ ဟိုမှာ နွားနို့လဲ ပေါ၊ ကြက်ဥလဲပေါ၊ လူဟာ ကောင်းကောင်းနားပြီး အစာအဟာရ ကောင်းကောင်းစားရင် တီဘီမဝင်နိုင်ပါဘူး၊ ဟုတ်တယ်နော် မွှေး'

မွှေးသည် သူ့ဘဝကို သူနားမလည်သလိုပင် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ် လာတော့သည်။ သူ့ဘဝသည် ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်လား၊ ကံဆိုး သည်ဟု ဆိုရမည်လား၊ မတွေးတတ်ပေ။

ကိုကိုနိုင်ဝယ်လာသော ဆေးပုလင်းများကို မွှေးက ထင်းရှူးပုံးတစ်ခု နှင့် သပ်သပ်ထည့်၏။ ဟဲလီဘတ်အဝိုင်း၊ စကော့အီမာရှင်း၊ နေဗီတာမော့၊ ဘီဝမ်း၊ ဘီတွဲ၊ မာလတီဗိုက်တာပလက်စ်၊ ကလ်ဒီစီ၊ ဟပ်ပါတိုဂလိုတင်၊ ဗိုက်တာမင် အေနှင့် ဒီ။

မွှေးသည် ဆေးပုလင်းများအပေါ်မှ စာကိုဖတ်ရင်း စိတ်ရှုပ်လာ၏။ တစ်မျိုးကို အနည်းဆုံး သုံးပုလင်းစီလောက် ဝယ်လာသည်။ တချို့မှာ ဒါဇင်ဝက် ရှိ၏။

'ကိုကိုနိုင့်ဟာက မလွန်ဘူးလား၊ ဒါတွေအားလုံး မွှေး သောက်ရမယ်'

'ဒီလိုလေ ဒေါက်တာနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ဝယ်လာတာ၊ စကော့အီမားရှင်း က အအေးခံနိုင်တယ်၊ အဆုတ်အတွက် ကောင်းတယ်၊ ဟယ်လီဘတ်အဝိုင်းနဲ့ မာလတီဗိုက်တာပလက်စ်ဆိုတာက နေ့စဉ်လိုတဲ့ အဟာရဓာတ် တွေပဲ၊ ဟိုက တောမြို့ မဟုတ်လား၊ လိုလိုမယ်မယ် ဝယ်သွားတာပေါ့ မွှေးရယ်၊ လိုရင် အသုံးချရတာပေါ့'

အေးတို့ ညီအစ်မသုံးယောက်သည် မွှေးကို ချစ်ရှာသော ကိုကိုနိုင် အား ကျေးဇူးတင်၍ မဆုံးတော့ပေ။

သို့သော် မွှေးရှိရာသို့ လိုက်သွားသောနေ့တွင်မူ ဝါးခယ်မက မွှေး ထွက်သွားသည့်နေ့ကကဲ့သို့ ငိုမဲ့ ငိုမဲ့ မျက်နှာကလေးများနှင့် ကျန်ရစ်ကြ တော့သည်။

*   *   *

လားရှိုးတွင် သူတို့သည် မိုးနှင့်ဆောင်းကို တွေ့ကြရသည်။ မိုးဥတု သည် အေးစိမ့်၍ စိုစွတ်၏။ ဆောင်းဥတုမှာမူ အေးမြကာ ခြောက်သွေ့ ပေသည်။

မိုးရာသီ၏ ညဦးများတွင် အိမ်ပြင်၌ ရာသီဥတု မသာယာပေ။ သူတို့ နှစ်ဦးသည် အိမ်တွင်း မီးဖိုဘေးတွင် အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့သည်က များသည်။

မွှေးဖတ်ရသော စာအုပ်များမှာ ရှည်လျားပေသည်။ ချာချီရေးသော 'ဒုတိယကမ္ဘာစစ်' ဆိုသော စာအုပ်ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်လိုရော ဗမာလို ရော ဖြစ်ပေသည်။

ကိုကိုနိုင်မရှိသော နေ့များတွင်မူ မွှေးအဖို့ ညနေစောင်း၌ လမ်း လျှောက်ကာ ညဦးတွင် စာအုပ်နှင့်သာအချိန်ကုန်ရသည်။ နံနက်ခင်းတွင် မူ မီးဖိုနောက်ရှိ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ခင်းများထဲတွင် ပန်းစေ့ပျိုးရင်း မြက် နုတ်ရင်း အချိန်လွန်ခဲ့ရပေသည်။

ကိုကိုနိုင်က ခရီးထွက်သွားရတိုင်း သူ့ကိုယ်စား စာအုပ်တစ်ပုံကို ပေးခဲ့၏။ ချာချီ၏ စာအုပ်ကို ဖတ်စေချင်သည်မှာ ချာချီ၏ အင်္ဂလိပ်စာ ရေးဟန်ကို သိစေလို၍တစ်ကြောင်း၊ အတွေးအခေါ်ကို ဖော်ပြရာတွင် လည်း 'ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း ကျွန်တော် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေပုံများ သည် အမှန်ချည်းပင်ဖြစ်ပါသည်' ဟု ဖော်ပြရေးသားထားခြင်း မရှိသော် လည်း စာအုပ်ဆုံးသောအခါ စာဖတ်သူစိတ်ထဲတွင် ချာချီ၏ ခြေလှမ်း၊ ချာချီ၏ ဆောင်ရွက်ပုံမှာ သူ့အချိန်နှင့်သူ အံကိုက်ပါတကားဟု ထင်မြင် ယူဆလာအောင် ရေးတတ်ပုံကို သိရှိလို၍တစ်ကြောင်း ဖတ်ခိုင်းသည်ဟု ကိုကိုနိုင်က

ဆိုပေသည်။ မြန်မာဘာသာပြန် စာအုပ်ကို ဖတ်ခိုင်းရခြင်း ကမူ ဗိုလ်အေးမောင်၏ ဘာသာပြန် သိပ်သည်းရှင်းလင်းပုံနှင့် သိစေလို၍ ဟု ဆိုသည်။

မွှေးကတော့ ကိုကိုနိုင်ပေးခဲ့သမျှ အချိန်ရတိုင်း ကောက်၍ဖတ်၏။ စာအုပ်များကို ဖတ်ရင်း သူ့အတွေးအခေါ်ကတော့ ဘယ်လိုပေါ်လာ သည် မသိပေ။ တစ်ခါတရံလည်း ရှေးဟောင်းမြန်မာကဗျာများနှင့် သူ ကြိုက်နှစ်သက်သော အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုရှည်များကို ဖတ်၏။

ဆောင်းဥတုမတိုင်ခင်မူ အတွတ်ထံသို့ မြန်မာကဗျာစာအုပ်များကို ခပ်များများ ရှာဖွေစုဆောင်း၍ မွှေးကို ပို့ခဲ့၏။ ဆောင်းဦးပေါက်တွင် ကိုကိုနိုင်နှင့် မွှေး အတူနေရသောအချိန် တော်တော်ကလေး များလာ၏။ တစ်ခါတရံ လသာသော ညဦးများတွင် နှင်းမှုန်ဖွဲဖွဲကျနေသော လရောင် အောက်မှာ တောင်ကုန်းကလေးများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကျော်ကာ ဖြတ် လျှောက်လာကြ၏။ မွှေး၏ တေးသံလွင်လွင်မှာ ကိုကိုနိုင့်နှလုံးသားကို ပြုံးရွှင်စေပေသည်။ ဆောင်းလယ်သို့ ရောက်လာလျှင် လားရှိုး၏ အအေး သည် ပြင်းထန်လာ၏။ ည၏ အလှများကို မှန်ပြတင်းမှသာ မျှော်၍ ကြည့်နိုင်တော့သည်။

အငွေ့တထောင်းထောင်းနှင့် အနံ့သင်းသော ကော်ဖီပြင်းပြင်း ခပ်ကျကျကို မွှေးက ဖျော်ကာ မီးပုံဘေးတွင် ချ၍ပေး၏။ ကိုကိုနိုင်သည် သူ့အလုပ်ကို မီးပုံဘေးတွင်ပင် လုပ်ကာ မွှေးကို သူ့အပါးတွင် စာဖတ် စေပေသည်။

ထင်းစများကို တဖျောက်ဖျောက် ဝါးမျိုနေသော မီးတောက်မီးလျှံ၏ ဝါနီရောင်မှာ ချစ်သူနှစ်ဦးမျက်နှာကို အရောင်ပြန်ဟပ်၍ နေတော့သည်။ ကိုကိုနိုင်သည် လက်စသတ်ပြီးသော သူ့ရုံးအလုပ်များကို ဘေးသို့ ချလိုက် ၏။ ပန်းကန်ကို ကောက်ကိုင်ရင်း မွှေးကို ကြည့်လိုက်သည်။ မွှေးလက်ထဲ တွင် သူဖတ်ခိုင်းသော ချာချီ၏ စာအုပ်ကို မတွေ့ရတော့ပေ။ 'အီဂျစ် ပြည်သား' ဒါပစအငြေ ဆိုသော ဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ်ကို တွေ့ရ၏။

'မွှေး ချာချီရဲ့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကို ဖတ်ပြီးပြီလား'

သူက အချိန်မြန်မြန်နှင့် စာဖတ်ပြီးသွားပုံကို အံ့သြသလို မေးလိုက် ၏။ မွှေးသည် သူ့စာအုပ်လေးကို ပိတ်လိုက်၏။ ကိုကိုနိုင့်ကို လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

'ပြီးပြီဆိုပါတော့ ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'ရှည်လွန်းအားကြီးလို့ပါ၊ မွှေး စာဖတ်ရတာ ပျင်းလား၊ ကိုကိုနိုင်နဲ့ လိုက်နေရတာ ပျော်ရဲ့လား'

မွှေးသည် ခပ်ပြုံးပြုံးပင် ကြည့်၍နေ၏။

'အကောင်းမေးတာပါ မွှေးရဲ့၊ ပျော်ရဲ့လား'

'ပျော်ပါတယ်၊ မွှေးစိတ်ထဲမှာ ကိုကိုနိုင့်ကို နှမြောလို့ပါ။ ကိုကိုနိုင် နေချင်တဲ့ ဘဘာဝနဲ့ ကိုကိုနိုင် လုပ်နေတဲ့ အလုပ်က တခြားစီမို့ပါ'

ကိုကိုနိုင်က ဘယ်လို သဘောပေါက်သည်မသိ၊ ခပ်ပြုံးပြုံးလုပ်၍ နေပြန်သည်။

'ကဲ. . . . ဆိုပါဦး၊ ချာချီစာအုပ်ဖတ်ပြီး ကိုကိုနိုင် ယူဆသလို သဘော ပေါက်သလား'

'ဟုတ်ကဲ့ အဲဒီလိုပဲ ချာချီအပေါ်မှာ တွေးမိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မွှေးဟာ အဲဒါတွေအားလုံး ခေါင်းထဲ မစွဲဘဲ သူရေးတဲ့အထဲက တခြား ဟာတွေ စွဲကျန်ရစ်တယ်'

'ဘာကိုလဲ'

'ဂျာမနီ နိုးကြားထကြွလာပုံနဲ့ ဟစ်တလာ တန်ခိုးတက်လာပုံရယ်၊ သူ့နောက်က နာဇီတပ်မတော်ရယ်၊ အဲဒါက ခေါင်းထဲက မထွက်လို့ပါ'

'ကဲ. . . . ဆိုစမ်းပါဦး'

'မွှေးသာ တကယ်လို့ အဲဒီခေတ်က နာဇီတပ်မတော်ရဲ့ တပ်သား တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ မိခင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်ခဲ့ရင် ရင်နာ လို့ ဆုံးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကြေးစားစိတ်ဟာ ရှိသလောက် တော့ ရှိပေမယ့်လို့ 'စိတ်ဓာတ်' ဆိုတာသာ မပါရင် တပ်မတော်ရဲ့ တူပေ ဓားပေ ဒဏ်ခံနိုင်ဖို့ တော်တော် ခက်သားလား။ အဲဒီခေတ်တုန်းကလဲ ဗိုင်းအနိုမ်ခံရတဲ့ ဂျာမန်တစ်မျိုးသားလုံး စစ်ရှုံးလိုက်တဲ့ အဖဂျာမနီပြည် ကြီး တစ်ပြည်လုံးပြန်ပြီး နာလန်ထူနိုင်ဖို့ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်သာ ဂျာမန် တွေစိတ်မှာ မရှိခဲ့ရင် ဂျာမန်တပ်မတော်နဲ့ ဟစ်တလာရဲ့ ပေါ်ပေါက်လာ ပုံဟာ ဒါလောက်မြန်ဆန်မှာ မဟုတ်ဘူး'

ကိုကိုနိုင်သည် မွှေးပြောပုံကို စိတ်ဝင်စားလာ၏။ ခေါင်းတညိတ် ညိတ်နှင့် အင်းလိုက်လာ၏။

'ကဲ. . . . မိခင်တွေရဲ့ စိတ်မှာရော၊ သားကို စစ်မြေပြင်မှာ ခိုင်းစားဖို့ ဆိုတဲ့ စိတ်ဟာ အင်မတန်နည်းပါတယ်။ ငါ့အဖ ဂျာမနီပြည်အတွက် ကမ္ဘာမှာ ဝိုင်းအနိုင်ခံရတဲ့ ငါ့အမျိုးသားအတွက်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့သာ စစ်တပ်ဆိုတဲ့ သေဘေးမျိုးစုံနဲ့ နီးတဲ့ တပ်မတော်ထဲမှာ သားကို ထည့်တာ ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ခေါင်းဆောင်သူတွေရဲ့ အတွေးအခေါ်တွေ ပြောင်းလဲ လာတာနဲ့အမျှ တပ်မတော်ရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ကလဲ ပြောင်းလဲလာလိုက်တာနောက်ဆုံး ဟစ်တလာဆိုတဲ့ အာဏာရှင်တစ်ယောက်တည်မြဲဖို့ ထောက်ခံ ဆောက်လုပ်ထားတဲ့ နာဇီဝါဒစက်ရုံကြီးရဲ့ ဝက်အူကလေးတွေ ဖြစ်မှန်း မသိ တပ်မတော်ဟာ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်လဲပြီးရော တပ် မတော်သားတွေဟာ အင်မတန်ဆိုးရွားယုတ်မာတဲ့ နာဇီတပ်သား ဘီလူး သရဲတွေ အမြင်နဲ့ ကမ္ဘာက အမြင်ခံရပြီး သူတို့ အသက်စွန့်သွားရတယ်။ သူတို့ကိုယ် သူတို့လဲ သိချင်မှသိရှာမယ်။ မွှေးသာ အဲဒီစစ်သားတစ် ယောက်ရဲ့ မိခင်ဖြစ်ခဲ့ရင် ရင်ကွဲနာကျသေပြီ'

'အလို. . . . မွှေးကလဲ တယ်ဆိုပါလား'

'ဟုတ်တယ်လေ. . . . မွှေးရဲ့သားဟာ သူ့တိုင်းပြည် သူ့လူမျိုးအတွက် သေရတယ်ဆိုရင် စစ်မြေပြင်မှာ ဆယ်ပြန်သေပါစေ၊ ခုတော့ သူတို့ ဖွတ် သွင်းချင်တဲ့ ဝါဒကြီး တည်တံ့စေချင်လို့ ကိုယ့်သားကို ပစ္စည်းကိရိယာ တစ်ခုလို ဝက်အူချောင်းတစ်ခုလို အသုံးချသွားပြီး သေရတာတော့ မခံနိုင်ဘူး။ အဲဒါတွေ တွေးပြီး ကျဆုံးသွားရှာတဲ့ ဂျာမန်စစ်သားကလေးတွေ၊ သူတို့ရဲ့ မိခင်တွေကိုပဲ မွှေးက သနားနေတယ်'

'အဲဗျာ. . . . မွှေးက ပိုပြီး တွေးနေပြီကိုး'

'စာအုပ်ဖတ်ပြီးတဲ့နောက် ဒီအပေါ်မှာ တည်ပြီး ကိုယ်တွေးချင်ရာ တွေးမှာပေါ့ ကိုကိုနိုင်ရဲ'

မွှေးက ပြုံးမဲ့မဲ့နှင့် ဆို၏။

'လက်ထဲက 'ဂျေစ်ရှန်' ရော ဖတ်ကောင်းလား'

'သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ဖတ်ဖူးသမျှထဲမှာတော့ အကြိုက်ဆုံးပဲ။ ကိုကို နိုင်အားရင် ဖတ်စမ်းပါ။ နှစ်ပေါင်းသုံးထောင်လောက်က ရေးပေလို့ပဲ၊ လက်ရှိ အီဂျစ်ကိုရော တိုင်းပြည်အသီးသီး အနေနဲ့ရော ဟပ်ပြီးကြည့်နိုင် တယ်။ ဒီဝတ္ထုဟာ ဘယ်တော့မှ ရိုးမှာ မဟုတ်ဘူး. . . .'

'မွှေး. . . . ဟိုတုန်းကရော စာသိပ်ဖတ်သလား'

'ခုမှ ပိုဖတ်တယ်ဆိုပါတော့၊ ရန်ကုန်မှာတော့ ကျောင်းစာနဲ့ ရုံး အလုပ်နဲ့ ပြီးခဲ့တာပဲ'

'ဒီလိုဆို ကိုကိုနိုင်နဲ့ နေရတာ ပျော်တယ်ပေါ့'

'ကိုကိုနိုင် ဘာလို့ ထပ်ခါ ထပ်ခါ မေးနေတာလဲ'

ကိုကိုနိုင်သည် မွှေးပါးကို ဆွဲ၍ ဖျစ်လိုက်၏။

'သြော်. . . . ကိုကိုနိုင်နဲ့ အတူတူနေရတဲ့ အချိန်တွေဟာ မွှေးအတွက် ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း ရှိစေချင်လို့ပါ'

'စိတ်ချမ်းသာပါတယ်ရှင်. . . .၊ ပျော်ပါတယ်ရှင်. . . .'

မွှေးက ခပ်နောက်နောက် ပြေလိုက်၏။

'စာအုပ်သေတ္တာထဲမှာ ကိုကိုနိုင် မဖတ်ရသေးတဲ့ စာအုပ်တွေ အများကြီးပဲ'

'ဟုတ်တယ် ဒီစာအုပ်ကို ကိုကိုနိုင် ဖတ်ကြည့်၊ အဲဒီအထဲမှာ ဇာတ် လိုက် ဆီနူးပြောတဲ့ စကားလေးတစ်လုံး မွှေးသိပ်သဘောကျတာပဲ။ သူ့ မိတ်ဆွေ စစ်ဗိုလ်ကြီးက ဘုရင့်သမီးကို သိမ်းပိုက်၊ ဘုရင့်ကိုသတ်ပြီး အီဂျစ်ရဲ့ ကေရာဇ်အဖြစ် အုပ်ချုပ်တဲ့အခါမှာ ဆီနူးကို ပြောတယ်လေ၊ သူ့သစ္စာခံပြီး သူ့အတွေးအခေါ်တွေကို လက်ခံဖို့၊ အဲဒီလိုဆိုရင် သူ ချီးမြှောက်မယ့်အကြောင်း၊ ဒီတော့ ဆီနူးက ဘာပြန်ပြောလဲဆိုတော့ 'ပညာ ဟာ အာဏာတန်ခိုးကို ဘယ်တော့မှ ဦးမညွှတ်ဘူး' တဲ့'

'ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ စကားလုံးလဲ၊ မွှေးတော့ သိပ်သဘောကျ တာပဲ'

သဘောကျသည်ဆိုသည့်နေရာ၌ မွှေးသည် မျက်လုံးလေးများ မေး ကာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပီတိကျဟန်နှင့် ပြော၏။ ကိုကိုနိုင့်စိတ်ထဲတွင် ဤမိန်းကလေး၌ ဦးနှောက်အပြင် ချစ်စရာ ဟန်အမူအရာများလည်း အများကြီးရှိပါလားဟု မှတ်ချက်ချလိုက်၏။'ပြီးတော့ ကိုကိုနိုင် ဖတ်ခိုင်းထားတဲ့ 'ရှိမယ်လ်' လဲ ပြီးသွားပြီ'

မွှေးက နောက်ဆက်တွဲ ဆက်ပြောပြန်သည်။

'အဲဒီစာအုပ်အပေါ်မှာရော ဘယ်လို ယူဆလဲ'

'မွှေး ထင်မြင်တာကို တကယ်ပြောရမှာလား. . . . '

'ပြောလေ. . . . '

'ရိုမယ်လ်ရဲ့ တိုက်နည်း ခိုက်နည်းတွေ၊ စစ်ဆင်နည်းတွေက စစ်သား တွေအဖို့တော့ တန်ဖိုးရှိမှာပဲ၊ မွှေးအနေနဲ့ စာတစ်အုပ်လုံး ဖတ်ပြီး လန့် သွားတယ်'

'ဘာကို လန့်တာလဲ'

'ကမ္ဘာမှ 'ရိုမယ်လ်' သေးနည်းတွေ ပြန့်သွားမှာကို လန့်သွားတယ်'

ကိုကိုနိုင်သည် ပါးစပ်လေး ဟသွား၏။

'ဟုတ်တယ် ကိုကိုနိုင်ရဲ့၊ ရိုမယ်လ် သေတာဟာ ရှေ့ကလာတဲ့ ရန်သူ့ကျည်ဆန်နဲ့ သေရတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နောက်က ကျည်ဆန်နဲ့ သေ ရတာ။ ပြီးတော့ သူ့မိန်းမကို သိခွင့်ပေးတဲ့ အချိန်ကျတော့ ကားတိုက် သေတဲ့အနေနဲ့ သိရတော့တယ်။ ဒီလို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အမှောင် ခေတ်ကြီး တစ်ခေတ်ကြီးစိုးလာပြီး တကယ်တော်တဲ့လူတွေ နောက်က ကျည်ဆန်နဲ့ သေရတဲ့နည်းတွေ ကမ္ဘာမှ ပြန့်လာမှာ မွှေးက စိုးရိမ်သွား တယ်. . . . '

'တော်ပြီ. . . . တော်ပြီ မွှေး။ ကိုကိုနိုင် မွှေးကို ဒီစာအုပ်တွေ မဖတ်ခိုင်း တော့ဘူး။ စိတ်ရွှင်လန်းစရာကောင်းတဲ့ စာအုပ်တွေ ရွေးရအောင်နော်။ ဒါနဲ့ နေ့လယ်က စာတစ်စောင် ကိုကိုနိုင့်ရုံးကတစ်ဆင့် မွှေးဆီ ရောက် လာတယ်။ အတွတ်ဆီက ထင်တယ်။ ကိုကိုနိုင့်ယူနီဖောင်းထဲမှာ။ သွား ယူဦးမယ်'

မွှေးသည် ထသွားသော ကိုကိုနိုင်ကို ငေးကာ ကြည့်နေမိ၏။ သူ့ မိန်းမအား စစ်သားတစ်ယောက်လို သင်တန်းပေးသူပင်တည်း။ ဒါကို ဖတ်။ ဒီလိုပင် တွေးစေချင်ဟန်ရှိ၏။ မွှေးက သူပေးထားသောပုံကို မဝင် ချင်ပေ။ ကိုယ် တွေးချင်သလို တွေးလိုပေသည်။ အမှန်တော့လဲ ကိုကိုနိုင် သည် ပုံသွင်းချင်သူတစ်ယောက် ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မည်ဟု မွှေးက လှည့်၍ တွေးမိပြန်၏။

'ရော့. . . . ရော့. . . . ဒီမှာစာ'

မွှေးက စာကိုယူ၍ ဖောက်ဖတ်လိုက်၏။ စာလေးမှာ ကဗျာနှင့် စ ထားသော်လည်း ခပ်တိုတိုပင် ရေး၍ထား၏။

> 'နတ်တော်ဆန်း၍၊ လျှံထွန်းရောင်ဝါ၊ သူရိယာလျှင်၊ အဝါမပူ၊ အဖြူအနီ၊ စုံစီခြယ်လွင်၊ ပြင်ထပ်တွင်၍၊ နေဝင်မြင်သည်၊ ဝရွှေပြည်ကား၊ ဆီးရည်ပတ်ချုပ်၊ မှိုင်းအုပ်ပျပျ၊ ပုညတောင်ဆီ၊ ရီလျက်မလင်း၊ မဝင်းအုံ့ဆိုင်း၊ စစ်ကိုင်းတစ်ဖက်၊ သန်လျက် ပေါ်ထွန်း၊ ကျွန်းများတံခွန်၊ နန်းဗိမာန်မှာ၊ လေသွန်ပြည့်လျှမ်း လိမ့်တကား . . . . '

မွှေး

အထက်က ကဗျာကတော့ မင်းပေးလိုက်တဲ့ ကဗျာစာအုပ် တွေထဲက ရှင်ထွေးနာသိန်ရဲ့ ကဗျာပဲ။ သူ သေလွန်တဲ့အခါ သူ့ခေါင်းအုံးအောက်က တွေ့ရတဲ့ မွှေးရပ်မြေအင်းဝကို တမ်းတတဲ့ ကဗျာပေါ့။

ကိုယ့်မှာတော့ သူတို့လို စာဆိုမဟုတ်လေတော့ ကိုယ့် ဌာနေကို လွမ်းပေမယ့်လဲ စာမဖွဲ့တတ်ဘူး။

အရုပ်ဆိုးလှတဲ့ အင်္ဂလန်ရဲ့ ဆောင်းဦးရာသီအောက်မှာနေရရင်း လွမ်းနေတာကတော့ ကိုယ်တို့မြို့လေးရဲ့ ဆောင်း အလှပဲ။ ခုလောက်ဆို တို့များ အိမ်နောက်က လယ်ကွင်းတွေထဲမှာ စပါးတွေ မှည့်တော့မယ်။ မုန်းဆန်းလဲ ပေါ်လို့ မီးခိုး တလူလူ နဲ့ လယ်တဲတွေနားမှာ မုန့်ဆန်းထောင်းကြတော့မယ် ထင်ပါရဲ့။

မွေးရေ ကိုကိုနိုင်ကိုလဲ အတွတ်က သတိရကြောင်း ပြောပြ လိုက်။ အတွတ် ပြန်လာရင်သာ သားသမီးတွေ တစ်ထမ်းနဲ့ လာကြိုလှည့်ပါ။ အမှန်တော့ အတွတ် ဘယ်အချိန်ပြန်ရမယ် လို့ မမှန်းဆသေးဘူး မွေး။

မွေးတို့ ဇနီးမောင်နှံ ချမ်းမြေ့ရွှင်လန်းပါစေ
အတွတ်

မွေးသည် မျက်နှာလေးညိုကာ စာကို ကိုကိုနိုင့်လက်ထဲသို့ ကမ်းပေး လိုက်သည်။

'ဖတ်ကြည့်ပါဦး ကိုကိုနိုင်၊ သူသာ မြန်မာစာကို ကျကျနန သင်ရ ရင် စာပေမှာ တော်တော် တော်မှာပဲ။ ခုတောင် တော်တော် မြန်မာစာပေ ကို အရသာခံတတ်တယ်'

ကိုကိုနိုင်သည် စာကို ဖတ်လိုက်၍ စာဆုံးလျှင် မွေးကို ကြည့်ကာ မေးပြန်သည်။

'ဝါးခယ်မက ဒါလောက်ပဲ သာယာလား မွေး'

'ဩော်. . . . တခြားလူတွေ အမြင်နဲ့တော့ မြစ်ပတ်လည်ဝိုင်းပြီး ဗွက် ထူတယ်လို့ မြင်ချင် မြင်မှာပေါ့၊ မွေးတို့အနေနဲ့ကတော့ မွေးရာဇာတိလဲ ဖြစ်၊ ရာသီအလိုက် ပွဲလမ်းသဘင် သဘာဝရှုခင်းတွေရဲ့ အငွေ့အသက် တွေက ခံစားနေရတော့ အလှကွက်တွေကို ကြည့်တတ် မြင်တတ်တာပေါ့၊ ကိုကိုနိုင်ရော. . . . ကိုယ့်ဇာတိ ကိုယ် မလွမ်းဘူးလား. . . .'

'လွမ်းတာပေါ့ဗျာ၊ လွမ်းလိုက်တာမှလေ. . . . လဆန်း ၁၄ ရက်ညဆို ဖရက်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ တွေ့ရတာတွေ. . . .'

'ဟာ. . . . ကိုကိုနိုင် မွေးကို မစောင်းနဲ့. . . . သိလား'

မွေးက ထုမည့်ဟန်ပြင်လိုက်လျှင် ကိုကိုနိုင်သည် မွေးကို လှမ်းယူ၍ ပွေ့လိုက်၏။

'ကဲ. . . . ကဲ. . . . စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ ဖရက်နဲ့ တွေ့ခဲ့တဲ့ ပုံပြင်လေး ဘာလေး ပြောပါဦး၊ နို့မို့ရင် အိပ်ရာအစောကြီး ဝင်ရမှာ ပျင်းစရာကြီး. . . .'

ကိုကိုနိုင်က ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် အရွှန်းဖောက်လိုက်၏။ မွေးသည် တကယ်ပင် ကိုကိုနိုင့် ရင်ခွင်ထဲမှာ ခွေကာ လသာသောညများ၏ ပုံပြင် ကို ပြောပြတတ်ပေသည်။

*　　　*　　　*

လားရှိုးတွင် ရှည်လျား၍ အေးမြသော ဆောင်းရာသီမှာ ကုန်ဆုံးစ ပြုလာလေသည်။ သန့်စင်ရန့်သည်လည်း လေတွင် ပါ၍ မလာသည်မှာ ကြာမြင့်ခဲ့ရုံမက နှင်းများအောက်တွင် ချယ်ရီပန်းတို့သည်လည်း တဖြည်း ဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွား၏။ ပူနွေးသော နေရှိန်မှာ မသိမသာ ဝင်ရောက် လာလေသည်။

မွေးက ပစ္စည်းများကို သိမ်းလျက်ရှိ၏။ ကိုကိုနိုင်ကမူ တစ်ယောက် တည်း စာကြည့်စားပွဲဘေးတွင် ထိုင်လျက်ရှိသည်။ သူ့လက်ထဲရှိ စာရွက် ကိုကြည့်လိုက်၊ သူ့ရင်ထဲတွင် ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်၍ မရသလို ဖြစ်လာလိုက်နှင့် ပြတင်းဘက်ဆီသို့ ထသွားပြန်သည်။

စာရွက်ကလေးသည် စားပွဲပေါ်တွင် ကျန်ရစ်၏။ စာရသော နေ့ ကတည်းက ကိုကိုနိုင့်စိတ်မှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး မရှိလှသော်လည်း မွေး၏ စိတ်ကို အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေချင်ပေ။ စာမှာ အထွေးထံက ဖြစ်သည်။ မမအေး ရောဂါအခြေအနေမှာ ဆိုးဝါးလာ၍ မွေးပြန်လာရန် ရေးလိုက် သောစာဖြစ်၏။ မမအေးရောဂါမှာ ဘယ်နည်းနှင့်မဆို တီဘီပဲ ဖြစ်ရမည် ဟု ကိုကိုနိုင်က ယူဆပြီးဖြစ်သည်။ သူချစ်သော မယားကို ထိုတီဘီမြို့ ကြီးထဲသို့ မဝင်စေချင်ပေ။ ဒါပေမယ့် သူ၏ လှပသော စိတ်များက ရက် ရက်စက်စက် ကိုယ့်ကိုယ်ကျိုးကြည့်ရန် မဆုံးဖြတ်ရက်ပေ။ 'မပြန်ပါနဲ့ မွေး' ဟူ၍လည်း မတားရက်ပေ။ သူသည် မွေးကို မြင်စ မွေးကို လက်ထပ် မည်ဟု ရည်ရွယ်ကတည်းက မွေးခံစားရမည့် ဒုက္ခသုက္ခမှန်သမျှ လက်တွဲ ၍ ခံကြရန်၊ လက်တွဲ၍ မွေးကို ကူညီရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ ပြီးတော့ စာရသောနေ့က မွေးက ပြောပြ၏။

'မွေးမှာဆို ချစ်ရမယ့် အားကိုးရမယ့် ကိုကိုနိုင်တစ်ယောက်လုံး ရှိ တယ်။ သူတို့တွေမှာ အမေလဲ မရှိဘူး၊ လင်သားလဲ မရှိဘူး၊ အဖေကလဲ သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ဒီတော့ မွေး သူတို့ကို ပစ်မထားရက်ဘူး ကိုကိုနိုင်။ မမအေးဟာ အင်မတန် သနားစရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး။ ကိုကိုတို့ လူစု

နိုင်ငံရေးလုပ်တုန်းကရော မွေးတို့ စီးပွားလျှော့ပြီး စာသင်တုန်းကရော မမအေးဟာ သူ့လက်မှုပညာလေးနဲ့ တစ်အိမ်ထောင်လုံးကို ကူညီခဲ့တာ။ ဒါကြောင့် မွေး သူ့ကို ပြန်ကြည့်ဖို့ ကိုကိုနိုင် ခွင့်လွှတ်မယ်ဆိုတာ မွေး ယုံကြည်တယ်'

ကိုကိုနိုင်သည် ထိုနေ့ကတည်းက မွေးကို ဘာမျှ ပြန်မပြောတတ်။ မျက်လုံးလေးအကြောင်သားနှင့်သာ ကြည့်နေမိ၏။ ပစ္စည်းများကို တိတ် တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် ကူသိမ်းပေး၏။

'အကြောင်းက ဖြစ်လာပြီပဲ။ ဘဝဆိုတာ ဒီလို အားငယ် တွယ်ရာမဲ့ တဲ့ လူတွေကို ကူညီစောင့်ရှောက်ကြရင်း တန်ဖိုးကို ဆုံးဖြတ်ရတာပဲ' သူ့ စိတ်ကိုတော့ သူ ကြိတ်၍ ဒီလိုပင် ဖြေခဲ့၏။ ရင်ထဲမှာတော့ မွေးကို သူ့ရင်ခွင်တွင် အေးချမ်းစွာ နားနေစေချင်ပေပြီ။ မွေးသည် သူနှင့်အတူ လိုက်နေမှ ယခင်ကထက် ပိုမိုစိုပြေလာ၏။ ပါးမို့လေးများပင် သွေးရောင် လွှမ်းကာ နီထွေးထွေးစိုပြေလာ၏။ ဆရာဝန် အကြံဉာဏ်ပေးသည့်အတိုင်း အပတ်တိုင်း ကိုယ်အလေးချိန် ချိန်လာသည်မှာ သိသိသာသာ တစ်ပတ် နှစ်ပေါင်ကျ တိုး၍ လာခဲ့၏။

မွေး ရန်ကုန်သို့ ပြန်လျှင် ဟိုမှာ 'မော' ရမည့်ပုံတို့ကို ကိုကိုနိုင် မြင် ယောင်နေပေသေးသည်။ ပြန်ရမည့် နံနက်ကမူ ရုံးမှ ခွင့်ယူထား၏။ တစ် မနက်လုံး ကိုဘဆောင်တို့ လင်မယား အလုပ်ရှုပ်သလို သူသည် မွေး အတွက် တစ်ယောက်တည်း အလုပ်ရှုပ်နေ၏။ ဓာတ်မီးဖိုနှင့် နွားနို့ကို ကိုယ် တိုင်ကျိုသည်။ မွေးသည် နားမလည်သလို ကိုကိုနိုင်လုပ်ပုံများကို ကြည့်၏။ နွားနို့ဆူလာလျှင် ဘယ်တော့မှ ကြက်ဥကို ကိုယ်တိုင်ဖောက် မသောက် သော စစ်ဗိုလ်သည် ကြက်ဥကို ဖောက်လိုက်၏။ ကော်ဖီ ပန်းကန်ထဲကို ထည့်သည်။ ပြီးတော့ ဆူနေသော နွားနို့ကို ငှဲ့၍ ထည့်လိုက် ၏။ လက်ဖက် ရည်ဇွန်းနှင့် ကြက်ဥကြေအောင် မွှေပြီးမှ အိပ်ခန်းထဲသို့ ယူလာသည်။

'မွေး ဘာမှ မလုပ်နဲ့နော်၊ နောက်ဖေး သွားပြီးပြီလား၊ ဝမ်းသွားပြီးရင် အဲဒီ နွားနို့သောက်၊ ငှက်ပျောသီးတစ်လုံးလဲ စားဦး၊ ကဲ. . . . စားစမ်း'

မွေးသည် ကိုကိုနိုင်ရှေ့တွင် စားပြရင် စိတ်ထဲမှ စိတ်မကောင်းသလို ဖြစ်လာသည်။ ကိုကိုနိုင်ကတော့ လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ ဆွယ်တာတစ်ထည် ကို ထုတ်လိုက်၏။

'ရော့. . . . ဒါက လေယာဉ်ပျံပေါ်မှာ အေးမှာ၊ မွေး ဝတ်သွားဖို့'

'ကိုကိုနိုင်ကလဲ မွေးဘာသာ လုပ်ပါ့မယ်'

'အို. . . . နေစမ်းပါကွယ်၊ ကိုကိုနိုင် အားလုံး လုပ်ပေးမယ်၊ ဟိုကျရင် အမြဲသတိထားရမှာ ကျန်းမာရေးပဲနော်။ ကျန်းမာရေးဟာ တစ်၊ ကျန်းမာရေးဟာ နှစ်ပဲ'

သူသည် ဆွယ်တာကို မွေး၏ ပခုံးပေါ်သို့ ခြုံ၍ပေး၏။ မွေးမျက်လုံး လေးများသည် အားငယ်၍ မျက်ရည်များ သမ်းလာသည်ကို ကိုကိုနိုင် တွေ့ ရ၏။

'သူလဲ ငါ့ကို မခွဲချင်ပါဘူးလေ' သူ့စိတ်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ပြောလိုက်၏။ အမှန်တော့ မွေးပြန်သွားလျှင် တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့နေ မည့်အချိန်များကို ရင်ဆိုင်ရမှာ သူ့စိတ်တွင် ကြောက်နေသည်။ တိုက်ပွဲများ များဆင်းရပါစေဟု ဆုတောင်းနေမိ၏။

မွေးကိုယ်တွင် အရောင်များ ရှိနေသလားဟု သူ့စိတ်မှာ ထင်သည်။ မွေးသည် ဘယ်နေရာရောက်နေနေ ရောက်နေသော နေရာလေးတွင် သူ့ အဝိုင်းအဝန်းမှာ သူ့အရောင်ကို ထွန်းပစေသည်။ ထိုအရောင်အရှိန်သည် မွေး၏ တန်ဖိုးပေပဲ။ ထိုအရှိန်အငွေ့ကလေးက မွေး ပတ်ဝန်းကျင်ကို စိုပြေ စေသည်။ လှုပ်ရှားစေသည်။ မွေးမရှိတော့လျှင် အရောင် မေးမှိန်ပျောက် ကွယ်သွားသလို ဟာ၍ မှောင်ကာ ကျန်ရစ်တော့မည်။ ထိုပတ်ဝန်းကျင် လေးသည်လည်း ဘာမျှ လှုပ်ရှားမှု မရှိတော့သလို ငြိမ်နေတော့မည်။ ထို ကဲ့သို့ ငြိမ်သက်ခြင်းမျိုး လက်ထပ်ပြီးစ မွေးကို ခွဲထားရစ်ခဲ့စဉ်က တစ်ခါ ခံစားရဖူးပြီ။

ယခုလည်း ခံစားရပေဦးတော့မည်ဟူသော အသိက သူ့နှလုံးသားကို ခဲဆွဲထားသလို လေးလေတော့သည်။

မွေးလိုက်ပါသော လေယာဉ်ပျံထွက်သွားလျှင် ခြောက်သွေ့တိတ် ဆိတ်နေသော သူ့အိမ်ရှိရာသို့ တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာခဲ့၏။ ပစ္စည်းများ မှာ ဘန်ချ ကို ပြောင်းရွှေ့ရန်အတွက် အဆင်သင့် စုပုံသိမ်းဆည်းပြီးဖြစ် သည်။ မွေးနှင့်အတူ နေခဲ့ရသည်မှာ တစ်နှစ်ပြည့်ရန် တစ်လမျှ လိုတော့ သည်။ သူသည် သံသေတ္တာတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်၏။ အိမ်ထောင်ဆို သည့် အကြောင်းကို စဉ်းစားမိသည်။

စဉ်းစားရင်း အိမ်ခန်းအားလုံး ဟိုဟို သည်သည် ကြည့်မိ၏။ ယခင်က မွေး၏ သီချင်းသံလေးများသည် အခန်း ထောင့်လေးများတိုင်းဆီက ထွက်ပေါ်နေကျဖြစ်၏။ ခပ်မြန်မြန်သွက်သွက် လျှောက်ပုံ၊ သွားပုံများသည် ဤအိမ်ထောင်ကြီးတစ်ခုလုံး၏ အသက်ဝင်နေ ပုံများတည်း။

ရာသီဥတု ပူနွေးလာပြီဆိုသော်လည်း နှင်းကြွင်းများကို ဆောင်ယူ လာသော လေက ပြတင်းဘက်မှ ခပ်အေးအေး တိုက်ခတ်လာပြန်သည်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်သည် ပိုမို၍ အေးစက်သွားသည်ဟု သူ၏ မိသားစုအပေါ် တွင် ထားသင့်ထားထိုက်သော သံယောဇဉ်ထက် ပို၍ များနေလေသလား။ သူ့မိသားစုကို ခင်တွယ်သောစိတ်သည် လင်ဖြစ်သူကို ချစ်သော စိတ်ထက် ပင် ပိုလေသလား။ ထိုအတွေးကလည်း ကိုကိုနိုင့်ခေါင်းထဲသို့ ဝင်ရောက် လာပြန်သည်။

'မကြာပါဘူး၊ သူ့မမ နေကောင်းရင် သူပြန်လာမှာပါ' ဟု ဖြေသာ အောင် တွေးလိုက်ရာမှပင် 'အင်း. . . . တီဘီဆိုတာက တစ်ခါပြန်မလာဖို့ အနည်းဆုံးခြောက်လ၊ အများဆုံး တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ် စောင့်ရမယ်။ ကိစ္စ မရှိပါဘူးလေ။ တို့စစ်သားဆိုတာ မိန်းမက ခွဲမသွားလဲ အရေးကိစ္စပေါ်ရင် မိန်းမကိုတောင် ခွဲခဲ့ရသေးတာပဲ' သူသည် တစ်ယောက်တည်း တွေး၊ တစ် ယောက်တည်း မေးနှင့် တစ်ယောက်တည်း ဖြေနေ၏။ သူသည် တစ်ခါဖူး မျှ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်အပေါ်တွင် တမ်းတမ်းတတ လွမ်းဆွတ်ခြင်း မဖြစ် ဖူးသေးပေ။ မွေးကို ဘာကြောင့်များ ဒါလောက်တမ်းတမိသည်ကို သူ မတွေးတတ်။

ဤမိန်းကလေးတွင် သူတကာ မိန်းမတို့ကဲ့သို့ အလှအပ မရှိပါဘဲ လျက် ဘာကများ စွဲလမ်းနှစ်သိမ့်စရာ ဖြစ်နေပါလိမ့်။

တဂျိုင်းဂျိုင်းနှင့် မောင်းနှင်လာသော စစ်ကားကြီးမှာ သူ့ပစ္စည်းများ သယ်ရန် အိမ်ရှေ့တွင် ထိုးရပ်လိုက်၏။ ထိုအချိန်ကျမှပင် သူသည် အတွေး ကို ရပ်ပစ်လိုက်တော့သည်။

*   *   *

နောက် ခြောက်လတွင် ကိုကိုနိုင်သည် ရုံးကိစ္စနှင့် ရန်ကုန်ကို ဆင်း လာခဲ့၏။ မွေးက သူ့ကို မီးရထားဘူတာတွင် ဆင်းကြိုသည်။ ဖျတ်လတ် သွက်လက်ပုံမှာ ယခင်ကလိုပင် ရှိသေး၍ မျက်လုံးများမှာ တောက်ပနေ သော်လည်း အတော်ပင် ပိန်သွားပုံရသည်။

မမအေး နေကောင်းကြောင်း၊ ကိုကိုနိုင့်မေမေ လာကြောင်း၊ သူ အလုပ်ဝင်၍ လုပ်နေကြောင်းတွေကို လမ်းမှာ ပြောလာသည်။ အိမ်မှာ ယခင်ကလိုပင် ဘာမျှ အပြောင်းအလဲ မရှိလှ။ ခေါင်းရင်းဘက် ဖေဖေ အိပ်သော အခန်း၏ ခြေရင်းတွင် မမအေးကို ပထမဆုံးသွား၍ နှုတ်ဆက် ၏။ အခန်းဝ ဝင်ဝင်ချင်း သူ့ရင်ထဲတွင် ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတော့သည်။ 'ရတော့မည် မဟုတ်' ဟူသော အသိက ခေါင်းထဲတွင် အလိုလို ဝင်လာ သည်။ အေး၏ မျက်နှာသည် သွေးမရှိသလို ဖြူနေသည်။ မျက်ခုံးနှင့် မျက်လုံးသာ မျက်နှာ၏ အသွင်ကို ဆောင်နေပုံရ၏။ အတော်ပင်ကျ၍ နေတော့သည်။ သူ့ကို အားယူ၍ ပြုံးကာ နှုတ်ဆက်လိုက်သော နှုတ်ခမ်း နှစ်ခုမှာ ဖြူဖွေး၍ အားနည်းလှသည်။

'အေး. . . . တော်တော် နေကောင်းလာပြီနော်'

သူသည် ကြံဖန်၍ ပြောလိုက်ရသော်လည်း စိတ်က လူမမာ၏ အခြေအနေကို သိနေ၏။ အေးက ခေါင်းကိုသာ ညင်ညင်သာသာ ညိတ်၍ ပြသည်။

အေးအခန်းမှ ထွက်လာလျှင် သူ့အခန်းထဲသို့ ဝင်ကာ မောလာသလို လှဲချလိုက်သည်။ မွေးက သူရေချိုးရန် စီစဉ်နေ၏။

'မွေး. . . . ခဏလာဦး'

မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ပိုက်ထားသော မွေးမှာ သူ့အနား ကပ်လာ သည်။

'အေးကို ဒီလိုပဲ ထားရင် ဒုက္ခရောက်သွားမှာပေါ့၊ ဆေးရုံ မတင်ဘူး လား'

မွေးသည် အတော်ပင် မျက်နှာညှိုး၍ သွား၏။

'မမအေးကို ဆေးရုံကို သိပ်ကြောက်တယ်။ ဆေးရုံကို ဖွတ်တင်ရင် သူတို့ ငါ့ကို အိမ်မှာ မနေစေချင်လို့ဆိုတဲ့ အတွေး သူ့ခေါင်းထဲ ဝင်သွားမှာ'

ကိုကိုနိုင်သည် သက်ပြင်းချကာ ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်နေ၏။

'တဖြည်းဖြည်းတော့ နားလည်အောင် မွေးလဲ ပြောလျက်ပဲ။ ဒေါက်တာ ခဏခဏ နားချလို့ အရင်တလောကတော့ မငြင်းပါဘူး။ ဒါပေ မယ့် အခန်းက ခက်သေးတယ်မဟုတ်လား၊ ရိုးရိုးအခန်းကို မွေးလဲ ကြောက် နေပြီ'

'အင်း ဒီအခန်းနေရာပြဿနာကိုက အဆုတ်နာ လူနာတွေအတွက် စဉ်းစားစရာပဲကွယ်၊ လာပါဦး မွေးရယ်၊ ရေမချိုးချင်သေးပါဘူး'

ရပ်နေသော မွေးကို သူသည် လှမ်းဖက်လိုက်ကာ ရင်ခွင်ထဲတွင် သိပ်လိုက်၏။

'ငါ့မိန်းမကြီး အတော် မောရော့မယ်'

ပါးစပ်မှပြောကာ မွေး၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့ သူ့ပါး ကပ်၍ ထားလိုက် သည်။

ညသို့ရောက်လျှင် သူသည် မိခင်နှင့် အကြာကြီး ခွဲနေရသော ကလေး လို မွေးအနားမှာပင် ခွေ၍ နေချင်သည်။ လေးနှင့် အထွေးတို့မှာ စာကြည့် နေကြပြီဖြစ်၍ အိမ်မှာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အဘိုးကြီးသည်အရင်က လောက် ကလိုက် ခုန်လိုက် မရှိတော့ဘဲ ကလန်ခြေရလာသည်။ ခပ်စောစော ကပင် အိပ်ရာသို့ ဝင်၏။

မွေးက အေးအခန်းထဲသွားကာ လုပ်ကိုင်ပေးပြီးမှာ သူ့အိပ်ခန်းကို ဝင်၍ လာသည်။ ခွေနေသော ကိုကိုနိုင့်ဘေးတွင် ဝင်၍ လှဲလိုက်၏။ ကိုကိုနိုင်သည် သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ မွေးကို ဆွဲသွင်းကာ ဘာမျှ မပြောဘဲ ငြိမ် သက်နေသည်။ ထိုငြိမ်သက်နေခြင်းက မွေးကို မည်မျှ နားစေချင်သည် ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။

'အဟွတ်. . . . အဟွတ်. . . . အင့်. . . .'

အဆက်မပြတ် ဆိုးသော ချောင်းသံမှာ တစ်ဖက်ခန်းမှ ပေါ်လာ သည်။

'ဟော. . . . ကိုကိုနိုင်၊ မမအေး သိပ်ချောင်းဆိုးနေပြီ၊ မွေး သွားဦးမယ်'

မွေးသည် ကိုကိုနိုင့်လက်ကို ဖြေကာ ကမန်းကတန်း ထသွားတော့၏။ ကိုကိုနိုင်ကတော့ သက်ပြင်းချကာ ကျန်ရစ်တော့သည်။

မွေး ပြန်လာချိန်မှာ သန်းခေါင်သို့ ရောက်နေပေပြီ။ ကိုကိုနိုင်သည် တစ်ခန်းလုံး မှောင်ချကာ ပြတင်းပေါက်နားရှိ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ဆေး လိပ်သောက်နေ၏။ မွေး၏ နူးညံ့သော နှုတ်ခမ်းဖျားသည် သူ့လည်ပင်းကို လာထိ၏။ သူသည် ဆေးလိပ်ကို ဘေးချကာ မွေးကိုယ်ကို ဆွဲယူလိုက် သည်။

'ကိုကိုနိုင် အိပ်နှင့်ပါလား. . . .၊ မွေးကို စောင့်နေတယ် ထင်တယ်'

'မအိပ်ချင်သေးဘူး'

'အားနာလိုက်တာ၊ မမအေးက ခုလို ဆက်တိုက် ဆိုးလာရင် အပူရှိန် ကလဲ ပြင်း၊ ချွေးတွေပြန်ပြီး သိပ်ပင်ပန်းတာပဲ၊ အနားမှာ ကလေးမရှိပေ မယ့် မွေးတို့ ရှိတော့ သူ အားရှိတာပေါ့'

ကိုကိုနိုင်သည် ဘာမျှ ပြန်မပြောပေ။ မွေး၏ နှုတ်ခမ်းလေးများပေါ် ကိုသာ သူ့နှုတ်ခမ်းကို ဖိ၍ ထားလိုက်သည်။ ညဥ့်သည် တိတ်ဆိတ်သော် လည်း ပူနွေး၍ နေသည်။ ကိုကိုနိုင့်စိတ်ထဲတွင် မထွေးနိုင်၊ မအန်ရက် ဖြစ်နေသည်။ ဒီလိုသာ လူနာအနားမှာ သန်းခေါင်တိုင်အောင်နေ၊ နေ့ဘက် တွင် အလုပ်လုပ်ဆိုလျှင် မွေး ခံနိုင်ပါဦးမည်လား။ သူသည် မွေးအတွက် ဖွင့်၍ ပြောချင်သော်လည်း သူ့ကို အထင်လွဲမှာ၊ အထင်သေးမှာ စိုးရိမ် နေတော့သည်။

ထိုညတစ်ညလုံးတွင် သူသည် မွေးအား ရင်ခွင်ထဲ၌ အေးချမ်းစွာ အိပ်ပျော်အောင် သိပ်သော်လည်း မမအေး ချောင်းဆိုးသံကြားတိုင်း မွေး၏ ကိုယ်လေးမှာ တွန့်ခနဲဖြစ်ကာ လူပ်ရှား၍ သွားတတ်ပေသည်။

သက်ပြင်းတချချ ရင်တမမနှင့် မွေးနှင့် ငါးရက် အတူနေကာ သူ ပြန်လာခဲ့သည်။ အလွန်ချစ်အားကြီးသော မိန်းကလေးအား ရပ်နားရန် ဖန်တီးပေးသော်လည်း မွေးသည် မနားနိုင်သေးပါတကား။

ပြန်မည့်ညက နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ထဲတွင် လင်မယားဖြစ်ပါလျက် နှင့် သမီးရည်းစားလို ဖြစ်နေသည်။ ဒီတစ်ခါ ခွဲခွာရခြင်းနှင့် ပြန်လည် ဆုံတွေ့ရမည့်အချိန်ကို တွက်ချက်ရခြင်းသည် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ရေရေ ရာရာ မရှိလှ။ မွေးကလည်း 'ဒီတစ်ခါ ကိုကိုနိုင်ပြန်မှာကို ရင်ခုန်လိုက်တာ' ဟု ဆို၏။ ကိုကိုနိုင်စိတ်ထဲတွင်လည်း ပြောပြ၍ မတတ်သော ခံစားမှုတစ်ခု မှာ လေးနေတော့သည်။ သို့သော် ဘာကိုမျှ ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ ရှည်ရှည်လျားလျား ပြော၍တော့ မရကြ။ နှစ်ယောက်ဆုံကြတိုင်း ရင်ထဲတွင်တော့ တစ်ခုခု သိုမှီးထားကြရသလို ဖြစ်နေပေမယ့် တိတ်တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် နေမိကြသည်။

မွေးက သူ့ထုံးစံအတိုင်း နှုတ်ဆက်အနမ်းကို နမ်းစဉ်ကမူ ယခင် ကလို ကြည်ကြည်ရွှင်ရွှင် မရှိလှ။ မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျကာ ရှိုက်၍ ငိုသည်။ 'မွေးကို လက်ထပ်ရတာ ကိုကိုနိုင် ဒုက္ခပါပဲ' ဟုသာ ပြော၏။ ကိုကိုနိုင် ကမူ ဘာတစ်လုံးမျှ ပြောမထွက်ပေ။

ကိုကိုနိုင်ပြန်သွားပြီးနောက် ခြောက်လလောက်မှ မမအေးကို ဆေးရုံ တင်ရန် နားချ၍ ရတော့၏။ အမေဖြစ်သူ ဆေးရုံတက်စဉ်က ဆေးရုံဒုက္ခ ကို တွေ့ရသောအေးသည် ဆေးရုံကိုပင် ကြောက်စရာလို ထင်မိ၏။ ထို့ ကြောင့် သူ့ရောဂါကို ဖွင့်မပြောဘဲ ကြိတ်မှိတ်ခံခဲ့၏။ ယခု ဆေးရုံရောက် ချိန်တွင် လပိုင်းမှ နှစ်ပိုင်းသို့ ရောက်လာသောကြောင့် အေးရောဂါမှာ ကျွမ်းစပြုလာလေသည်။ တစ်ခါတရံ ညများတွင် မွေးသည် အစ်မကို ကိုယ်တိုင် သွားစောင့်၏။ အဖော် မိန်းကလေး မအေးသင်မှာ သစ္စာရှိ၍ ကြင်နာတတ်၏။ အေးကို ဆရာမလေးတစ်ယောက်လို ပွေ့ပွေ့ပိုက်ပိုက် ပြုစု၏။

'မမအေး ချောင်းဆိုနေတုန်းဆိုရင် မမမွေး ခြင်ထောင်ထဲ မဝင်နဲ့၊ ရောဂါကူးတတ်တယ်' ဟူ၍လည်း သတိပေးတတ်၏။

ညပိုင်းတွင် မမအေးသည် ပြင်းပြင်ထန်ထန် ချောင်းဆိုးလာ၏။ ချောင်းဆိုးသံကြားလျှင် မွေးသည် ခြင်ထောင်မကာ ကြည့်နေမိသည်။ ချွေး စို့နေသော နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုမှာ ချောင်းဆိုးလျှင် ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ ရင်ထဲမှာ မောလွန်း၍ လှိုင်းလို လှုပ်ရှားနေတော့သည်။ နားထင်မှ စီးကျလာသော ချွေးများမှာ ဆံပင်စများကို စိုရွှဲနေတော့သည်။ အပူရှိန်မှာ တစ်ရာကျော်၍ လာတော့သည်။ မွေးသည် ရေမွှေးဆွတ်ထားသော လက်ကိုင်ပဝါလေးနှင့် အေး၏ နဖူးစများကို တို့ကာ တို့ကာ ပေး၏။ ရေမွှေးနံ့ဖြင့် အမောပြေအောင် လုပ်ပေး၏။ တစ်ခါတရံ အပူကျသွား သော်လည်း ချောင်းဆိုး၍ တစ်ညလုံးလိုလို မအိပ်ပေ။

ခဏမျှ မှေးနေချိန်တွင် မမအေးမျက်နှာသည် အားနည်းလှသည်။ ရောဂါကြီး၏ အရှိန်ဒဏ်ကို မခံနိုင်သလို မျက်နှာညှိုးလျှနေတော့သည်။

အဖော်ကလေးမလေးသည် မွေးကို လက်ကုတ်၍ ခေါ်၏။

အခန်းအပြင်ကိုရောက်လျှင် သူသည် နားနားကပ်ကာ. . . .

'မမအေးကို ကျွန်မပြုစုပါ့မယ်၊ မမမွေး သိပ်အပင်ပန်းမခံနဲ့' ဟု ပြောလိုက်၏။

'ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ငါ့အစ်မကို ငါပြုစုချင်တာပေါ့၊ သူချောင်းဆိုးတိုင်း ငါ့ရင်ထဲကို အပ်နဲ့ ဆွသလိုပဲ၊ ငါအိပ်လို့ မရဘူး'

'ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် ကိုကိုနိုင်က မပြန်ခင် ကျွန်မ ကို မှာသွားတယ်၊ နင့် မမမွေး နားချိန်ရဖို့ရယ်၊ ကျန်းမာရေးအတွက်ရယ်၊ အမြဲ သတိပေး ဂရုစိုက်ရမယ်တဲ့၊ မမမွေး ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း သတိထား ဦး'

'မတတ်နိုင်ဘူး မအေးသင်၊ အထွေးတို့လဲ စာမေးပွဲ နီးနေတာ' အထဲ မှ မမအေး လှုပ်သံကြား၍ မအေးသင်သည် စကားစဖြတ်ကာ အခန်းတွင်း သို့ ဝင်သွား၏။ မွေးသည် မှောင်ထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ရပ်နေခဲ့၏။ ဆေးရုံ အခန်းတိုင်လိုလို တိတ်ဆိတ်နေသော်လည်း နံပါတ်ရှစ် အခန်းမှ စပါယ်ရှယ်ဆရာမတစ်ယောက်သာ ရေနွေးဇလုံနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

ကိုကိုနိုင့်မျက်နှာမှာ မွေးမျက်စိထဲတွင် ပေါ်လာပြန်သည်။ 'သူ မအေးသင်ကို ငါ့ကျန်းမာရေးအတွက် မှာခဲ့သေးတယ်' မွေးသည် သက်ပြင်း ချမိ၏။ 'မတတ်နိုင်ဘူး၊ မတတ်နိုင်ဘူး' ခေါင်းကို ယမ်းကာ လက်ကို တင်း တင်းဆုပ်မိ၏။ ဖြစ်လာတာတွေက ကိုယ်ဖန်တီးသည်မှ မဟုတ်ပေဘဲ။ သူတို့ကလည်း ဖန်တီးကြသည် မဟုတ်၊ အကြောင်းတရား တွေသာ ဖြစ်၏။ မေမေရော၊ မမရော အပြစ်မဲ့ကြသူတွေသာ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် လူ့ လောကတွင် ပြဿနာကိစ္စများကို ပြုကြရင်း ဒဏ်ခံကြရ သည်သာဖြစ်၏။ ဒီအခြေကျမှ ကိုယ်က တစ်ယောက်တည်း ခေါင်းရှောင် ထွက်သွားဖို့ဆို သည်က ဘဝကို သစ္စာမဲ့လွန်းရာ၊ ကိုယ်ကျိုးကြည့်လွန်းရာ ကျသည်ဟု မွေးက တွေးမိပြန်သည်။

'အဟွတ်. . . . အဟွတ်. . . . အဟွတ်. . . . အဟွတ်. . . . ' ချောင်းသံမှာအဆက်မပြတ်ထွက်လာပြန်၏။ မွေးသည် အေးရှိရာသို့ ခြေဖျားထောက် ကာ ပြေးသွား၏။ မမအေးသော် မခံမရပ်နိုင်အောင် မောနေပုံရ၏။ မွေးက ပွေ့ယူလိုက်မှ ချောင်းဆက်ပြတ်သွားသော်လည်း ရင်အုံမှာ မငြိမ်သေးပေ။ မအေးသင်သည် ဘယ်အချိန်က ထွက်သွားသည် မသိ။ တာဝန်ကျဆရာမ လေးမှာ သူ့နောက်တွင် ပါလာသည်။ ဆရာမက ဆေးတစ်လုံး ထိုးပေးမှ အေးမှာ အမောသက်သာသွားတော့သည်။ အမောပြေတော့လည်း အေး သည် သူ၏ အပြုံးလေးကို အားယူပြုံးကာ မွေးကို ကြည့်၏။

'ဆေးရုံမှာနေတော့ မောတဲ့ ပြုတဲ့အခါ ချက်ချင်း ဆေးရတော့ သက်သာတယ်'

သူသည် မွှေးကို တိုးတိုးနှင့် ဖြည်းဖြည်း ပြော၏။

'ဟုတ်တယ်၊ မွှေးက အစောကြီးက ဆေးရုံတင်ချင်တာ၊ မမအေးက မျက်စိမျက်နှာပျက်အောင် ကြောက်နေတော့ မတင်ချင်တော့ဘူး။ ဖွတ် တင်ပြန်ရင်လဲ ရောဂါကူးမှာ စိုးလို့၊ အိမ်မှာ မနေစေချင်လို့လို့ လူနာ အထင် လွဲမှာလဲ ကြောက်တယ်'

အေးသည် မွှေးလက်ကို ယုယစွာ ဆွဲယူလိုက်၏။ သူသည် ပျော့ ပျောင်းစွာပင် ထပ်မံပြုံးကာ

'မမအေးက မွှေးအပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ အထင်မလွဲပါဘူး၊ အများ ကြီး ကျေနပ်ပါတယ်ကွယ်။ ကျေးဇူးလဲ သိပ်တင်ပါတယ်'

မွှေးသည် နောက်စကားလုံးများကို ဆက်မကြားတော့။ မမအေး လက် ကို တင်းတင်းဖျစ်၍ ထားမိ၏။ ဘာမျှလည်း သူ ပြန်ပြော၍ မတတ်တော့ ပေ။

မေမေသည် မဆုံးခင် တစ်ပတ်က ဒီလိုပဲ 'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်' မအေးရင့်မကြီးက သမီးကို ပြောခဲ့၏။ ယခုလည်း မမက ဆိုပြန်သည်။

'မွှေးကို ကျေးဇူးမတင်ကြပါနဲ့၊ မတင်ကြပါနဲ့'

မွှေးသည် ကြပ်တည်းနေသော ရင် ပွင့်အောင် အော်ချင်သော်လည်း စိတ်ထဲမှသာ ရေရွတ်မိ၏။ သန်းခေါင်ကျော်လျှင် အေးသည် ငြိမ်သက်စွာ အိပ်၍ သွားပြန်သည်။

နောက်နေ့တွင် မွှေးသည် ရုံးက ခွင့်ယူလိုက်ရ၏။ တစ်ညလုံး အိပ် မရသော ဒဏ်ကြောင့် ခေါင်းက မူးဝေနေသည်။ မအေးသင်နှင့်ပင် အေး ကို ထားခဲ့ကာ အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့သည်။

ညီမငယ်နှစ်ယောက်မှာ ကျောင်းသို့ သွားချိန်ဖြစ်၏။ အဘိုးကြီးက နို့ဆီခွက်၊ ပုလင်းလွတ်များကို စုပုံကာ အိမ်ရှေ့လှေကားတွင် ငုတ်တုတ် ထိုင်နေသည်။

မွှေးကို မြင်လျှင် ရယ်လိုက်၏။

'ငါ ဒါတွေရောင်းပြီး ဝါးခယ်မ ပြန်မလို့'

မွှေးသည် ခေါင်းကိုညိတ်ပြကာ ခပ်မြန်မြန်ပင် လှေကားကို တက်လာ ခဲ့သည်။ အဘိုးကြီးအတွက် စိတ်မညစ် စိတ်မရှုပ်နိုင်တော့ပေ။ စိတ်လွတ်၍ ထင်ရာသွားကာ ကခုန်မနေသည်ကိုဘဲ မွှေးက ကျေးဇူးတင်မိ၏။

အိမ်ပေါ်ရောက်လျှင် အထွေးကို အိမ်ခန်းထဲတွင် ခွေလျက် တွေ့ရ သည်။ အထွေးမျက်နှာသည် ရွှင်ရွှန်းလန်းလန်း မရှိ။ မွှေးသည် အထွေး နဖူးကို စမ်းလိုက်၏။

'အထွေး. . . . ဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုယ်လဲ မပူဘူး။ ဒီနေ့ ကျောင်းမှာ ယူဈေ မရှိဘူးလား။ လေးရော. . . . မွှေးက ကျောင်းသွားတယ် ထင်နေတာ'

'လေး ကျောင်းကနေ ဆေးရုံဆက်သွားလိမ့်မယ်၊ ခုန ရဲဘော်တစ် ယောက် စာတစ်စောင်နဲ့ သေတ္တာနှစ်လုံး လာပို့သွားတယ်။ ဒီမှာ စာ . . . . အစ်ကို့ဆီကလို့ ပြောသွားတယ်'

အထွေးသည် ခေါင်းအုံးအောက်မှ စာလေးကို ထုတ်ပေးလိုက်၏။မွှေးက စာကို တယုတယ လှမ်းယူလိုက်သော်လည်း သူ့မျက်လုံးကမူ ညီမ မျက်နှာမှ ခွာမရပေ။

'အထွေး. . . . ဘာဖြစ်လဲ ပြောစမ်း၊ မျက်နှာ ဘာလို့ ဒါလောက် ညိုးနေ တာလဲ'

အထွေးသည် အတော်ပင် မျက်နှာညိုးနေရာမှ 'စိတ်မကောင်းလို့ပါ' ဟု ဖြေ၏။

'ဘာကို စိတ်မကောင်းတာလဲ'

အထွေးက မျက်ရည်လေးများ လည်လာကာ ဝမ်းနည်းပန်းနည်း ပြောပြ၏။

'ကျောင်းမှာ နေ့လယ်စာကို စိမ်းစိမ်းအခန်းထဲမှာ အထွေးတို့ သူငယ် ချင်းတွေ အတူစားနေကျ။ ခုတလော ထွေး ဝင်သွားရင် သန်းသန်းတို့၊ ရင်ရင်တို့ ဖယ်ဖယ်သွားတယ်။ ဒီနေ့ အထွေး စုံစမ်းကြည့်တော့မှ အထွေး အစ်မကလည်း တီဘီသမား၊ အမေကလဲ တီဘီနဲ့သေလို့တဲ့၊ သူတို့က အထွေးကို အရောမဝင်ချင်တော့ဘူး'

အထွေးသည် ဝမ်းနည်း အားငယ်လာဟန်ရှိ၏။ မျက်ရည်များ ကျ လာသည်။

'အထွေးကလဲကွယ် သူတို့ ဘယ်လိုပဲ ထင်ထင် အထွေးတို့ ဓာတ်မှန် ရိုက်၊ တံတွေးတွေ ဘာတွေ စစ်ပြီးတာ သုံးလပဲ ရှိသေးတာပဲ၊ ဘာမှ မရှိ ဘူးဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိနေပြီပဲဟာ၊ ဝမ်းမနည်းပါနဲ့'

အထွေးသည် သူငယ်ချင်းတစ်ချို့ ဝိုင်းပယ်သည့်အတွက် ဝမ်းနည်း နေဟန်ရှိ၏။

'သူငယ်ချင်းတွေစိတ်ကို သိရတာပေါ့၊ တစိမ်းမပြောနဲ့ ဒေါ်လေးမူရာ တောင် မေမေ့ဆီကို ကိုယ်တိုင်မလာတာ ကူးမှာကြောက်လို့တဲ့၊ ဖွင့်ပြော တာပဲဟာ။ ဒါတွေ မတွေးနဲ့ အထွေး။ ကဲ. . . . ပျော်အောင်အိပ်စမ်း၊ ညနေကျ တို့နှစ်ယောက် ဆေးရုံသွားရအောင်'

အထွေးကို သိပ်ခဲ့ကာ သူ့အခန်းရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ကိုကိုနိုင့် ထံမှ စာကို ဖောက်ဖတ်လိုက်၏။

မွေး

နယ်ခြားဘက်ဆီကို တစ်ခါ ထပ်သွားရမှာမို့ မလိုတဲ့ အဝတ် အစားသေတ္တာနဲ့ စာအုပ်သေတ္တာတစ်ခု ပြန်ပို့လိုက်တယ်။ ဝန် ပေါ့အောင်လို့ပဲ။ နောင်မှ စာရှည်ရှည်ရေးလိုက်မယ်။

ကိုကိုနိုင် စိတ်ချမ်းသာစေချင်ရင် မွေးရဲ့ ကျန်းမာရေးကို ပဲ အစဉ်ဂရုစိုက်ပါ။

ချမ်းမြေ့ရွှင်လန်းပါစေ

မွေးရဲ့ ကိုကိုနိုင်

မွေးသည် စာရွက်ကို ပါးမှာအပ်ကာ ခုတင်ပေါ်သို့ လှဲလိုက်သည်။ မူးနောက်ဝေနေသောခေါင်းမှာ အနည်းငယ်ကြည်လင်လာသလို ရှိတော့ ၏။နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ရေချိုးလိုက်၍ ပေါ့ပါးသွားသောကြောင့် သေတ္တာ နှစ်ခုလုံးကိုဖွင့်၍ ရှင်းရန် ပြင်လိုက်သည်။ စာအုပ်သေတ္တာမှာ များ၍ အထွေးတို့နှင့်မှ အတူလုပ်ရန် နောက်ချန်ထား၏။ အင်္ကျီသေတ္တာကိုမူ အလျင်ဖွင့်လိုက်သည်။ သေတ္တာထဲတွင် ရိုးရိုး ပိုးအင်္ကျီ၊ ရှပ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီအဟောင်းများ၊ ဘန်ကောက်လုံချည်များ ပါလာသည်။ နယ်ခြား ဘက်ဖြစ်၍ အနွေးထည်နှင့် အကြမ်းထည်များသာ ယူသွားဟန် ရှိပေ၏။

မွေးသည် အင်္ကျီအိတ်များ၊ ဘောင်းဘီအိတ်များကို ရှင်းလင်းကာ နေပူလှန်းရန် ပုံ၍ထား၏။ ကိုကိုနိုင်သည် ရုံးစာမဟုတ်သော စာတို၊ စာစ ဟူသမျှ အင်္ကျီအိတ်၊ ဘောင်းဘီအိတ်များတွင် ထည့်ထားလေ့ရှိပေသည်။

နွေဘက် ညဝတ်အင်္ကျီ အပါးစာတစ်ထည်၏ အိတ်ထဲမှမူ လိပ်စာ မတပ်ထားသော လေကြောင်း စာပို့ စာတစ်အိတ်ကို တွေ့ရသည်။ စာရွက် များမှာ အိတ်ကို ဆွဲအထုတ်တွင် အန်ကျလာ၏။ မွေးသည် စာရွက်အစ တစ်ရွက်ကို ကောက်ကိုင်ရင်း အံ့အားသင့်သွား၏။ စာမှာ မွေးထံသို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ထားသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ချစ်ဇနီးကြီးမွေး

အတူနေခဲ့ကြရတဲ့ တန်ဖိုးကို ခွဲခွာနေရတဲ့အချိန်ကျမှပဲ ထင် ရှားသိရတော့တာပဲ။ မွေးပြန်သွားတဲ့နေ့က အိမ်ကြီးဟာ သဲကန္တာရ လိုပဲ ခြောက်သွေ့နေတော့တယ်။ အဲဒီနေ့မှာ သီချင်းဆိုနေကျ ငှက်လေးတွေတောင် အိပ်ပျော်နေကြသလား အောက်မေ့ရ တယ်။ အထူးပဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ပြီး ဘာသံမှ မကြားရဘူး။

အလုပ်တွေဟာ အမြဲကိုပဲ များနေပါစေ၊ တိုက်ပွဲအစဉ်ပဲ သွားနေရပါစေလို့ ဆုတောင်းနေမိတယ်။ ကိုကိုနိုင်ရဲ့ အားလပ် ချိန်တွေကို ဘယ်လို သုံးရမယ်ဆိုတာ ကိုကိုနိုင် မတွေးတတ် တော့ဘူး။ ဘရစ်ချ် မှာလဲ မပျော်ဘူး၊ ခက်တာက အရက်ခွက် မကိုင်လိုတော့တဲ့အဖြစ်ရောက်နေတော့ ပိုဆိုးနေတယ်။ စာဖတ် မယ်လို့ စာအုပ် ကိုင်လိုက်တိုင်းလဲ အနားမှာ အမြဲ ထိုင်ပြီး စာဖတ်ဖော် စာဖတ်ဖက်ဖြစ်နေတဲ့ မွေးကို ကိုကိုနိုင် သတိရ စရာ ဖြစ်လာပြန်ရော။

တောကို ထွက်လာရတဲ့ ရက်တွေကျပြန်တော့လဲ တောတန်း ရဲ့ သာယာပုံ၊ ပန်းတွေရဲ့ လှပပုံကို မြင်ရရင်ပဲ သဘာဝကို မြတ်နိုး တတ်တဲ့ ငါ့အချစ်ဟာ ဒီလို အလှအပလေးတွေကို မြင်ရင် ချစ် တတ်ရှာပေတယ်၊ ပျော်ရှာပေမှာပဲလို့ တွေးရတာ ကို အမောပဲ. . . .။

mess က ရဲဘော်လက်ရာက အနောက်ဆန်ဆန် မခေပေ မယ့် မွေးရဲ့ အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေတဲ့ ကြော်ချက်ဟင်း လောက် ကိုကိုနိုင် မမြိန်တော့ဘူး။

'ဟာ' တာကတော့ ရင်ထဲမှာ အားလုံး ဟာနေတယ် မွေး။ ကိုကိုနိုင့်ရင်ထဲမှာ ဟာချင် ဟာပါရစေတော့။ မွေးဟာ စိတ်ချမ်း မြေ့သာယာစွာနဲ့ နေရတယ်ဆိုရင် ကိုကိုနိုင်ဖြေသာပါတယ်။

ဟိုရက် ရန်ကုန်ကို ပြန်လာတုန်းက မွေးနေရတာကို မြင်ရ တော့ ကိုကိုနိုင့်ရင်ထဲမှာ နာနေတော့တယ်။ အမှန်တော့ မွေးကို ကိုကိုနိုင့်အရိပ်မှာခိုပြီး နားနေစေချင်တယ်။ မွေးဟာ

ကိုကိုနိုင့် ရင်ခွင်ထဲမှာတောင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် မအိပ်နိုင်တဲ့အဖြစ်ပါ ကလားလို့ တွေးမိတိုင်း မွေးအတွက် သိပ်မောမိတာပဲ။ မွေးနဲ့ ကိုကိုနိုင် လက်ထပ်ကြတာဟာ တခြားအိမ်ထောင်ရေးတွေနဲ့ မတူခဲ့ဘူး၊ ပိုက်ဆံနဲ့ ပေးဝယ်ပြီး ဂုဏ်ချင်း ဖလှယ်ခဲ့ကြတာလဲ မဟုတ်ဘူး။ အမြတ်ထုတ်ချင် အပိုင်စီးချင်တဲ့ သဘောတွေကို မပါဘူး။

မွေးကို မြတ်နိုးတဲ့စိတ်နဲ့သာ လက်ထပ်ခဲ့တာပဲ။ ကိုကိုနိုင် ဟာ အကြိုက်ဆုံးမိန်းမကို ရခဲ့တာ အမှန်ပဲ။ ကိုကိုနိုင်သဘော အကျဆုံး မိန်းမရဲ့ပုံစံဟာ မွေးပဲ။ ဒါပေမယ့် လက်ထပ်ပြီးချိန် ကြီးဟာ အမြဲပဲ ခြောက်သွေ့နေတာကို တွေးမိတိုင်း ကိုကိုနိုင် တို့နှစ်ယောက်ဟာ ဘာကြောင့်များ ဒါလောက်ကြာရှည်အောင် ခွဲခွာနေကြရသလဲလို့ တွေးမိပြန်ရော။ မွေးတို့မိသားစုရဲ့ ချစ်ခင်ကြပုံကိုလဲ ကိုကိုနိုင်ကြောင့် ဖရို ဖရဲ မဖြစ်စေချင်ဘူး။ မွေးဟာ ကံခေသူပဲနေ့၊ ကိုကိုနိုင် ရေးရင်း ဘာရေးရမယ်ဆိုတာ တွေးမရပြန်ဘူး။ ခက်တာက အထင်လွဲမှာ စိုးတယ်။ မွေး အထင်လွဲခံရမှာ စိုးတယ်။ တကယ်ပြောချင်တာ ကတော့ ကိုကိုနိုင် မွေးရဲ့ အကြာကြီး ခွဲမနေချင်ဘူး။ ခုလဲ ခြောက်လကြာ တစ်ခါတွေ့ပြီး မတွေ့ရတာ နှစ်ချီပြီး ကြာခဲ့ပြီ။ ဘာလို့ ခဏခဏ ပြန်မလာလဲဆိုရင် တီဘီရောဂါသည်ကြီးနား မှာ မောကြီးပန်းကြီး အလုပ်လုပ်နေရတဲ့ မွေးကို မမြင်ရက်လို့ပဲ။ အေးလေ. . . . မွေးတစ်ယောက်တည်း လင့်အပေါ်မှာရော၊ မိသားစု အပေါ်မှာရော ထောင့်စေ့ဖို့ဆိုတာကလဲ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ကိုကိုနိုင်လေ. . . .

သူ့စာမှာ ဆက်၍ ရေးမထားတော့ဘဲ ထိုနေရာတွင် ပြတ်နေတော့ သည်။ ထိုစာကိုရေးပြီး အဆုံးမသတ်တော့ဘဲ ထားဟန်ရှိ၏။ သိမ်းဆည်း ထားရင်းမှ ပါလာခြင်းဖြစ်ဟန်တူသည်။ မွေးသည် စာရွက်ကို ရင်တွင် အပ် ထားမိ၏။ ကိုကိုနိုင် ဘယ်လို နေမည်ကိုလည်း သူတွေးမိ၏။ သူ့ရင်ထဲတွင် နင့်၍လာတော့သည်။ စာ၏ ရက်စွဲမှာ စက်တင်ဘာလ တတိယပတ်ထဲတွင် ရေးထား၏။ ယခု သေတ္တာများရောက်ချိန်မှာ ဒီဇင်ဘာလလယ်ဖြစ်ပေ သည်။

သူသည် သမီးကောင်းတစ်ယောက် သို့မဟုတ် ညီမကောင်းတစ် ယောက် ဖြစ်မည် ဖြစ်သော်လည်း မယားကောင်းတစ်ယောက် မဖြစ်သည် ကို တွေးမိသောအခါ မျက်ရည်များ စို့လာပြန်တော့သည်။ အင်္ကျီပုံများပေါ် တွင် လှဲချလိုက်ကာ အလုပ်ဆက်၍ မလုပ်တော့ပေ။

တစ်ခါတရံ ကောင်းတာတွေ လုပ်ရင်းက စိတ်မချမ်းမြေ့စရာများ အများအပြားပင် ဖြစ်လာတတ်ပါတကားဟု သူ တွေးမိ၏။ သူတို့ဇာတ်လမ်း ထဲတွင် လူဆိုးမပါဘဲလျက် ဘာကြောင့် စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ အကွက်များ ပါ၍ လာပါလိမ့်။ ဘဝဆိုသည်မှာ အလွန်ဆန်းပြားသော ဇာတ်လမ်းတို့ ကပြရာသာတည်း။ မွေးသည် သူတို့နှစ်ယောက်ဘဝကို နှမြောတသ လာမိ ပြန်သည်။ အမှန်တော့ မြတ်နိုးကြသည်၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နား လည်ကြသည်၊ ဝင်ငွေကောင်းသည် ဆိုသည့်နောက် အိမ်ထောင်ရေး သည် ပြေပြစ်ဖို့ကောင်း၏။ ယခုတော့ လူဆိုးမပါဘဲ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ ဇာတ် ကွက်ကို သူတို့နှစ်ယောက် ကပြလျက်ရှိပေသည်။ သူသည် ဘာမျှ မလုပ်ဘဲ အလိုလို မောဟိုက်လာ၏။ ရှင်း၍မရသော ချည်ခင်ကြီးများကို တစ်ထွေး ပြီးတစ်ထွေး ဖြည်နေရသလို စိတ်ထဲမှာ နောက်ကျို၍ ရှုပ်လာ တော့သည်။ အမှန်တော့ ချည်ခင်ကို တစ်နေရာရာမှ တိခနဲ ဖြတ်လိုက် လျှင် အစပေါ် ကာ ရှင်းလာမည်ဖြစ်သော်လည်း ဖြတ်ရမည့်နေရာကိုကား မွေးရှာ၍ မတွေ့ သေးပေ။

ထိုနေ့ညနေတွင် အထွေးကိုသာ ဆေးရုံသို့ လွှတ်လိုက်၍ သူသည် အိပ်ခန်းထဲမှ မထွက်တော့ပေ။

* * *

နောက်နေ့နံနက် ဆေးရုံသို့ ထမင်းသွားပို့ချိန်တွင် မွေးသည် မမအေး အခန်းဝသို့ ဝင်ဝင်ချင်း ခြေလှမ်းတုံ့သွား၏။ မမအေးဘေးတွင် ဒေါ်လေး သူဇာသည် ပရိတ်များကို ရွတ်ဖတ်လျက်ရှိကာ မမအေးက မျက်စိကို မှိတ်၍ မှိန်းနေပေသည်။

မွေးသည် သူ့မှာ ဒုက္ခရောက်နေသော ကျဉ်းထဲ ကြပ်ထဲ အချိန်ကျ လျှင် ဒေါ်လေးသူဇာရောက်လာတတ်၍ စိတ်ထဲမှ ကျေးဇူးတင်မိပေသည်။

'မွေးလား'

မမအေးက မျက်လုံးဖွင့်၍ မေးလိုက်၏။

'ဟုတ်တယ် မမအေး၊ ညက မွေး နည်းနည်းပန်းနေတာနဲ့ လာ မအိပ်တာ'

သူသည် ခေါင်းကိုညိတ်၍ မွေးကို အနားသို့ခေါ်၏။ မွေးက နားဝကို အေးပါးစပ်နားသို့ ကပ်လိုက်၏။

'ညက တစ်ညလုံး မမအေး မောလိုက်တာ၊ အောက်စီဂျင် ရှူရ တယ်။ ဒီနေ့ မနက်ကျလေ မမအေးခြေထောက်တွေ အေးနေပြီ။ စမ်းကြည့်စမ်း၊ မေမေ့တုန်းကလဲ ဒီလိုပဲ အေးလာတာပဲ'

မမအေးသည် တစ်လုံးချင်း အားယူပြောသော်လည်း မျက်နှာပုံပန်း က တစ်ချက်မျှ မပျက်။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ရှိ၏။ မွေးရင်ထဲမှာမူ တဒိတ် ဒိတ်ခုန်ကာ ပြောင်းဆန်သွားတော့သည်။ အေးသည် သူသေရတော့မည် ကို သိပါလျက်နှင့် မတုန်လှုပ်သည်ကို မွေးက အံ့သြ၏။ အေးကို ပျော့ညံ့ သည်၊ အေးစက်သည်၊ သတ္တိကြောင်သည်ဟူသော အယူအဆများသည် တမဟုတ်ချင်း ပျောက်သွားတော့သည်။ သူသည် စွာကျယ် စွာကျယ်နှင့် သတ္တိရှိသည်ဟု အများအထင်တွင် အထင်ခံခဲ့ရသော်လည်း သေခြင်း တရား ကို ယခုလိုများ ရင်ဆိုင်ရပါလျှင်၊ သေမည်ကို သိရပါလျှင် မမအေး လိုမှ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်မည်လား။

'ဒေါ်လေးသူဇာ ရွတ်ပြီးရင် မွေး ဓမ္မစကြာကို ရွတ်ဖတ်နော်၊ ကဲ ငြိမ်ငြိမ်နားထောင်စမ်း'

အေးသည် ပါးစပ်မှ ပြောနေသော်လည်း မျက်စိကိုမူ မှေးကာ ပရိတ် ကို ဆက်လက်နားထောင်နေ၏။ မွေးကမူ ငြိမ်ငြိမ်မနေနိုင်။ ပျာယာခတ် နေပေပြီ။ သူသည် အခန်းစောင့်ဆရာဝန်ထံ ပြေးသွား၏။ ထိုနေ့မှာ ဒေါက်တာ ဒေါ်မြကြည်အလှည့်ဖြစ်ပေသည်။ သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း ဒေါ်မြကြည်က ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ယမ်း၍ပြ၏။ မွေးသည် လူက ကျောက်ရုပ်လို ငြိမ်သက်သွားသော်လည်း စိတ်ကမူ ဆောက်တည်ရာ မရသလို အော်ဟစ် ၍ ထွက်ပြေးသွားချင်သည်။

'မနက်က ဒေါက်တာ ကိုကိုကြီးရော၊ ဦးသန်းအောင်ရော လာပါ တယ်။ သူ့ရောဂါက လွန်နေပြီပဲကွယ်။ သိပ်မောတဲ့ဒဏ်ကို မခံရအောင် ကိုယ်တို့ လုပ်ပေးပါ့မယ်၊ သူ သွေးဆုတ်နေပြီ'

ဒေါ်မြကြည်သည် သူ့ပခုံးကို ပုတ်၍ ညင်သာစွာ ပြောပြ၏။ မွေး သည် မျက်ရည်အဖြိုင်ဖြိုင်ကျရပြန်သည်။ ခဏခဏ ငိုကြွေးရသော ဒုက္ခမှ ဘယ်သောအခါမှ လွတ်မြောက်ရပါလိမ့်။ လူ့ဘဝဆိုသည်မှာ မျက်ရည် တို့ဖြင့် လွှမ်းနေသော ပင်လယ်ပြင်များလေလား။

သူသည် အခန်းဝမှ ထွက်ကာ မျက်နှာကို ရွှင်လန်းအောင် ပြုပြင်ပြီး မှ အေးထံသို့ ဝင်သွားသည်။ အေးသည် လှမ်း၍ ပြုံးပြ၏။ ဒီလို ပြုံးပြလေ လေ မွေးရင်ထဲတွင် မချိရလေဘဲဖြစ်၏။ သူတို့သားအမိသည် သေခြင်း တရားကို ရင်ဆိုင်ရသည့်တိုင်အောင် အပြုံးမပျက်ကြပါတကား။

'ကဲ. . . . မွေး ရွတ်လေ'

အေးက ဆိုပြန်၏။ မွေးသည် ဓမ္မစကြာကို စ၍ ရွတ်နေစဉ် ဆရာမ တစ်ယောက်သည် အေးကို ဆေးတစ်လုံး လာထိုးပြန်၏။ အေး၏ အသက် ရှူပုံမှာ ပြင်းလာ၍ အောက်ဆီဂျင်ပိုက်ကို သယ်ယူလာကာ နှာခေါင်းဝတွင် ပြွန်တံလေးကို တပ်ထားပေ၏။

'ဇာတိပိဒုက္ခာ၊ ဇရာပိဒုက္ခာ၊ ဗျာဓိပိဒုက္ခာ၊ မရဏံပိဒုက္ခံ၊ အပ္ပိယေဟိ သမ္ပယောဂေါ ဒုက္ခော၊ ပိယေဟိ ဝိပ္ပယောဂေါ ဒုက္ခော၊ ယံပစ္စံ နလဘတိ တံပိ ဒုက္ခံ၊ သံခိတ္တေန ပဥ္စုပါဒါနက္ခန္ဓာ ဒုက္ခာ'

မွေးက ထိုအပိုဒ်ကို ရွတ်ဖတ်ရင်း အသံ တဖြည်းဖြည်း တုန်လာ၏။ ကွယ်လွန်ရအံ့ဆဲဆဲ လူတစ်ယောက်ကို ဤသံသရာဝယ် အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း၊ ပိဋ္ဌိသန္ဓေနေရခြင်းတို့နှင့်တကွ ချစ်သောသူတို့နှင့် ကွေကွင်းရ ခြင်း၊ ဆင်းရဲလိုခြင်းကိုရမသော ဆင်းရဲတို့ကို အဖန်တလဲလဲ ခံရခြင်းမှ လွတ်မြောက်ရာသည့် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရားသည်သာလျှင် အခြေခံဖြစ်သည် ဟု သတိပေးလို၏။ သို့သော် သတိပေးချင်သူ မွေးကိုယ်တိုင်က ဆောက် တည်ရာမရ၊ တရားမဲ့လှ၏။ အသံမှာ တုန်၍ တုန်၍သာ လာသည်။ အေး ကတော့ ငြိမ်သက်စွာပင် နားထောင်မြဲ ဖြစ်၏။

'မွေးကလဲ အသံတွေ တုန်လာလိုက်တာ၊ ပီပီ ရွတ်ပါကွယ်'

အေးကပင် ပြန်၍ သတိပေးပြန်၏။ မွေးသည် စိတ်ကိုတင်းကာ အဆုံးသတ်သည်အထိ ရွတ်ဖတ်ရပြန်သည်။ နောက်တစ်ကြိမ်တွင်မူ မွေး သည် ရတနာ့သုတ်ကို သတိရ၏။ ကံအကြောင်းကုန်ပြီဖြစ်၍ မစိုးပိုင် မတားဆီးနိုင်သော သေခြင်းတရားကို နောက်ဆုံးအကြိမ် တားဆီး၍ ရလို ရငြား သူသည် ရတနာ့သုတ်အနက်ကို ရွတ်ဖတ်ပြန်၏။ မျက်စိစုံမှိတ်၍ စိတ်ကို ထိန်းကာ ရွတ်၏။

'နွေဦးလတို့တွင် ရှေးဦးစွာ နွေလဖြစ်သော တန်ခူးလတို့၌ ဖူးပွင့် စည်ကား ပင်လုံးကျွတ် အဖျားရှိသော တောအုပ်ကြီးသည် ရွှန်းရွှန်းအိအိ အသရေရှိသကဲ့သို့ ထိုတောအုပ်ကြီးသဖွယ် တင့်တယ်လှသော နိဗ္ဗာန် ရောက်ကြောင်း ပရိယတ္တိတရားတော်မြတ်ကို လောကုတ္တရာစီးပွား အလို့ငှာ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူလေပြီ။ ဤမြတ်စွာဘုရားသာလျှင် လောကီရတနာအဖြာဖြာတို့ထက် ကောင်းမြတ်သော သစ္စာစကားကြောင့် သတ္တဝါတို့နှင့်တကွ တပည့်တော်မ၏ အစ်မ၌ ကပ်ရောက်သော ဘေးရန် ဝေဒနာခပ်သိမ်းသည် ချမ်းသာအေးမြခြင်း ဖြစ်ပါစေသတည်း'

'စကြာဝဠာတိုက်တိုင် . . . .'

မွေး၏ လက်ကို တစ်စုံတစ်ယောက် လာ၍လှုပ်၏။ မွေးသည် မျက်လုံးကို ဖွင့်ဖွင့်ချင်း မမအေးမျက်နှာပေါ်သို့ သူ့မျက်လုံးရောက်သွား တော့သည်။ မမအေးလည်း ခပ်ပြုံးပြုံးပင် ငြိမ်သက်စွာ အိပ်ပျော်နေဟန် ရှိ၏။ သူ့ရင်အုံတို့သည် ဘယ်သောအခါမျှ မလှုပ်သော ငြိမ်သက်ခြင်းမျိုး နှင့် ငြိမ်သက်လျက်ရှိပေ၏။

သေခြင်းတရားကို ပြုံးရွှင်စွာ ရင်ဆိုင်နိုင်သူကလေးအတွက် ကောင်း ရာ သုဂတိသို့ လားစေရန် နောက်ဆုံးဆုမွန်ကိုသာ မွေးက တောင်းမိ၏။ သူ့မှာတော့ မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်တို့သည်သာလျှင် မိုးသို့ စွေရပြန်သည် တကား. . . .။

*   *   *

မတ်လဆန်းတွင် စစ်စခန်းတစ်နေရာမှ ကျိုင်းတုံသို့ ကိုကိုနိုင် ခေတ္တ ပြန်ရောက်လာ၏။ မမျှော်လင့်ဘဲ သူ့မိခင်ထံမှ စာတစ်စောင် ရောက်နေ တော့သည်။ သူက မွေးထံမှ စာရောက်နေမည်ထင်သော်လည်း မွေး၏ စာအစအနကိုမျှ မတွေ့ရပေ။ မေမေ့ထံမှ စာကို ဖောက်၍ ဖတ်လိုက်၏။

သား

မေမေ စာရေးလိုက်တယ်။ သားဟာ မေမေ့ထံကစာကို ချက်ချင်းရမည်မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ သားရဲ့ တပ်ရင်းမှူးပြော လို့ သိပါတယ်။ ဒါကြောင့် မေမေစီစဉ်ပုံတွေကို သားထံ ကြိုတင် အကြောင်းမကြားတာကို သား ခွင့်လွှတ်လိမ့်မယ်လို့ မေမေ မျှော် လင့်တယ်။

အဖြစ်တွေကတော့ တော်တော် ဖရိုဖရဲပဲ၊ ဒီဇင်ဘာလတုန်း က အေးဆုံးသွားတယ်။ အေးဆုံးပြီး မွေးဟာ သိပ်အားနည်းပြီး လဲတာပဲ။

ကိုကိုနိုင်သည် စာကို ဆက်မဖတ်ရဲသလို တန့်သွား၏။ 'ထင်သားပဲ တီဘီတွယ်ပြန်ပြီ' သူသည် တစ်ယောက်တည်း ပြောပြီးမှ စာ ဆက်ဖတ် ၏။

မွေးကို ချက်ချင်း ဆေးရုံတင်၊ နှစ်ကြိမ်လောက် စစ်ဆေး ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြည့်တယ်။ သားဆီ အကြောင်းကြားချင်ပေမယ့် သားဟာ ပြန်လာနိုင်မယ့် အခြေမဟုတ်ဘူးလို့ သိရတယ်။ အဆက်ကလည်း ဝေးလွန်းလို့ပဲ။ မွေးရောဂါက တီဘီပဲ။ ဒီရောဂါ ဟာ အားနည်းနေတုန်း ရောဂါရှိသူ အနားမှာနေရင် ခြောက်ပတ်အတွင်း အလျင်အမြန်ကူးစက်နိုင်တယ်။ မေမေတော့ မေမေ့ သဘောနဲ့ အစီအစဉ်တစ်ခု အမြန်ဆုံးလုပ်ပြီး ဆရာဝန် ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း မဒရပ်ကို ပို့လိုက်တယ်။ သားက သားကို မတိုင်ပင်ဘဲ ဖြုန်းစားကြီး လုပ်တာကို မေမေ့ကို အပြစ်တင်လို မှာပဲ။ မေမေ့ဆန္ဒကတော့ အဆုတ်နာအမြစ်ကြီးကို မွေးတို့အိမ် မှာ ပြတ်သွားစေချင်တယ်။ ဒါကြောင့် အထွေးနဲ့လေးလည်း စာမေးပွဲဖြေရင်း တန်းလန်းနဲ့မို့ ကျန်ရစ်ကြတယ်။ သူတို့နှစ် ယောက်တော့ မေမေနဲ့ အတွတ်ရဲ့ အမေ စောင့်ရှောက်ထားပါ တယ်။ မွေးကို ဆရာဝန်လူကြုံတစ်ယောက်နဲ့ ထည့်လိုက်တယ်။ သားခွင့်ရရင် ပြန်လာခဲ့ပြီး အိန္ဒိယကို လိုက်ချင် လိုက်သွားပါ။

မေမေရဲ့ အစီအစဉ် မြန်ဆန်ပုံကို သားခွင့်လွှတ်လိမ့်မယ် လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ မေမေလဲ အကောင်းဆုံး တွေးလုပ်လိုက် တာပဲ။

သား ချမ်းမြေ့ပါစေ

မေမေ

ကိုကိုနိုင်သည် ရုတ်တရက် ကြက်သေ သေနေမိ၏။ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။ ရန်ကုန်ပြေးလိုက်သွား၍လည်း မွေးနှင့် တွေ့ရတော့မည် မဟုတ်။ ဒါလောက် သေရေးရှင်ရေးကိစ္စတွင် မေမေသည် ယခုလို မြန်မြန်ကြီး စီစဉ် လိုက်ခြင်းမှာ မသင့်လျော်လှဟု တွေးမိပြန်သည်။ သူ့ကို စောင့်သင့်သေး သည်ဟု သူ့ဘက်မှ တွေးမိသော်လည်း သေရေးရှင်ရေးဖြစ်၍သာ မေမေက အလျင်အမြန်စီစဉ်ခြင်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ ယခုစာပင် တစ်လနီးမှာ သူ့ထံ ရောက်လာ၏။ မွေးမှာ အဆုတ်မှ ရှိသေးရဲ့လား။ ဒါလောက် မြန်မြန်နှင့် တော့ အဆုတ်မှာ အပေါက်တွေဘာတွေ ဖြစ်သည်အထိတော့ မဖြစ်နိုင် ဟူ၍လည်း ရော်ရမ်းကာ သူ့တစ်ယောက်တည်း တွေးမိပြန်၏။

ချက်ချင်း မွေးထံသို့ သံကြိုးရိုက်မေးရန် ထမည်လုပ်ပြီးမှ မွေး၏ လိပ်စာကိုလည်း မသိ။ မွေး ဘယ်ဆေးရုံတက်သည်ကိုတောင် မသိသော အဖြစ်ကို တွေးမိပြန်ကာ မေမေ့ကို ဒေါသဖြစ်လာပြန်သည်။ မေမေ့ထံသို့ သံကြိုးအရှည်ကြီးရိုက်ရန် ပြင်ဆင်ပြီးမှ စိတ်ကို လျှော့လိုက်ပြန်၏။ မွေး၏ လိပ်စာကို ပို့ပေးရန် သံကြိုးတစ်စောင်သာ မေမေ့ထံ ရိုက်လိုက်၏။

အိန္ဒိယကို လိုက်ပါသွားဖို့အထိ တပ်၏ အခြေအနေမှာ မဖြစ်နိုင် သေး။ ခွင့်ရက်ရှည်လည်း မပေးနိုင်သေးဆို၍ ကိုကိုနိုင်အဖို့ ဘာမျှ မလုပ် ဖြစ်တော့ပေ။ သူသည် ရင်ထဲမှာ တင်းကြပ်ရှုပ်ပွလာသော အရှိန်ဒဏ်ကို မခံမရပ်နိုင်သလိုသာ ဖြစ်လာတော့သည်။ ဒေါ်တင်တင်နှင့် မမအေး၏ ဖြူလျော်ခြောက်သွေ့သွေ့မျက်နှာတွေသာ သူ့မျက်လုံးထဲတွင် ပေါ်၍ ပေါ်၍လာ၏။ မွေးကို အိပ်ရာပေါ်တွင် ဒီလိုများ ခွေခွေလေး မြင်ရဦးမှာ လား။

မွေး မသေပါစေနဲ့။ သူများတွေကို မသေအောင် စောင့်ရှောက်ရင်းမှ သူပါ သေသွားမှဖြင့် . . . ။ ကိုကိုနိုင်သည် ကြောက်စရာ၊ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ များကို တွေးရင်း တွေးရင်း စိတ်တိုလာသည်။ နှစ်လဆိုသည့် အချိန်အတွင်း မွေးဘာဖြစ်နေသည်ကို သူ သိသင့်သည် မဟုတ်ပါလား။ တကယ်ဆို ခယ်မများက ဖြစ်ဖြစ် စာရေးသင့်၏။ သူသည် ခယ်မလေးများ ကို ဒေါသဖြစ်လာ ပြန်သည်။

မွေးသည် အိန္ဒိယကိုများ ဝမ်းနည်းအားငယ်စွာနှင့် လိုက်သွားရလေ သလား။

ဘာမဆို သူများအလှည့်ကျရင် ‘မေမေ အားငယ်နေလိမ့်မယ် ကိုကိုနိုင်၊ မမ ဝမ်းနည်းနေတော့မယ်’ စသည့် တွေးခေါ်မှုတွေနှင့် အားပေးလိုက်ရ သည့်ဖြစ်ခြင်း။ သူ့အလှည့်ကျတော့ တစ်ယောက်တည်း ဖရိုဖရဲ ထွက်ခွာ သွားရသည်ကို ကိုကိုနိုင် ရင်ထဲတွင် တဆွေ့ဆွေ့ဖြစ်နေ သည်။

လိုက်သွားတော့မည်ဟု ကြံစည်တိုင်း တာဝန်က နောက်ပိုင်းမှ ချည် ထားပြန်သောကြောင့် သူ့ရင်ထဲတွင် တနုံ့နုံ့သာ ဖြစ်လာပြန်တော့သည်။ သူသည် မကျေမနပ်ဖြစ်ရင်းနှင့်ပင် နယ်ခြားဘက်သို့ တစ်ခါပြန်၍ ထွက် သွားရပြန်တော့သည်။

မွေး၏ ပုံပြင်တစ်ပိုင်းတွင် ကိုကိုနိုင် ပါဝင်ခဲ့ရသော အခန်းမှာ ဤ အတိုင်းသာ ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ မွေး၏ အတိတ်သည် ဝါးခယ်မမြစ်ကမ်းခြေမှ စခွာကတည်းက မလှမပအဖြစ်တွေ တစ်ပုံတစ်ပင် တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျား ပျောက်ကွယ်ခဲ့လေသည်။ ယခုတော့ ပုံပြင်ထဲရှိ အရုပ်ဆိုးသော မိန်းကလေး သည် မဒနာပလီသို့ သွားသော လမ်းမကြီးပေါ်တွင် အတွတ်နှင့် ပြန်လည် ၍ တွေ့ဆုံရပါပကော။

*　　　*　　　*